

özgür gelecek

16-30 HAZİRAN 1993 SAYI: 6 FİYATI: 10.000 TL (KDV DAHİL)

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN -4
12-13. sayfalar

"YABANCILAR DIŞARI" YAZILMAMIŞ BİR
SENARYONUN TASLAGI
Muzaffer Oruçoğlu 17 sayfa

ÜLKEMİZDE TARIM SORUNU VE ÖRGÜTLENME
15. sayfa

"BARBAROSSA HAREKATI" VE "BÜYÜK ANAYURT
SAVAŞI"
5. sayfa

ÇORLU TABAKHANELERİNDE SENDİKA KAVGASI
7. sayfa

KONYA'DAN ÖZELLEŞTİRME MANZARALARI.
4. sayfada

AYDINLIK GAZETESİNE GERİCİ SALDIRILAR
DEVAM EDİYOR.
18. sayfa

"Ateş" ateşkes için mi?

Ve daha
ateşkesin
mürekkebi
kurumadan
birkaç ay sonra
Bingöl olayı
ateşkestən
ateş'e geçen
süreci, pratiğin
görüş açısı
olarak yeniden
başlattı ve
Öcalan, yeni bir
basın
toplantısıyla
ateşkesi
bitirdiğini ilan
etti.

■ Silahların eleştirel gücünde ısrarlı olunmak isteniyorsa ve bu ısrar "sökecek şafağa" aracılık edecekse ve bu şafakla Türkiye-Kürdistan'ı özgürleşecekse, bunun güzergahı asla burjuva Kürt ulusalcı eğik düzlemi olamaz

■ Emperyalizme ve Türk egemen sınıflarına karşı silahların eleştirel yolu, özgür ve bağımsız Kürdistan'ı yaratmanın yoludur.

3. sayfada

Devrimci Çözüm basıldı

■ 10 Haziran günü DK hizibi olarak adlandırılan gruptan bir kısım insan, Devrimci Çözüm dergisine saldırıp kapıyı tahrip ettikten sonra, tehditler savurup gitti.

22. sayfada

Av. Metin Can ve Dr. Hasan Kaya cinayetlerinde yeni açıklamalar

■ "Metin Can ve Hasan Kaya'nın ayakkabıları SHP'nin kapısı önüne bırakılıyor. İlginçtir; bırakanlar değil, bulanlar polis tarafından yakalanıyor

9. sayfada

Kamu çalışanlarını, 15-16 Haziran ateşliyor

İşçi eylemliliklerinin sıcağı yeni 15-16 Haziran'lara gebe

www.partizanarsiv.net

Tunceli Belediyesi'nde örnek sözleşme

■ Türkiye'de örnek olarak gösterilen sözleşmede, işçilerin maaşlarına yüzde 110 ile yüzde 125 arasında zam yapıldı. Ayrıca siyasi kazanımlar elde edildi.

6. sayfada

Partizan toplatıldı

■ Dergimiz, 12. sayısının 1-4. sayfalarında yer alan "78. yılında tarihin en büyük cürumu olan Ermeni soykırımını kınıyoruz" başlıklı yazıdan dolayı (DGM'ce) toplatıldı

9. sayfada

Sunuş

Merhaba,

Tek taraflı ateşkesin gölgesinde gözaltılar, tutuklamalar, faili malum cinayetler durmadı. Köyler, mezralar bombalandı, insanlar göçe zorlandı. Kaşla göz arasında yeni bir imha operasyonunun hazırlıkları yapıldı. Tank-top sevkiyatı asker seferberliğiyle beslendi.

Kürdistanın kilit noktaları sıcak bir savaşa hazır duruma getirildi. Bingöl eylemine sığınan Türk hakim sınıfları Kürdistan'ın dağlarını, ovalarını bombardımana tuttu.

Haziran sıcaklığında sınıranmış işçi sınıfı dağa koşut olarak tersanelerde, fabrikalarda, dalga dalga grevlere yöneldi.

Egemen zorba sınıfın ekonomik ve siyasi çıkmazları giderek derinleşiyor, derinleştiğince saldırganlaşıyor, saldırganlaştıkça daha da aceze düşüyor.

Ve toplumsal muhalefet karşısında şimdilik dalaşı bir yana bırakarak uzlaşmaya varıyorlar.

Gazetemiz basıma hazırlandığı sırada başsız DYP için bir çok adayla birlikte maraton koşusuna çıkan Tansu Çiller günlerce süren çekimmeden sonra nihayet ipi göğüsleyerek DYP başına geçmeyi haketti. (1)

Ve böylece yarış meraklılarını sıkıntıdan kurtarmış oldu. Evet artık aranan Başbakan bulunmuştur.

Türkiyede bunlar olurken medeniyetin göbeği Avrupada insanlar demokrasinin kucağında katlediliyor ve tekelci emperyalistlerin körüklemesiyle Nazizm yeniden mazlum dünya halklarının kanını dökmeye hazırlanıyor.

Türkiye Kürdistan'ında ırkçı sovenist duygularla kan döken Türk hakim sınıfları, tekelci Avrupa burjuvazisiyle devremci-demokrat, yurtseverleri sindirmeyi amaçlıyor.

Yerli-yabancı emekçiler kolkola emperyalist dünya gericiğine karşı mücadelenin en güzel sınavını veriyor, metropol ülkelerinin sokaklarında...

Dostlukla...

AUGSBURG BELEDİYE BAŞKANLIĞINA,

Son dönemde Almanya'da yabancı milliyetlerden insanlara karşı, artan ve vahşi katliamlara dönüşen Nazist-soykırımçıların karşısında olmak, saldırı ve katliamları lanetlemek bir insanlık borcudur.

Yabancı düşmanı saldırıların hızla tırmandığı ve barbarca katliamlara dönüştüğü bir ortamda; kendine Alman milliyetçiliği ve yabancı düşmanlığını temel politika olarak benimsemiş REP adlı faşist partiye şehrinizde, Kongre yapmasına izin vermenizi kınıyor ve protesto ediyoruz.

Biz aşağıda imzası bulunan anti-faşist kişi, kurum ve kuruluşlar olarak 26-27 Haziran 1993'de yapılacak olan REP kongresinin yasaklanmasını istiyor, Augsburg Belediyesini faşist REP'e karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Toplanan imzalar: 99.49.821324-8212121-KOHLER GASSE 16-89. AUGSBURG

İSİM ADRES İMZA

Düzeltilme: 5 Sayımızda ATIK'in, cezaevinde tutuklu ve şehit aileleriyle dayanışma komitesinin çağrısını ve adresini yayınlamıştık oradaki adres teknik hata nedeniyle yanlış çıkmıştır. Doğrusu aşağıdaki gibidir.
ACOTF. 49. RUE DE LA COURSE
67000 STRASBURG/FRANSA

Okurdan

Egenin yoksul gençleri :
Bu kavgada biz de varız.

Merhaba Özgür Gelecek çalışanları,

Önce biz okurlara böyle bir olanak sağladığınızdan dolayı çok teşekkür ederiz.

Günümüz Türkiye'sinde baskıların, katliamların, gözaltında kayıpların, işkencehanelerde insan öldürmeler, sürgünlerin yaşandığı ve dayatıldığı bir ortamda örgütsüz ve bilinçsiz yaşayan insanları bu olgularda tabii ki en büyük nasibini alanlardır.

Okullarda öğrencilere dayatılan faşist-feodal eğitim sisteminde yetişen öğrenci vede okuyan öğrenciler kişiliksiz, onursuz, kör, düzenle el tabi olma, vs. tek tip insan yetiştirme dayatmalarıyla ortaya çıkan kültür yoksunluğunun, had safhada olduğu günümüz koşullarında Özgür Gelecek gazetesinin bize sağladığı kültür olanağından dolayı tekrar teşekkür ederiz.

12 Eylül faşist diktasında uyguladığı sürgün ve asimilasyon politikasıyla Ege bölgesinde yaşayan insanlar bunlardan en büyük nasibini alan insanlardır.

Yaşanan bu uzun süreç içinde hiçbir kültür etkinliğinin olmayışı, dayanışmanın olmadığı, bir ortamda yaşanan işsizlik, baskı, sömürü, zulüm, asimilasyonlarını dayatmaları insanı çok kötü etkilemektedir. Tıpkı boşluğa bırakılan bir madde gibi. Bundan böyle bizler Egeli proleter ve yarı proleter insanlar olarak bu düzenin kokuşmuşluğuna karşı bizde varız diyoruz ve sınıf bilincimizle bu düzenin vahşi politikasına karşı olan gücümüzle karşı koyacağız. Yaşadığımız süreçte kurtuluşun gökte olmadığını ancak ve ancak kurtuluşun insanın kendi kollarının arasında olduğunu bilincini kavradık. Bizler Egenin yoksul gençleri olarak işsizlik ve zamların bizleri daha kötü bir yaşama sürüklediğini ve bunların bertaraf edilebilmesi ancak ve ancak mücadeleyle olacağını kavradık. Bundan böyle düzenin bize dayattığı millet devlet elele politikasına olan gücümüzle karşı durup, biz emekçi ve çalışanları kurtaracak düzen için enerjimizi sarf edeceğiz.

Düzenin bizlere dayattığı zammı, zulümü artık bize kâr etmeyecektir. Çünkü örgütlülüğümüz ve bilincimiz bizlere rehber olmaktadır. Daha önceki yaşamlarımızın ve suskunluğumuzun bizlere öğrettiği "örgütsüz ve bilinçsiz halk ve toplum yenilmeye mahkumdur" anlayışını kavradık. Tek çağrımız bütün yoksul ve ezilen insanları demokratik halk iktidarı için mücadeleye davet ediyoruz. Ezilen ve sömürülen insanların tek kurtuluş yolumuzun sosyalizmde olduğunu tekrar vurguluyoruz.

Yaşasın örgütlü halkın örgütlü mücadelesi!
Yaşasın sosyalizm, Yaşasın proletarya partisi!

Aydın'dan
Özgür Gelecek gazetesi okurları adına M. ÇEKİK

Atılan ilk adım

Çok değerli Özgür Gelecek çalışanları;
Öncelikle tüm içtenliğimle sizleri selamlıyorum.

Sizlerle bu ilk buluşmanın vermiş olduğu heyecanı yenemeyişimin de etkisiyle cümlelerimin acemice ama, doğal sıcaklığıyla; Adıyaman'dan devrimci-demokrat bireyler adına MERHABA!

Faşist diktatörlüğün kanlı ve şeytani yüzünü tamamıyla sergilediği şu günlerde, Marksist-Leninist düşüncelerle, reformist, revizyonist, oportünist, küçük burjuva düşüncelerin ayırımı da

gittikçe netlik kazanıyor. Demokratik Halk devrimi yolunda sağlam adımlarla yoluna devam eden ML-MZD'yi kılavuz edinen güçler bu karmaşık dönemde öncülük misyonunu başarılı bir biçimde sürdürüyor. Sizlerin de bu mücadelenin içinde yerinizi almış olmanız ayrı bir öneme sahip.

Katliamların, infazların, işkencelerin, kayıpların, zammın, zulmün tüm hızıyla devam ettiği bu ülkede sosyalist basının önemi her giden gün biraz daha artmaktadır. Bunun farkında olan faşist TC. yıllardan beridir sosyalist basını susturmaya yılmamaya çalışmışsa da bunu başaramamıştır. Buna rağmen bu saldırıyı sürdürmektedir.

Okumayan, sormayan, araştırmayan, her türlü baskıya boyun eğen bir toplum yaratma mücadelesi veren faşist diktatörlük halkın sesi ve kulağı olan Özgür Geleceği susturamayacaktır.

Her yerde olduğu gibi Adıyaman'da da bu saldırılarına devam etmektedir. Devrimci basının satışını engellemek için her türlü yöntemi denemektedir. Şunu belirtmeliyim ki henüz Özgür Gelecek gazetesi bayilere ulaşmamıştır.

Ulaştı ise de okuyuculara ulaştırılmamıştır.

Hemen şunu da belirtmeliyim ki biz okuyucular da üzerimize düşen sorumluluğu yerine getirememişiz. Bu bir özleşti olmakla birlikte bundan böyle üzerime düşen sorumluluğu yerine getirmeye çalışacağım. Bu mektup bunun ilk teminatıdır.

Adıyaman'dan bir okur

Yürekler birleşti
O'nunla

Unutmam 18 Mayıs'ı

Evet yoldaş unutmadık 18 Mayıs'ı

Senin katledildiğin günü, hem dağlarda savaşan gerillalarımız hem şehirlerde savaşan yoldaşlarımız, analarımız, bacılarımız unutmadık 18 Mayıs'ı. Ve birkez daha haykırmak istedik başucunda, savaş alanlarında haykırdığımız gibi başucunda da haykırmak istedik yüceliğini, bizlere bıraktığın değerleri. Uzun bir yolculuğa başlangıcını yaptık böylece. Seni anmak anlamaktır biliyorum. Ve bu doğruyu da haykırarak mücadelenin her alanında. İki yıl önce düşüncelerimle tanıştım. Şimdi ise senin bedenini saklayan toprağınla tanışacağım. Heyecanım dorukta. Diğer yoldaşlarda da aynı heyecanı görüyorum. Kimse susmuyor. Seni anlatan marşlar, türküler söylüyor. Bugün herkes, bizimle işçi-köylü ordusunun askerleri, şehir savaşçıları, Süleyman'lar, Cihan'lar, Ali Haydar'lar, herkes ama herkes seninle. Herkesin kalbi birleşti burada seninle.

Geldik başucuna haykırdık seni göklere, toprağa, dağlar duydu sesimizi; daha bir heybetle duruyorlar karşında. Durdular toprağı çapalayan analar, köylüler çıktılar dışarıya, bıraktılar ellerinde ne varsa, dinlediler İbrahimlerin sesini.

Haykırdık çiçeklere, daha bir dik tutular başlarını. İbrahim anlatılırken budur işte bize düşen dediler. Daha bir coşkuyla haykırdım bunları duyunca, İbrahimler ayrıldılar başucundan, istemeselerde. Sonra bir ses "arkadaşlar sakın tarlalara basmayın". Daha bir dikkatle bastılar toprağın üstüne incitmeden emeği.

Şimdi gidiyor İbrahimler dağılacaklar buldukları alanlara, alacaklar savaş yerlerini ideolojimizi haykıracaklar her yerde.

Bindiler otobüslere bir den bir köylünün kollarını gördüler. İbrahim'in yoldaşlarına, bir eliyle el sallıyor, bir eliyle zafer işareti yapıyor. Duygulandı İbrahim'in yoldaşları. Bin kat daha artmıştı kararlılıkları. Yine uzun bir yolculuk başlamıştı. Bu yolculuk ayırmayacak seni bizden, biliyoruz bu gerçeği.

Yoldaşça selamlıyor yoldaşların birkez daha seni. Ve selamlayacaklar yaşamları boyunca, mücadelenin olduğu her yerde.

Ve bir kez daha binlerce kez daha "İbrahimler ölmez yaşasın halk savaşı"

Özgür
gelecek

elinize daha sağlıklı geçsin istiyorsanız
ABONE OLUN!

ABONE BEDELİ: Yurtiçi
6 aylık (12 sayı) 120.000 TL 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL
Yurtdışı
6 aylık (12 sayı) 48 DM 1 yıllık (24 sayı) 96 DM

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 120.000 TL/240.000 TL'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtiçi hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 48 DM/96 DM'yi Kemal Boztaş, T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No. 2004187 yurtdışı hesabına yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

ADI SOYADI:
ADRESİ:
ŞEHİR:
TELEFON:

Banka makbuzunun fotokopisini

"Özgür Gelecek Gazetesi, Umut Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SANAYİ LİMİTED ŞİRKETİ adına Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Kemal Boztaş, Genel Yayın Yönetmeni: Aydın Hanbayat,

Yönetim Yeri: Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:516 25 38 - 516 60 20 Faks: 518 23 23. BÜROLAR: ANKARA: Necatibey Cad. No. 80-12 Maltepe Tel-Faks: 230 63 27, İZMİR: 850. Sokak No. 31 Üçüncübeyler Yaparsoy İşhanı 5/504 Konak Tel: 41 93 09. ÇUKUROVA: Atatürk Cad. Belediye Karşısı Çıkmaz Sokak Seven Ap. Kat 1 Daire 1 Tel: 573 780 Adana, MALATYA: Turgut Temelli Cad. Halepliöğlü Apt. B blok. D:8 Tel-Faks: 22 08 04, ESKİŞEHİR: Sakarya Cad. Konya İşhanı No. 12 Daire 21 26120, KAYSERİ: Cumhuriyet Mah. Aytar Sok. Faraşoğlu İşhanı (9) Kat:4 No:5.

Avrupa Temsilciliği: Basel Halkevi Erlen Str. 58-4057 Basel SCHWEIZ

ABONE KOŞULLARI: Yurtiçi, 6 aylık (12 sayı) 120.000 TL, 1 yıllık (24 sayı) 240.000 TL. Yurtdışı, 6 aylık (12 sayı) 48 DM, 1 yıllık (24 sayı) 96 DM, Yurtiçi Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 2004187, Yurtdışı Hesap No: Kemal Boztaş T. Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesi Hesap No: 4004188

Baskıya Hazırlık: UMUT YAYINCILIK, Basıldığı Yer: AYDINLAR MATBAACILIK, Dağıtım: YAY-SAT

www.partizanarsiv.net

“Ateş”ten ateşkese, ateşkesten “ateş”e !

Ateş ateşkesin aracı değil, ateş özgürleşen Kürdistan'ın aracı olmalıdır. Bu kısa uzlaşma döneminde yaşam hala bu gerçeği PKK önderliğine öğretmemişse; bu demektir ki, PKK hatalarının sonuçlarından da öğrenmesini becerememiştir.

pratiğin görüş açısı olarak yeniden başlattı ve Öcalan, yeni bir basın toplantısıyla ateşkesi bitirdiğini ilan etti.

Tek yanlı uzlaşma çizgisi yaşamla bütünleşmemiştir; bütünleşemedi de. Biz zamanında ve çok haklı olarak PKK hareketini dostça uyarıydık. Fakat bu eleştirilerimiz ters yönden değerlendirilip, yanlış politik tavırların teorisi yapılmaya devam edildi. Oyle ya, en çok savaşan onlar ve en doğruyu ancak onlar bilebilir(!) Ama unutulmasın ki, başka şeylerin yanında muzafer bir devrimi yaptı diye proletarya bile, azizlik mertebesine ulaşamaz ve kendisini yargılardan kurtaramaz. Öcalan, anlaşılın kendisini hata, yanlış ve zaafardan hep arınmış olarak öne koyuyor.

Bingöl olayı, salt kendi başına, soyut, bağışık, tekil bir olay olarak nitelenemez. Bu olay, “üstten çözüm”e dairin mantığının açık yanıtıydı. Ve Öcalan bu mantığı hesaba katmak zorundaydı. Zira, yanlış çizgide ısrar edilemezdi. Yanlış çizgi, bu çizgide ısrar eden yemeden duramaz.

Apo'nun geçici ve süresiz ateşkes

eşliğindeki uzlaşmacı çizgisi, namlunun ucunda ısrar güzergahına ağır bir teslimiyet gölgesini çökertmiş ve namluyu zincire vurmuştu. Şimdi bu gölge kalkmış, namlu özgürleşmiştir; ama buruk, ama hüznü, ama kuşkulu ruh halindedir. Milliyetçi her yapılanma,

kendisini sosyalist öğelerle harmanlasa da böylesi uzlaşma ve dalaşma, bir madalyonun iki yüzü gibidir. Savaşla barış arasındaki mesafe komşunun kapısı kadar uzaklıktadır. T. Kürdistanında bu tanıtıldı; geçmiş dünya tarihindeki örneklerde olduğu gibi. Kürt burjuva milliyetçi hareketindeki devrimci nitelik, kararlılık çizgisine ince bir ipe bağlanmıştır. “Ateş- ateşkes”, “ateşkes- ateş” ikileminde olduğu gibi kaygan bir zeminde yol alan bu hareket her türlü uzlaşma, anlaşma vb. öğelere bütünüyle açıktır.

Türk burjuva egemenleriyle alttan alta “üstten çözüm” yolu, teslimiyet yoludur. Halkçı çözüm yolu değildir. PKK her ne kadar önderleri aracılığıyla son basın toplantısında ateşkesi bitirdiyse de, bu ateşkesi bitiriş anlayışı, ateşkes anlayış mantığıyla örtüşmektedir. PKK Türk devletini ateşkesle zorlamak için “ateş” ediyor. Mantık bu olunca silahlı mücadelenin neye hizmet edeceği sorusu başlı başına sorun olmaya devam eder.

Ateş ateşkesin aracı değil, ateş özgürleşen Kürdistan'ın aracı olmalıdır. Bu kısa uzlaşma döneminde yaşam hala bu gerçeği PKK önderliğine öğretmemişse; bu demektir ki, PKK hatalarının sonuçlarından da öğrenmesini becerememiştir.

Belirtelim ki, özünde sağ'a oportünistce bir adımlamaya kurban edilen “sosyalizm”i milliyetçiliğe uygulama niteliği ile özgünleşen, yığınların aşağıdan gelen dolaysız zorlamasını ulusalcılık eğik düzlemine alet eden silahlı savaşımın da Mao'nun halk savaşı teorisiyle ortak paydası yoktur.

Halk savaşı proletarya önderliğini gerektirir, bu tartışmasızdır, kayıtsız-koşulsuzdur. Halk savaşı ML partiyi gerektirir, bu aslandır. Halk savaşı uzun süreli, sebatı gerek-

tir bu vazgeçilemezdir. Halk savaşı kızıl siyasi iktidarlar eşliğinde adım adım Halk İktidar organlarını öngörür; bu temeldir.

PKK hareketinin, genelde de Kürt burjuva ulusal hareketinin zaafı burada yatmaktadır. Bu zaafı aşılacakça, bu güzergah ML-MZD güzergahıyla yer değiştirmedikçe uzlaşma, anlaşma, ateşkesle bezenen hareket handikaptan kurtulamaz ve Kürdistan gerçek anlamda asla özgürleşemez.

Silahların eleştirel gücünde ısrarlı olunmak isteniyorsa ve bu ısrar “sökecek şafağa” aracılık edecekse ve bu şafakla T. Kürdistan'ı özgürleşecekse, bunun güzergahı asla burjuva kürt ulusalcı eğik düzlemli olmaz. Bu güzergah, milyonların, on milyonların sıcak devrim pratiğiyle sınanmış ML-MZD'nin aydınlık güzergahı olmalıdır.

Unutulmasın ki, bu güzergahta yürünmeden, belli mevziler kazanılsa bile, yarım zaferler kazanılsa bile, gerçek zafer asla ulaşılamaz. Gerçek zafer, sınıfsal zeminde, sınıf titanlarının en yüksek ideolojik, politik, örgütsel birliği Komünist Partisi önderliğinde kazanılabilir. Yarım yamalak arayışlar, sakatlanmış “zaferler” olabilir. Tüm bir dünya tarihi buna tanıklık eder.

Emperyalizme ve Türk egemen sınıflarına karşı silahların eleştirilme yolu, özgür ve bağımsız Kürdistan'ı yaratmanın yoludur.

En iyi yolsa: Her milliyetten işçi ve emekçi kesimin kardeşçe sınıf dayanışması altında sınıfsal güzergahı ML-MZD bilimi eşliğinde kullandığı yoldur.

Aslanan dağın mantığıdır... Ve silahlı mücadele, yalnızca içinde bulunduğumuz anın taktığının özgül çizgisi değil, aynı zamanda tüm bir yeni demokratik devrim sürecinin başta gelen, aslanan stratejik çizgisidir.

Ve noktayı koyuyoruz : Ateşkes koşulluğunda uzlaşma arayışları kürt burjuva ulusalcı hareketini yalnızca küçültür; namlunun köprülük ettiği arayışlar ise bu hareketi yalnızca yüceltmekle kalmaz, aynı zamanda dostlarına daha da çok yakınlıştırır.

Diyalektik olarak şeyler sık sık karşısına döner. Doğa, toplum ve düşünce kendini bundan kurtaramaz. Her türlü dönüşüm mümkündür. Bazı dönüşümler nadiren olurken; bazıları fazlasıyla olur. Dünyanın bu yeni döneminde, “yeni dünya düzeni” ekseninde gökyüzünün altı fazlasıyla doğrultu değişikliğine tanık oldu.

“Denge”, dengesizliğe dönüşürken, özgün süreçte itimle çekim birbirini yeterince “denge”lemiş değil. Dünya çerçevesinde evrensel boyutta, iç çerçevemizde özgül boyutta sarsıntılar devam ediyor.

Geleneksel, kurulu modern-revizyonist düzenler klasik kapitalizme demirlerken; ekonomileri serbest piyasa ilişkilerine kilitlendi. Kendini anti-tezleriyle eğleyen şeyler karşılarına döndü. Bir zamanların sosyalistleri burjuvazinin onmaz birer eklentisi oluverdiler.

Anı ve köklü değişikliklerle yeryüzü yer sarsıntısı geçiriyordu. Sosyalizmin büyü ve çekiciliği azaldı. Devrimci dalga dibe vurdu. Düşünceler tahribata uğradı; zihinleri çöleştirdi; çubuğun ucu habire tersine büküldü.

Umutsuzluk ve çaresizlik içinde, emperyalist kıskırtımayla koşutluk içinde, yığınlar, dine ve milliyetçiliğe doğru son hızla koşar oldular. Milliyetçilik artık revaçtaydı... Oyle ya, sosyalizm ihtiyaç olmaktan “çıktığına” göre; proletaryanın tarihsel misyonu “sona erdiğine” göre, enter-nasyonalizm yerini ulusal içe kapınamaya bırakmalıydı. Ve bıraktı da. Milliyetçilik ve milliyetçi cenkleşmeler her yanı sardı. Dünyanın yeni koşullarının imve kazandırdığı milliyetçiliğin gölgesi, beyinlere öylesine çöktü ki, bir anda milliyetçi rüzgar çoğu şeye köprülük eder oldu.

Tam da bu koşullar, ülkemiz Kürt burjuva milliyetçi hareketi için sağlam dış çerçeve oluşturuyordu. Türkiye-Kürdistan'ında sıcak, sımsıcak günler yaşanıyordu. Ve koşullarda olgundu. Körfez savaşı da bu savaşım katalizör etkisi yapmaktan geri kalmamıştı. Bu uluslararası ve bölgesel itim unsurlarını da arkasına alan PKK hareketi atağa kalktı.

Dağ ayağa kalkmış; sokaksa dağın arkasında T. Kürdistanında saf tutmuştu. Hareketin sesinin tonu perde perde yükseliyordu. Gerilla vuruyor, halkın aşağıdan gelen doğrudan zorlaması derinliğine ve genişliğine zenginleşiyordu. PKK hareketi giderek tepe noktasını adımlıyordu. Paranın iktidarı patron-ağa devleti temellerinden çatırdıyordu... Umutla umutsuzluk içerisinde tam bir çaresizlik içine gömülü kalmıştı, emeğin köleleştirilmesine dayalı düzen.

Otelardan, Güney'den yankılanan tok bir ses, doruğu adımlayan ulusal hareketin yönünü ani bir frenle tersine büküyordu. Ve Abdullah Öcalan önce birinci ve sonra ikinci basın toplantısıyla barışçıl bir senteze ulaşmak için “ateş” tezini, “ateşkes” anti-teziyle yer değiştiriyordu. Ve böylece “üstten çözüm”e ulaşmaya “ateşkes” artık köprülük edecekti! Özgün aşamaya dek her şeye “silahların ucundan” bakan bir hareket, silahların eleştirel gücünde ısrara veda ediyordu.

Duru gökte çakan bir şimşekti bu...

Kan, ateş ve özveri ile kazanılan mevziler ancak jakobence yöntemle elde tutulabilir. Ama PKK ters yola girmişti. Ve üstelik buna “taktik” di-yordu. Geçici birinci ateşkesi ikinci tek yanlı ve süresiz ateşkesle perçinlemesine karşın hala “taktik” vb. mantık ve marksizm zorlamalarına başvuruyordu. Silahlı mücadelenin yığına yığına tam gaz ilerlediği bir anda, “taktik” vb. sözlerin ardına sığınarak hareket aşağılara, gerilere çekilmişti. Ve bu yanlışta diretilmiş-ti...

Ama yaşam, yaratıcı devrimci eylemin herkesi sürükleyen selinde bu yanlış çizginin üzerinden atladı. Ve daha ateşkesin mürekkebi kuurmadan birkaç ay sonra Bingöl olayı ateşkesten ateş'e geçen süreci,

Apo'nun geçici ve süresiz ateşkes eşliğindeki uzlaşmacı çizgisi namlunun ucunda ısrar güzergahına ağır bir teslimiyet gölgesini çökertmiş ve namluyu zincire vurmuştu-şimdi bu gölge kalkmış, namlu özgürleşmiştir.

KONYA ŞEKER FABRİKASI'NDA ÖZELLEŞTİRME ÖNCESİ OYUNLAR Özelleştirmeye tepkiyi boğmak için "tayin" yalanı

KONYA, Özgür Gelecek/ Konya Şeker fabrikası emekçileri özelleştirme kapsamında alınan işyerlerinde bugünlerde birçok sorunla uğraşmak zorundalar.

İşçiler, özelleştirmeden dolayı haklarının güvencede olmadığını, her an işten atılma tehlikesiyle ve tehdidiyle karşı karşıya olduklarını, fabrika yönetiminin pervasızlık düzeyinde bir keyfiyet içinde olduğundan yakınıyorlar.

Özelleştirme sonrası yaşayacakları olası olumsuzlukları önceden kestirebilen işçiler de özelleştirmeye karşı kıpırdamalar başladı. Türkiye Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü işçilerden gelebilecek tepkileri baştan törpülemek için 29 Ekim 1992 tarihinde "Tayin isteyenlerin sözlü olarak personel müdürlüğüne müracaatı bulunmaları" yönünde hiçbir hukuksal geçerliliği olmayan bir tamim gönderdi. 13 kişi yazılı olarak özelleştirilmemiş fabrikalara tayin istediğinde tamimin geçersizliği belli oluyor ve bu başvurulara hiçbir yanıt verilmeyordu. Bu işçiler için peşini bırakmıyorlar, Ankara'ya Şeker Fabrikaları Genel Müdürlüğü'ne dek giderek başvurularının akıbetini öğrenmeye çalıştılar. Genel Müdürlük'te işçiler "özelleşen diğer şeker fabrikaları'ndan gelen tayin isteklerinin çok fazla olması nedeniyle" tayin taleplerinin örtbas edildiğini öğrendiler.

Konya Şeker Fabrikası işvereni işyerinde emekçiler arasında olan birliği bozarak, güçlerini bölmek için benzer yollarla tayin talep eden memurların tayinini çıkartınca 91 işçi tekrar tayin dilekçesi verdi. Bu kez dilekçelerine "fabrikamın satıldığı dönemde tayin protokolü olmaması ve protokol imzalanmamasından dolayı da işçilerin şu anki yönetimle hiçbir ilişkisinin kalmadığı" gerekçesiyle red yanıtı verildi. İşveren işçi ve memurlar arasında yarattığı bu ayrımı körüklemek için de elinden geleni yaptı ve bütün memurları toplayıp "iste-

Kamu sektöründe özelleştirme uygulamalarına karşı işçi sınıfı sesini yükseltiyor.

yenin gidebileceğini, gitmek istemeyenlerin sözleşmeli personel statüsünde kalarak çalışabileceğini" söyledi.

Fabrika yönetiminin oyunlarını bozmak isteyen işçiler Türk-İş üyesi sendikaları Şeker-İş'e baskı yaptılar. Ancak satılmış, sarı sendikal yüzleri birçok olayda açığa çıkmış olan Şeker-İş yöneticileri duyarsız ve sessiz kaldılar. Fabrikalarda adeta bir imparatorluk kuran fabrika genel müdürü Evirgan Güney ve adamları işçileri sürekli aşağılamaktan da kaçınmıyorlar. Örneğin bir işçi yemekhaneye misafirini getirdiğinde önünde yemek yemesi için fabrika genel müdüründen izin almak zorunda. İzin için görüşme talebi de randevuya tabi kılınmıyor ve ancak bir ay sonra yemek yiyebilir izni çıkıyor.

KÂR PAYLARI PATRONUN CEBİNDE

Konya Şeker Fabrikası patronları Panko Birlik (Pancar Kooperatifleri Birliği) kâr payından işçi ve memurlara dağıtılmak üzere gön-

derilen toplam 1 milyar 700 milyon liranın dağıtımında da sınıf açgözlüklerini gösterdiler. Fabrika müdürü Evirgan Güney kâr payından 56 milyon alırken, 1992 yılında kendi patates tarlasından işçileri 1 yıl boyunca patates yemek zorunda bırakan yönetim kurulu başkanı Mehmet Üstündağ'a 40 milyon pay düştü. Teknik müdürler de 40'ar milyon aldı, mühendis ve ustabaşların payına işç 7-8 milyon kadar para düştü. Üretimle çok doğrudan ilişkisi olmayan bu insanlar bu paraları alırken üretimi yapan işçilere tek kuruş para ödemediler.

Fabrika yöneticileri işçilerin bu açık yağma karşısındaki tavrını da hesaplayarak ustabaşlarına: "Bu bölüşmeye tepki gösteren veya sesini çıkaranları tespit edin, bize bildirin, gereken cezayı veririz" dediler. İşverenin açgözlü tavrı bununla da bitmiyor. Yaklaşık 4 milyon maaşla yılda 6 ay hiçbir sosyal hakları olmayan çalışan geçici işçilerin işine son veren fabrika yönetimi, onların yerine bu yıl Ziraat Mühendislerini işçi olarak aldı.

Fabrika müdürü mühendis almasının gerekçesini şöyle açıklıyor: "Ben enayi değilim. Cahil işçiye 4 milyon vereceğime, okumuş mühendise 2.5 milyon veririm".

SENDİKAYLA BAĞLAR KOPUYOR

Geçtiğimiz kurban bayramında işçiler sorunu sendikalarına açıp tavrı alınmasını istediler. Sendika şube başkanı işçilere hak verdi ve "Patronların bayramını kutlamaya gitmeyelim" önerisini getirdi. Sözde onların bayramını "zehir edeceklardı." İşçiler bu tavrın patronların bayramını zehir etmeyeceğini bildikleri için (!) kabul etmediler. Oturup tartıştılar. Toplu viziteden, işi yavaşlatmaya dek birçok eylem biçimi düşünüldü ve sonunda bir günlük yemek boykotu kararı çıktı. Eylemi sendika yerel basına dahi bildirmeyince eylem fabrika duvarları içinde kaldı. Doğal olarak patronlar eylemden pek rahatsız olmadılar. Hatta yenmeyen yemekleri çocuk esirgeme kurumuna bağışladılar!

Gelinen aşamada Konya Şeker Fabrikası işçileri patronun ve usak sendika ağalarının oyunlarının daha derinlemesine farkına varıp önlemler almaya başladılar. Şeker-İş Sendikasına güvensizliklerinin bir yansıması olarak artık işçiler yapabilecekleri eylemleri kendi aralarında gizlice tartışıp, örgütlemeye çalışıyorlar.

Öncü işçiler Evirgan Güney ve çetesine ve sarı sendikaya karşı örgütlü bir mücadele yolunda epey yol aldıklarını düşünüyorlar. Sendika başkanı artık seçimlerde kendisine oy vermeyen işçi kitlelerine selam vermeden geçiyor. Konya Şeker Fabrikası işçileri çarışın içindeki ayak gibi sıkıştırılmak boğulmak istemedikleri, üretimin kendilerinin olduğu bir dünyada, haklıklarının verdiği güçle birlik içinde mücadelelerini sürdürmeye kararlı olduklarını belirtiyorlar.

Malatya'da Türkülere Vali yasağı

Haber Merkezi/ Malatya Valisi Saffet Arıkan Bedük'ün devrimci-demokrat çevreler üzerinde estirdiği devlet terörü hızını kesmeden sürüyor. Her türlü kıpırdanışa ve hareketliliğe yasakçı yöntemlerle yaklaşan Bedük bir yıl önce kültürel faaliyetlerde bulunan Folklor Eğitim Derneği'ni "Güvenlik güçlerini küçük düşüren türküler okunduğu, Türk devletinin ülkesi ve milletinin bölünmez bütünlüğünü tehlikeye düşürdüğü" bahane ederek kapattırmıştı. Dernek hala kapalı bulunuyor.

Kapatılan Folklor Eğitim Derneği'nin Başkanı Hamza Doğan bir basın açıklaması yaparak: "Vali Bedük'ün en son icraatı ise halk müziği sanatçısı Deste Günaydın ve Hamza Doğan'ın katılacağı halk müziği şölenine izin vermemek olmuştur. Sayın (!) vali hergün televizyonda milyonlarca insanın izlediği ve dinleyebildiği halk türkülerine yasak koyarak ne menem bir halk düşmanı olduğunu göstermiştir" dedi.

Hamza Doğan: "Gerici faşistlerin her türlü etkinliğine, her türlü kolaylığı ve yardımı gösteren Vali Bedük'ün devrimci-demokrat yurtsever çevrelerin düzenlemek istediği her türlü etkinliğe rest çekerek, gerçek faşist yüzünü gösterdiğini" belirterek, valinin bu tutumunu kinadı:Kontngerilla düğün bastı

Adıyaman'da Kontrgerilla düğün bastı

Haber Merkezi/ 3 Haziran günü Adıyaman'ın Gerger ilçesi Hargon (Aşağı Dağlıca) köyünde bir Kürt düğününe otomatik silahlarla, kimliği belirsiz kişiler tarafından ateş açıldı. Yaklaşık 600-700 kişilik bir kitlenin, SHP Gerger ilçe başkanı ve milletvekillerinin de katıldığı düğün gecesi müzik grupları Kürtçe türkü söylüyor ve Kürtçe konuşmalar yapıyordu.

Silah atışının başlaması üzerine, düğün açık alanda yapıldığı için insanlar panik halinde sağa sola kaçıştılar. Biri çocuk, biri yaşlı olmak üzere 4 kişi çeşitli yerlerinden yaralandı. Yaralıları üçü Adıyaman devlet hastanesine kaldırılırken, bir kişi ayakta tedavi gördü. Hargo köyü halkı saldırıyı kontrgerilla ve korucuların gerçekleştirdiğini düşünüyor.

Emeğin Bayrağı'na toplam hapis cezası 500 yıl!

Haber Merkezi/Emeğin Bayrağı'nın 91. sayısı da DGM tarafından toplandı. "Halkı sınıf ve bölge farklılığı gözeterek, kin ve düşmanlığı açıkça tahrik etmek, basın yoluyla terör örgütlerinin bildiri ve açıklamalarını yayınlamak, basın yoluyla kişileri hedef göstermek" gerekçeleriyle toplatılan gazetenin, 1988 yılından bu yana 64 sayısı toplatıldı. Hakkında açılan davalardan, savcıların istediği para cezası milyarı aşarken, hapis cezaları da 500 yılı aşıyor.

Emeğin Bayrağı Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Bülent Genç yaptığı basın açıklamasında "Bütün bu baskılara rağmen, devrimci sosyalist kimliğimizden ödün vermedik, vermeyeceğiz" dedi.

Ayhan Uzala ve arkadaşları için Berlin senatosuna başvurulacak

ALMANYA, Özgür Gelecek/ Ayhan Uzala ve Cafer Oral'ın durumunu yerinde araştırmak için Mayıs ayı içerisinde Türkiye'ye gelen Dr. Petra Winkler, Dr. Ralph Raben ve Av. Cornelia Genteu-Lange'den oluşan 3 kişilik heyet Almanya'da 3 Haziran günü bir basın toplantısı yaparak Türkiye izlenimlerini anlattılar.

Hamburg'da yaptıkları basın açıklamasında heyet, Hasan Durna'nın birçok dişinin kırıldığını, Ayhan uzala'nın sol kolunun kırık olduğunu, vücudunun her yerinde darp izleri bulunduğunu Cafer Oral'ın ise böbreklerinde büyük rahatsızlık olduğunu belirterek, basına 3 tutsağın sağlık raporlarının kopyasını dağıttılar.

Heyet, Sağmalcılar Cezaevi doktorunun bu tür işkencelerden kaynaklanan rahatsızlıkları gayet doğal karşılaması ve "Bunlar siyasi tutuklulardır. Bu tür yaralar, izler birçok siyasi tutuklu da bulunmaktadır" gibi sözler etmesinden dehşete kapıldıklarını anlattılar ve olayın takip edilmesi için Hamburg senatosuna başvuracaklarını söylediler.

Basın toplantısına Cafer Oral'ın ailesi, Uluslararası Af Örgütü temsilcisi, Alman basın ve radyoları dışında gazetemiz muhabiri de katıldı. Toplantıya katılan TKP/ML taraftarları ise basının TKP/ML hakkındaki sorularını yanıtladılar. Partizan okurları da Türkiye'deki devlet terörünü anlattılar.

Demokratik platformda yeni bir mevzi daha SA-DER

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Sarıyer'lilerin uzun süredir devam eden dernek kurma girişimleri nihayet sona erdi. Sarıyer Sosyal Gelişme ve Halk Kültürünü Yaşatma Derneği (Sa-Der) adı altında bir dernek kuruldu. Kültürü, çevresi, tarihi ve insanlar arası dayanışmasıyla güzeli ve doğrusu hakım kılma düşüncesinin ürünü Sa-Der. Dernek kurucularından Süleyman Özcan, egemen güçlerin televizyon, radyo ve basınla halkın beynine yoz emperyalist bir kültürü sırtına ettiğini belirterek, bu kültüre karşı hala yaşamakta olan halk kültürünün güzeli, iyisini, doğrusu-

nu yaşatmak amacıyla olduklarını söyledi.

Yeni kurulan Sa-Der 30 Mayıs gecesi Sarıyer Keçiburnu'nda bulunan Sera Çay Bahçesinde bir "Tanışma Yemeği" verdi. Yaklaşık 400 kişinin katılımıyla gerçekleştirilen Sa-Der tanışma yemeğinde, Erzincan yöresinin halkoyunları oynandı. Özan Ferhat ve Ali Rıza Erdoğan'ın türkülerıyla katıldıkları gecede çeşitli demokratik Kitle Örgütlerinin gönderdiği mesajlar okundu. Özgür Gelecek gazetesinde mesaj gönderdiği geceye Yeni Demokratik Kadın Derneğinin amatör tiyatro topluluğu da Brezil-

ya dizileri, kadın , aile, işsizlik ve 900'lü telefonların yaşamımızdaki etkilerini konu alan bir oyunla katıldı. Oyunda toplumsal mücadelenin zorunluluğuna dikkat çekilen "Bana dokunmayan yılan bin yaşasın" sözleriyle formüle olan bireyci mantığı insanlığın gerçek kuruluş mücadelesine engel olduğu vurgulandı.

Gecenin sonlarına doğru Grup Munzur sahneye çıktı. Söylediği direniş türküleriyle geceye katılanları coşturan Grup Munzur, yoğun istek üzerine sahnede uzun süre kaldı. Türküler eşliğinde halaylar çekildi.

Şiirlerinde okuduğu gecede konuşan dernek kurucu üyelerinden Süleyman Özcan, beldelerinde bulunan Çayırbaşı Tekel depolarında beş tona yakın radyasyonlu çay bulunduğunu, bunun insanlık için büyük bir tehlike arzettiğini belirterek, "Bugün beldemizde okul, su, kanalizasyon, yol başta olmak üzere pek çok sorun mevcut. Emeğin gerçek sahiplerinin değer görmediği, çöplüklerde yaşamak zorunda bırakıldığı adı büyük bir kentte yaşıyoruz. İnsanlar bir yerlerde tankların arkasına halatlarla bağlanıp sürüklenerek öldürülürken, burada onlarca çöp altında can veriyor. Biz dernek olarak insan hakları ihlallerine karşı tavrı alacağız. Bizler halk olarak sorunlarımızı sahip çıkmazsak, birileri bizi yönetiyor demektir. Onun için emeğe saygısı olan herkesi derneğimize üye olmaya çağırıyoruz."

"Yoz kültüre, insan hakları ihlallerine karşı tavrı alan herkesi derneğimize çağırıyoruz."

"KAĞITHANE İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!"

Kağıthane'deki dostluk, dayanışma çemberi genişliyor

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Kağıthane Belediyesi işçileri, 3 Mayıs'ta başlattıkları açlık grevini kesinlikle sürdürmeye ve taviz vermemeye kararlılar. Süresiz açlık grevindeki işçilerin sağlık durumu gittikçe olumsuzlaşmasına rağmen, direnişi sürdürme noktasındaki keskinlikleri devam ediyor. 11 Haziran'da sağlık durumu iyice kötüleşen Fadime Morsümbül ve Sait Dönmez'in kaldırıldığı Okmeydanı SSK Hastanesi'ne topluca giden işçiler, bu tutumlarını bir kez daha sergilediler. Eylemi "ne zaman daha sergilediler, büldeceklerini yinelediler."

Belediye emekçileri, bu kararlılığı kendileriyle kolkola olan ve dayanışma ağlarını gittikçe daha sıkı ören diğer işçilerden alıyor. Gece 01.00'e kadar devam eden ziyaretler, açlık grevine hergün dönüşümlü olarak katılan diğer işçiler, bu dayanışmanın en somut göstergeleri. Greve destek için açlık grevine başlayanların listesi uzadıkça eylem güçleniyor, canlıyor.

Kağıthane Belediyesi'nin önünde hergün bir miting var. Çevreden gelen işçiler, bir fırsatını bulup ya postaneye (telgraf eylemine) ya da Belediye'nin önüne yürüyüş yapıyorlar. Sadece işçiler değil, memur sendikaları da sık sık ziyarete geliyor. "Başarısızlık" lafını telaffuz etmiyorlar çünkü böyle bir durumda işçi kıyımlarının en barbar şekilde sürdüğünü biliyorlar.

İşçilerin kamuoyu yaratmaları ciddi bir çalışma sonucu gerçekleş-

"İnsanlar şunu anlamalıdır. Bu aynı zamanda bir irade olayıdır. Biz onları irademizle de yeneceğiz."

ti. Çevre belediyelerde çalışan işçilerle birlikte ortak komiteler oluşturuldu. Komiteler, çeşitli işkollarından işçilerle görüşüp destek istiyorlar. Mahalleleri ve fabrikaları dolaşıyorlar.

Bu arada Kağıthane Belediye Başkanı Arif Calban, 8 Ocak'ta attığı 340 işçinin geri alınmaması konusundaki sert tutumunu sürdürüyor. "Bu işçiler geri alındığı takdirde, istifa edeceği" şeklinde söylentiler yayılıyor. Nedenini de şöyle açıklıyor; "5 aydır direnen bu işçiler işe geri dönerse yönetimi benim elimden alırlar!" (Elbette sayın Calban! Kuşkunuz olmasın. Zaten

işçilerin de talepleri arasında, sizin gibi soysuz birinin istifa etmesi bulunuyor.)

Ziyaretçi işçilerden Aziz Yayla, Kağıthane eyleminin bütün Türkiye'ye mesaj taşıdığını söylüyor ve ekliyor; "İşçilerin atılması kesinlikle politik bir karardır. Oynanan bu çirkin oyunları halk ta biliyor..."

Calban'ın bu tutumu 5 ay önce 345 işçiyi attığı gün de biliniyordu. Kıyımın hemen ardından RP'lileri belediyeye doldurmasına kimse şaşırmadı. Belediye Hukuk İşleri'ne türbanlı avukatların doldurulmasına da. Bu "hanım"lar mahkemelere gitmeyip bütün gün büroda

otursalar da, Calban onlara "tembel" demeyecek!

Şişli Belediyesi işçileri'nin 10 Haziran'da kendi işyerlerinde açlık grevine başlamaları oldukça moral kazandırdı

Onlara moral kazandıran bir başka olay da işkolu dışından işçilerin açlık greviyle destek vermeye çalışmasıydı. Ancak, 11 Haziran günü bakırköy DISK -Tekstil Sendikası'na gelen Tekstil emekçileri, binada açlık grevine başlayacaklarını söyleyince yöneticiler polisten farklı tavır takınmadı ve onlara saldıracak yaka paça dışarı attı. Polisler de davetiye çıkardı. Polisler de sendikaya geldi ve iki işçiyi göz altına aldı. Bunun üzerine, 12 Haziran günü Kağıthane işçi Lokali'ne geldiler.

"NASIL GİDİYOR MÜCADELE?"

Kağıthane lokali bir okul. Direnmek günlük yaşam orada. Bu sözcüklere de yansıyor. Burada sırada selamlaşma sözcükleri yerini direnci çağrıştıran sözcüklere bırakmış:

10 Haziran günü Büyükşehir Belediyesi'nden gelen bir işçi açlık grevindeki işçilerin bulunduğu odaya giriyor. "Merhaba arkadaşlar, nasıl gidiyor mücadele?" diye soruyor. İşçilerin sözcüsü Cengiz Yıldırım ise, "Bizde iyi gidiyor. Ya dışarda nasıl gidiyor mücadele?" diyor. Anakent işçisi ise onu şöyle yanıtlıyor: "Bizim Anakent işçileri olarak tek hedefimiz, üretimi dur-

durmak. Durdurmazsak başarıya ulaşamayız. Biz istiyoruz ki, sizin için Türkiye genelinde bir gün üretim durduralım."

BU KAVGA HEPİMİZİN ORTAK KAVGASI

Açlık grevindeki işçilerin en çok kızdıkları şey gelen ziyaretçilerden bazılarının kendilerine "geçmiş olsun" demeleri. İşçiler, "Biz hasta değiliz ki" diyorlar. Bazı bilinçsiz ziyaretçilerin kendilerine "acıma" duygularıyla yaklaşmasını da çok yanlış buluyorlar. Cengiz Yıldırım şöyle diyor: "İnsanlar şunu anlamalıdır. Bu aynı zamanda bir irade olayıdır. Biz onları irademizle de yeneceğiz."

Direnişin 41. günü olan 12 Haziran'da, "Baskı ve Katliamlara Karşı Birlik Platformu"nda yer alan demokratik kitle örgütleri geldi. Platformda yer alan, İşsizler Derneği, İstanbul Emekçiler Derneği, Yeni Demokratik Kadın Derneği, Emekçi Kadınlar Derneği ve Tüm Sağlık Sen'in ortak bildirisinde şu sözler yer alıyordu: "Bu gün direnişin 156. gününde, süresiz açlık grevinin 41. gününde olan direnişi tüm işçi sınıfı sahiplenmeli, desteklemelidir. Çünkü, kavga işçi kıyımına karşı hepimizin ortak kavgasıdır. Kağıthane işçisi kazandı. Haksız işten çıkarmalara ses getir baskılar karşısında onurlu mücadele örneği verdiği için kazandı ve kazanacak!"

KAĞITHANE EYLEMİNİN ANKARA GÜNLÜĞÜ:

'Bütün Türkiye onur çığlığını duymalı'

ANKARA, Özgür Gelecek/ Kağıthane Belediyesi işçileri Ankara yürüyüşü sonrasında bürokratik engellerle ve burjuva partilerinin oyalama taktikleriyle karşılaştılar. Ankara'ya geldiklerinden bu yana yetkili mercilerle defalarca görüştikleri halde sonuca ulaşamadılar. İstanbul'da başlayan açlık greviden 18 gün sonra onlar da aynı kararı aldılar ve 20 Mayıs'ta açlık grevine başladılar.

Açlık grevinin ardından bir dayanışma gecesi düzenlendiler. Direnişçi işçilerden Selman Yeşilgöz bu gecede yaptığı konuşmayla sınıfın birliğine vurgu yaptı. Yeşilgöz şöyle dedi: "80'li yıllarda bireyselleştirme ve örgütsüzleştirmeye 90'lı yıllarda sendikalar rekabet eklenmiştir. Bu işçi sınıfının birliğine darbe vurmaktadır." Salonda bulunan SHP milletvekillerinin tanıtılması sırasında, bazı grupların yuhlamada buldukları görüldü. İşçiler bu yuhlamaların yersiz olduğu yolunda salona yönelik açıklamalarda bulundular.

Bürokratlarla görüşmeler de sürdü bu arada, 27 Mayıs'ta, SHP Genel Merkezinden Mustafa Kul ile 28 Mayıs'ta Devlet Bakanı Erman Şahin ile görüşüldü. Şahin, atılan işçilerin, İstanbul'un diğer belediyelerinde işe başlatılması önerisini getirdi. Öneri reddedildi.

1 Haziran'da Kızılay Olgunlar sokaktaki madenciler anıtını ziyaret eden işçiler dönüşte yolda atılan sloganlara müdahale etmek isteyen polislerle karşılaştılar. İşçiler kısa süren sirtüşmeden sonra polis engeline aştılar.

2 Haziran'da SHP'de Başbakan Vekili İnönü ile görüşüldü. İnönü, işçilerden grevi bırakmasını istedi. "Önce karşınızda beni, sonra kanunları bulursunuz. Açlık grevi çözüm değil. Açlık grevini bırakın kendinize de iş arayın. Yasal boyutuyla sorunu çözmeye çalışıyoruz zaten."

7 Haziran'da Ercan Karakaş ve Mustafa Kul ile görüşüldü. Aynı gün Aydınlık Gazetesi'nde RP'li

Şevket Kazan'ın yapmış olduğu açıklamalara karşılık, bir basın açıklaması yapıldı.

10 Haziran'da yapılan toplantıda daha kitlesel eylemlerle ses getirme kararı alındı.

11 Haziran'da "Demokrasi Güçlerine Çağrımızdır" başlıklı bir bildiri yayımlayan Kağıthane Belediyesi işçileri; "Ülkemiz tarihinde ilk kez bu kadar uzun süreli bir açlık grevi yaşandığını ama hala bir takım gözlerin kör, kulakların sağır, yüreklerin mühürlü" olduğuna dikkat çektiler.

İşçiler bildirilerinde yer alan şu sözler dikkati çekiyordu: "Direnişler bir onur çığlığıdır ve bu çığlığı ülkemizde bir çeşit salgın hastalık gibi pompalanarak yayılan işçi ve emek düşmanlığına karşı etkili, yaygın ve hesap soran bir tavra dönüştürmek tüm demokrasi güçlerinin görevidir." diyorlar

DİRENİŞÇİLER NE DİYOR?

Selman Yeşilgöz (İşçi sözcüsü): Bürokrasi çarkında Kağıthane eylemine bir pazar olarak bakılıyor. Taraflar bu pazar içinde kendilerine uygun olanı, lazım olanı alma çabası içindedirler. Çünkü, biz istemsek de, partiler eylemimizi Refah Partisi'ni yıpratma aracı olarak algılıyor, anlıyor. Bugüne kadar görüştüğümüz herkes bize "haklısınız" dedi. Haklılığı kabul edilen bir durum için kimse bir adım atmamıştır.

Bugün eylemimizde bir tıkanma vardır. Bürokrasi çarkında eritilmek istenen bu eylemin başarısı, bugüne kadar bu eylemi izleyen fakat sessiz kalan işçi sınıfının ve demokratik kitle örgütlerinin sahiplenmesi ile olacaktır. Tıkanmanın aşılması için kendi özgücümüzü harekete geçirmek gerekiyor. Artık çağın zamanı bitmekte. Bu eylemin hedefle buluşmaması her halükârda birçok kesimi etkileyecektir. Ankara da örgütlü sınıf adına Belediye-İş 1 nolu şube ve Genel-İş Çankaya şubasının dışında

Ankara'daki işçilerin sözcüsü Selman Yeşilgöz: "Destegin fiili duruma dönüşmesi için ölmemiz mi gerekiyor?"

sınıftan gerçek bir destek görmedik. Tabanın inisiyatifi, örgütlü desteği gerekli bize. Bu örgütlü destek ortaya çıkmadığı ve harekete geçirilemediği sürece tıkanma açılmayacaktır.

Daha öncesinde, "Belki fiili destek yok ama Türkiye işçi sınıfının yüzü bizim eylemimizdedir. Demokratik güçlerin gözleri bizim eylemimizdedir" tespiti yapmıştık. Artık bu gözler yanımda olmalıdır diyoruz. Eylemimiz bir anlamda durgun göle atılmış bir taştır. Bugüne kadar verilen destek, fiili desteğe dönüşmelidir. Açlık grevinin geldiği aşama biliniyor. Desteğin fiili durum dönüşmesi için ölmemiz mi gerekiyor? Bu sorun aynı zamanda sosyalist çevreler ve demokratik güçlerin de sorunudur.

Sessizlik yırtılmalı artık. Evet, dün biz de bizim dışımızda gerçekleşen kıyımlara gerekli duyarlılığı gösterememiştik. Bu bizim özleştirimizdir. Aslında sınıf adına herkesin durumu budur. Bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın mantığının terkedilip, hiçbir sendikal ayırım yapılmaksızın, işçi sınıfının birliği sağlanmalı ve tarihimize yazılmalıdır.

kazımalıyız.

Adının açıklanmasını istemeyen bir işçi: Bugünkü sendikalar 12 Eylül sonrası oluşan döner sermaye kaynaklı sendikalar. Buradan şu an bizim ihtiyacımız olan kitlesel eylemleri örgütlemelerini bekleme mümkün değil. Bu kitlesel eylemleri örgütlemeye kendilerine sosyalistim, demokratım diyenlere büyük görevler düşüyor. Bu kitlesel eylemler, kendilerine bu sıfatı verenlerin buldukları alanlarda geliştirilecekleri tavır ve yapacakları eylemlerle olacaktır.

Kağıthane işçileri bugün kazanımların bayrağı olmuştur. Zonguldak direnişinde yarım kalan, İzmir işçilerinde yarım kalan kazanımlar Kağıthane işçilerinin Ankara yürüyüşü ile bir adım daha ilerletilmiştir. Bu nedenle bugün işçi sınıfının kazanımlarının bayrağı bizdedir.

Bizim atılmamız siyasi bir karardır. Bunun en güzel örneği, bizler atılmadan önce 120 işçi alınması ve bunlardan 11'nin İran uyruklu olmasıdır. Bu karar Erbakan'ın "fiili görüşme sonucu ne-

ferleri" dediği insanlarla görüşülerek alınmıştır. Aslında Arif Calban görüntü de olan insandır. Asıl işleri çeviren Şahin Battal'dır. Kendisi Hizbullahçıdır. Geçenlerde kardeşi bir çatışmada yakalandı. Bizim atılmamız bu örgütün kararı olarak çıkmıştır.

Muharrem Çelik (Yol Bakım onarım işçisi): Görüşmeler tıkanmış. Yasal zeminde yapabileceğimizin son sınırına geldik. Kazanmadan gitmek istemiyoruz. Bu nokta da sendikamızla birliğimiz öne çıkıyor. Birlikte eylemimizi götürüyoruz. Ankara cephesinde sendikamızın çabalarını umduğumuzdan fazla bulduk.

Türk-İş olaya federasyon olarak ağırlığını koysa idi bugüne kadar bu sorun çözülmüştü. Sayın Bayram Meral, bayramda bir açıklama yapma durumumuzu kamuoyuna dahi duyurmadı.

Kemal Gencer (Temizlik işçisi): İstanbul'daki açlık grevinin 40. günü olmuş bir kamuoyu duyarlılığı yok.

Başbakan vekili İnönü bize şöyle dedi: "siz zaten işsizsiniz ve açsınız. Açlık grevi yaptığımızda açlığı da kabul etmiş oluyorsunuz. Açlık grevini bırakın. Ya başka eylemler yapın ya da kendinize iş arayın!" Bu da işin bir yönü. Bize verilen sözler yerine getirilmiyor. İşçileri Bakanlık hala Ankara girişinde bize verdiği sözü tutmadı. "Müfettişlerin raporları hala gelmedi" denilerek geçiştiriliyor.

Bir de Türk-İş tavrına değinmek istiyorum. Türk-İş'ten memnun değiliz. Bize, "Ateş düştüğü yeri yakar, daha önce bir yığın işçi atılıyordu neredeydiniz? Kendinize gelince böyle sizlanıyorsunuz. Zaten biz de kendimize hükümet adına bir muhatap bulamıyoruz." dediler. "DYP'nin genel başkanını seçmesini ve yeni hükümetin kurulmasını beklediklerini" söylediler. Bu tavrı onaylamıyoruz.

BELEDİYE-İŞ SENDİKASI BİNGÖL ŞUBE BAŞKANI ALİ TATAR:

“Eşit işe eşit ücret politikasını hayata geçirdik”

Belediye-İş Bingöl Şube Başkanı Ali Tatar (Kravattı olan) ve belediye işçileri. “Bizler sözleşmelerin yanısıra halkımıza yönelik devlet terörüne sessiz kalmadık.”

Belediye-İş Sendikası Bingöl Şube Başkanı Ali Tatar Dersim muhabirimizin sorularını yanıtladı.

Özgür Gelecek: 1993 yılı sözleşmesinin kazanımlarından söz eder misiniz?

A. Tatar: Sözleşmemizde ekonomik taleplerin yanısıra siyasi kazanımlar da elde etmeye çalıştık. Yüzde 110 ile yüzde 125 arasında değişen zamlar aldık. Özellikle çöp kanalizasyon, mezba gibi işlerde çalışan işçilerimizin ücretleri yaptıkları işe göre değerlendirildi. Yani dışarıda çalışan bir işçi yüzde 125 oranında zam aldı. Biz burada eşit işe eşit ücret politikasını hayata geçirmiş olduk. Büro işçisi de, dışarda çalışan işçinin daha fazla yıpranmasının göz önünde tutularak fazla ücret almalarına sevindi.

— Çağdaş Sendikacılık sizce nedir? Değerlendirmesini yapar mısınız?

— Çağdaş Sendikacılık, sınıf mücadelesinin, sınıf ve kitle sendikacılığının inkar edilmesidir. Hükümet uşağı sarı sendikacılar tarafından ileri sürülmüş bu tezler her ezilen devrimci işçinin tepkilerini almaktadır. Çünkü emek ve sermaye çelişkinin temel çelişki olduğu bir dönemi yaşamaktayız. Emegin en büyük düşmanı olan sermayeyi çağdaş sendikacılık örtüsüyle emegin dostu olarak göstermeye çalışmaları ürktüçüdür.

DISK'in Ören toplantısında ileri sürülen bu tezler bilinçli proleteryanın büyük tepkisini almıştır.

— Türkiye'deki konfederas-

yonların yapılanmalarını nasıl görüyorsunuz?

— Türk-İş, DİSK ve HAK-İŞ konfederasyonları devlet patentlidir. Reformist ve gerici yönetime sahiptir. Üçünün de derdi, üye yarışına girmek ve işçilerden kesilen aidatlarla kasalarını doldurmaktır. Bu konfederasyonlar sadece sözleşme tarihlerinde belli çıkışlar yapıp işçilerin ve kamuoyunun gözlerini boyamaya çalışmaktadır. Bunun dışında ülkede olup biten hiçbir şeyle ilgilenmemekte, devlet terörüne boyun eğmekte, T.C. bakanlarının gözü önünde infaz edilen insanlara sahip çıkmamaktadırlar. Hergün bomba yağmuruna tutulan Kürt köyleri onları hiç ilgilendirmemektedir.

Gözetiminde kayıplar, Yurtsever, devrimci, demokrat yazarlara yönelik kontrgerilla cinayetleri onları hiç rahatsız etmemektedir. Aydın yazarlarımızın kalemlerinin bir ucu bunlara dokunmaktadır çünkü. Onlar için en önemli şey işçinin aidatıdır.

— Peki sizin üç yıllık sendikalaşmanın nasıl geçti?

— Ben 1990 yılından bu yana profesyonel olarak çalışıyorum. Tunceli'nin 40 yıllık Belediye tarihinde ilk profesyonel şube başkanım.

Bizleri sarı sendikacılar tarafından en büyük özellik şudur. Bizler sözleşmelerin yanısıra, halkımıza yönelik devlet terörüne sessiz kalmadık. Şubemiz çeşitli eylemlerle halka önderlik eder duruma geldi. Şubemizin inisiyatifinde 1991, 1992, 1993 1 Mayıs kutlamaları gerçekleşti. 1992 Nevrozunu açık havada kutladık ve DGM bu nedenle

hakında dava açtı. 1991 1 Mayıs'ında da izinsiz kutlama yaptığımız gerekçesiyle hakkımda dava açıldı. Ayrıca sağlıkçıların sürgünlerini protesto ettik. Bu nedenle de hak-

kımda soruşturma başlatıldılar. Biz üç yıllık sendikacılık dönemimizde sadece işçilerimizi değil, halkımızın toplumsal muhalefetine de örgütlediğimizi söyleyebiliriz.

Tunceli Belediyesi'nde örnek sözleşme

Tunceli Belediyesi'nin toplu sözleşmesi.. günü imzalandı. Türkiye'de mevcut belediyeler arasında ekonomik ve siyasi kazanımlar açısından örnek olarak gösterilen sözleşmede, işçilerin maaşlarına yüzde 110 ile yüzde 125 arasında zam yapıldı. Ayrıca siyasi kazanımlar elde edildi. Sözleşmenin imzalanmasından arından, Belediye yönetimi, Belediye-İş Sendikası Bingöl Şubesi yönetimi ve işçiler bir dostluk yemeğinde buluştular ve işçilerin zaferini kutladılar.

26 Mart 1989'da göreve başlayan belediye başkanı Mehmet Kocademir, 1993 yılı boyunca geçerli olacak sözleşmeye ilişkin olarak şunları söyledi: “Göreve geldiğimden bu yana belediye-mizde dört sözleşme imzalandı. Emegin yüceliğine ve inanan bir belediye başkanı olarak toplu iş sözleşmelerinde işçilerimizin yaşam şartlarını, sıkıntılarını göz önünde bulundurarak en iyisini vermeye çalıştım. Bu günkü sömürü ortamında işçilerimizin aldıkları ücretle ihtiyaçlarını giderecekleri, insanca yaşam sürecekleri bir gerçek. Mevcut düzen ve sömürü ortamından kaynaklanan bu günkü yaşam koşullarını imkanlarımız ölçüsünde iyileştirmeye çalıştık. Amacımız enflasyonun alabilmesine tr-

mandığı, sömürünün katmerleştiği, baskının yoğunlaştığı bu ortamda yapmış olduğumuz sözleşmenin Türkiye genelinde en iyi sözleşme olduğuna inanıyorum.”

Tunceli Belediyesi işçileri de aynı görüşte. İşçilerden A. Rıza Aran sözleşmeyi “Türkiye'deki en iyi sözleşme” olarak niteledi. İşçilerin “20 Mayıs'ta toplu vizite eylemi kararı aldıklarını ve eylem başlamadan sözleşme masasına oturulduğunu söyledi. “Yapılan bu oturumda bizim taleplerimiz kabul edildi. Doğal olarak vizite eyleminden vaz geçtik” dedi.

Belediye-İş Sendikası ile Tunceli Belediyesi arasında imzalanan sözleşme taslağına geçen yıllardan farklı olarak bu yıl siyasi talepler de eklendi. Sözleşmede “1 Mayıs işçilerin birlik mücadelesi ve dayanışma günüdür” ibaresi yer alıyor. Bunun yanısıra iki yıllık sözleşme süresi 1 yıla düşürüldü. 45 saatlik haftalık çalışma süresi 40 saate düşürüldü. Cumartesi günleri çalışma zorunluluğu kaldırıldı. Yıllık ikramiye 78 günden 112 güne çıkarıldı.

İmzalanan sözleşmeye göre Tunceli Belediyesi'nde çalışan bir temizlik işçisinin eline aylık net 7 milyon 550 bin TL. geçecek. Bu ücret sosyal haklar ve sözleşmelerle birlikte 9 Milyon 760 bin TL'ye yükseliyor.

Müdür yardımcısını tanınamak suç!

Haber Merkezi/ Gazi Üniversitesi Bolu Eğitimi Fakültesi'nde faşist baskılar sürüyor. Fakültede eskiden beri yerleşmeye çabalayan ve çoğunlukla da bunda başarı gösteren gerici faşist idare, devrimci öğrencileri sindirmek için terör emeliyle polisle sıkı işbirliği halinde.

Okul idaresi sicil, disiplin gibi uygulamalarla kalmayıp öğrencileri okuldan uzaklaştırıyor. Bunun son örneğini Hakan Aykar adlı öğrenci yaşadı. Aykar'a okuldan bir yıl uzaklaştırma cezası verildi. Neden mi? Olay kısaca şöyle cereyan etti: Hakan, okul çıkışında, kalabakta Müdür Yardımcısı'na çarpar. Bunun üzerine Müdür Yardımcısı Hakan'ı yanına çağırarak aşağılayıcı ve tehditkar bir tavırla “Benim kim olduğumu biliyor musun?” der. Hakan ise “Nereden bileyim, alımda mı yazıyor” şeklinde yanıt verir. (Burada Hakan'ın Müdür Yardımcısını tanıması mümkün değildir çünkü o Meslek Yüksek Okulu 1. sınıfta okumaktadır. Söz konusu şahıs ise Eğitim Fakültesi'nde yöneticidir.) Hakan uzun süredir gözdağı vermek için fırsat kollayan idarenin hismine uğrar ve okuldan 1 yıl uzaklaştırılır.

İşin ilginç yanı Müdür Yardımcısı daha sonra görüş değiştiriyor ve “Olayın aslında bir hakaret olmadığını o an için öğrencilerin sınav stresinde olabileceğinin, kalabakta kendisine kaza çarpmasının ancak saygısızlık olarak isimlendirebileceğini” söylüyor. Fakat disiplin kurulu Hakan'ın “Hakaret” te bulunduğu konusunda ısrarlı oluyor ve cezalandırıyor.

Devrimci tutsaklara baskılar sürüyor

Buca E Tipi Cezaevi: Buca cezaevinde yaklaşık iki ay önce yapılan ve 43 gün süren süresiz açık grevi sonucunda idare tarafından kabul edilen taleplerin uygulanmaya konulmaması, asker ve gardiyanların süreklilik kazanan saldırıları cezaevindeki baskı ve işkenceyi had safhaya getirmiş ve tutsakların can güvenliğini yok etmiştir.

Tutuklular, maltada, avukata giderken hastahaneye gidip gelirken gardiyanların saldırısına uğramakta, dövülmektedir. Bir süre önce tutuklu Ali Kamer Mertoglu maltada gardiyanlarca dövülmüş ve ağır yaralanmıştır. Yine tutuklulardan Ergün Bakır gardiyanların saldırısına uğramış ve ağır bir şekilde dövülmüştür.

Tutukluların insanlık dışı koşullarda yaşamalarına sorumluları olan 2. müdür Mehmet Akıncı ve cezaevi savcısı Yaşar Aslan ile yapılan görüşmeler sonuçsuz kalmış ve bu sorumlular Buca cezaevini hukuk ve insanlık dışı yöntemlerle yönetmeye devam etmektedirler. Bu nedenlerle Buca cezaevindeki siyasi tutsakların 31 Mayıs'ta başlatılan süresiz açık grevi devam etmektedir. Devrimci Sol, TDKP, TİKB, TKP/ML-TMLGB taraftarları, TKPML- Hareketi taraftarları ve TDP davası tutsakları tarafından sürdürülen açık grevine yine aynı cezaevinde bulunan PKK davası tutsakları katılmamaktadır. Avukatları yolu ile basın açıklamasında bulunan devrimci tutsaklar cezaevinde insanca yaşama talepleri tabii edilinceye, can güvenlikleri sağlanıncaya işkence ve baskılar son buluncaya kadar direnişlerini sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Nevşehir E Tipi Cezaevi: Gazetemize Nevşehir E Tipi Cezaevi'ndeki TKP/ML-TIKKO tutsakları adına bir açıklama gönderen Ali İhsan Batasul, direnişleri karşısında mevcut haklarını gaspedemeyen cezaevi yönetiminin kendilerine ilerisi için kayıplarını

Cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik bılar bitmek bilmiyor.

belirtti.

Açıklamaya göre, Nevşehir E Tipi Cezaevinde, idare-MİT-polis ve asker işbirliği ile devrimci tutsakların sosyalist dergilerle mektuplaşmaları ve sosyalist dergilerin ve diğer basın yayın araçlarının elilerine geçmesi engelleniyor.

Tutsaklar bu durumun düzeltilmesi için idareye başvurduklarında idare den: “Biz ne yapabiliriz. Polis dışarda (postanede) el koyuyorsa” yanıtını almışlar. TKP/ML-TIKKO davası tutsakları “idare topu polise atsada, kendisinin de özgürlük eyleminden dolayı bizlerden intikam alması polisle uyumlu, işbirliği içerisinde olduğunu biliyoruz” diyorlar.

Kayseri E Tipi Cezaevi: TKP/ML-TIKKO davasından tutuklu bulunan Suzan Baran ve Orhan Takak adlı tutsaklar gazetemize açıklamalar yaparak cezaevinde en temel haklarının gaspedildiğini ve can güvenliklerinin olmadığını belirttiler.

Kayseri cezaevi'nde devrimci tutsaklara yönelik baskılar mayıs ayında yoğunlaştı. 21 Mayıs günü cezaevi savcısı ve 1. müdürünün gözleri önünde tutsakların resimleri bahane edilerek askerler devrimci tutsaklara saldırdılar. Saldırı daha önce Ankara ve Kayseri emniyet müdürlüklerinde görülen işkencelerden dolayı hayati tehlike atlatmış olan birisi Kayseri emniyetinde aldığı yara sonucu ayağı alçık olan iki tutsağa yönelik olmuştur. Devrimci tutsaklar, askerlerin coplarına, postallarına, tekme ve yumruklarına karşı fiili müdahalede bulundular, slogan ve marşlarla direndiler. Bu saldırıya karşı koyan bir tutsak da kafasından aldığı darbelerle ağır yaralandı. Yine aynı şekilde devrimci bayan tutsaklara karşı adli bayan tutsaklar kişikirtilmiş ve müdür ve gardiyanlar bu saldırıyı izlemiştir. Devrimci bayan tutsakları yaralanmış ama doktor istemirler reddedilmişler.

Açık görüş yasasına tepkiler

Haber Merkezi/ Kurban Bayramında Sağlıkçılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar açık görüş yasasını protesto etmek için kapalı görüşe çıkmadılar. 5 Haziran günü Sağlıkçılar Cezaevi'nin önünde toplanan tutuklu aileleri, açık görüş yasasını kınadılar. İstanbul İHD yöneticileri de cezaevi kapısında bir basın açıklaması yaparak “hukuk dışı ve keyfi olarak” niteledikleri bu uygulamaya karşı mücadeleyi sürdüreceklerini” belirttiler.

Buca Cezaevi'nde de yakınlarıyla görüşmeye gelen tutsak ailelerini copleyarak cezaevinden uzaklaştırdılar. Aydın E Tipi Cezaevi'nde tutuklu bulunan TDP, TKP/ML Hareketi, TKP/ML, DS, D. Yol, Tekoşin ve Kawa tutsakları bir bildiri yayımlayarak açık görüşün kaldırılmasını protesto ettiklerini açıkladılar.

Kurban Bayramı'nda aileleri ile açık görüş yapmaları yasaklanan siyasi tutsaklar, “Devletin baskı aracı olan cezaevlerindeki bizler, her türlü baskı, engel ve hak gasplarıyla yaşıyoruz. Sayısız açık grevlerine, ölüm oruçlarına giderek insanı temel hak ve özgürlüklerimizi kazandık. Bu amaçla nice şehitler verdik.” dediler ve “dişleri ve tırnaklarıyla” kazandıkları açık görüş hakkının “Kapalı görüş” olarak dayatılmasını protesto ettiklerini belirttiler.

Aydın E Tipi Cezaevi Tutsakları, açık görüşün kaldırılmasını protesto için aileleri ile görüşmeyeceklerini açıkladılar.

Tunceli'de kamu çalışanlarına sürgün

TUNCELİ, Özgür Gelecek/ Tunceli'de 19 kamu çalışanı 2 Haziran'da sürgün edildi. Sendikal faaliyetlerinden dolayı sürgün edilen 19 kamu çalışanından 5'ine sürgün emri zorla tebellüğ ettirildi. Tunceli Kamu Çalışanları Platformu yaptığı basın açıklamasında baskı ve sürgünlerin ilişkin olarak şu açıklamalarda bulundu:

"Tunceli Valisi Aslan Yıldırım'ın kamu çalışanları üzerindeki baskısı hiç bitmedi. Yıldırım son açıklamasında bundan sonraki sürgünleri toplu değil tek tek göndereceğim dedi, bunu gerçekten de hayata geçirdi: Kamu-Sen Yönetim Kurulu Üyesi Hidir Çiçek Mart ayı içinde Erzincan'a, Sağlık-Sen üyesi Hüsnüye Aydın 25 Mayıs'ta Yozgat'a sürgün edildiler. Bunun yanında merkezden, ilçe ve köylere sürgün edilen kamu çalışanlarının sayısı gittikçe artmaktadır."

Tunceli Kamu Çalışanları Platformu üyesi sendikalar, sendikal faaliyetlerden dolayı yapılan sürgünleri protesto ettiklerini, bir an önce bu haksız ve yersiz uygulamalara son verilmesini, Valilik ve Emniyet işbirliği sonucu gerçekleştirilen keyfi tutumların ve baskıların kaldırılmasını istediklerini vurguladılar.

Odak Dergisi Adana Temsilcisi gözaltında

ADANA, Özgür Gelecek/ Odak Dergisi Adana Temsilcisi Mehmet Alpçokay 26 Mayıs'ta Terörle Mücadele Müdürlüğü'ne bağlı ekiplerce keyfi olarak gözaltına alındı. Derginin Yazışmaları Müdürü Hidir Ateş polislerin dergiye yönelik keyfi baskıların protesto etti ve kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çağırdı. Ateş, konuyla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında şöyle dedi: "Devletin, sosyalist basını baskı ve terörle susturmayı amaçlayan saldırıları gün geçtikçe yeni boyutlar almaktadır. Gazete ve dergi toplantıları, büroların basılıp talan edilmesi, astronomik rakamlara varan para ve haksız cezaları sık karşılaşılan olaylar haline gelmiştir. Nedeniz yere insanlar gözaltına alınıp işkenceden geçirilmektedir. Polis bu gibi tertipleri bizi demokratik hak ve özgürlükler için verdiğimiz mücadeleden geri döndüremeyecektir."

ÇEAŞ'ta işçi kıyımı

Haber Merkezi/ Cukurova Elektrik AŞ.'de (ÇEAŞ) bir aylık bir süre içinde 127 işçi, Uzan ailesi tarafından tazminatlı işten atıldı. ÇEAŞ'ta örgütlü bulunan Tes-İş Sendikası Adana 2 no'lu şubesi bir süredir işverenle toplu sözleşme görüşmelerini sürdürüyordu.

Batman'da Teğmen Demir öldürüldü

Haber Merkezi/ Özgür Gündem gazetesinin Batman bürosu eski çalışanlarından Teğmen Demir kontrgerilla oldukları iddia edilen 2 kişinin açtığı ateş sonucu 4 Haziran günü Batman'da katledildi. 15 kurşun yarası olarak ölen Teğmen'in cenazesi binlerce kişinin katılımıyla Gürberek köyü mezarlığına kaldırıldı.

Çorlu Tabakhanelerinde sendika kavgası

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Çorlu Sağlık Mahallesi'nde kurulu deri fabrikalarında 11 Mayıs günü başlayan direnişler sürüyor. Hak Deri ve Nobel Deri'deki direnişler sonucu atılanlar 11 Haziran'da geri alındı. Bağır Deri, Erlüks Deri, Ledersan, Alkan Deri, Yiğitler Deri ve Tokcan Deri adlı fabrikalardaki eylemlerin diğer fabrikalara sıçraması an meselesi. İşçiler ise sendikal mücadelede oldukça kararlı.

Çorlu Deri Sanayii Bölgesi'nde ilk direniş Hak Deri 'de 11 Mayıs'ta başladı. Fabrikadaki 35 işçi, 1 Mayıs kutlamalarının hemen ardından Deri- İş Sendikası'nda örgütlenme çalışmaları başlatmışlardı. 16 işçinin sigortasız çalıştırıldığı Hak Deri'de işveren, sendikal mücadeleyi duydu ve ilk etapta 6 işçiyi attı. Arkadaşlarının atılmasına tepki gösteren diğer emekçiler, aynı gün üretimi durdurdular. Bu olay üzerine ertesi gün işveren "Bütün işçileri attım" söyledi. Bu kez fabrika önündeki eylemci işçi sayısı 35'e yükseldi.

Ledersan'da ise 16 Mayıs'ta 1 işçi atıldı. 18 işçinin çalıştığı Ledersan'da diğer işçiler toplanıp atılan arkadaşlarının geri alınması konusunda ısrarlı oldular. Ardından 3 işçi daha atıldı. Bunun üzerine içeride bulunan 17 işçi şalter indirip direnişe geçti. Ertesi gün işveren içeri girilmesini engellemek için fabrikanın kapısını kilitledi.

Nobel Deri'de de aynı şey oldu. 19 Mayıs'ta 3'ü Bulgaristanlı 6 işçi atılınca diğerleri bu olaya tavır aldılar. Fabrikadaki 23 işçi eyleme başladı.

Alkan Deri, Bağır Deri ve Tokcan Deri'de sendikalaşmadan dolayı kıyımlar oldu ve eylemler başladı.

Yiğitler Deri'de de kıyım yaşandı. Burada sendikaya üye olanlara "istifa edin" diye baskı yapan işveren, önce 25 Mayıs'ta 4, 26 Mayıs'ta da 6 işçiyi attı. Bunun üzerine toplam 23 işçi direnişe geçti.

KABADAYI PATRONLAR

Erlüks Deri'nin patronu Şahin Eroğlu ise sendikayı yok etmek için önce farklı taktikler denedi. Bazı işçileri "sendikaya üye olana Çorlu'da hiçbir fabrikada iş verilmeyeceğiz" diye tehdit etti. Tehditlerde başarılı olamayınca 23 Mayıs'ta sendikal bir işçiyi attı. Bu olay üzerine 65 işçi iş bıraktı. Direnişe çok öfkelenen patron 17 işçiyi daha attığını açıkladı. Erlüks emekçileri bu olaya da sessiz kalmadı. Fabrika önünde bekleme eylemi devam etti. Patron, bir gün sonra 18 işçiyi daha attığını söyledi. Kara doymayan patronlar bunun yöntemlerini çok iyi biliyorlar.

Çorlu'da deri emekçileri "ya herro ya merro" dedi...

Bütün fabrikalarda Bulgaristan'dan gelen kaçak işçiler çalıştırılıyor. Çorlular bu işçileri "Turist işçi" olarak adlandırıyorlar. Çorlu'daki bütün deri patronları baskı uyguluyorlar. Sendikal işçiyi sıkı takibe alıyorlar. Çorlu küçük bir yer olduğundan dolayı, sendikaya üyelik için notere giden işçinin kim olduğunu anında öğrenmeleleri mümkün. Patronlara göre, sendikaya üye olan işçi "şerefsiz" ya da "nankör". Bazı patronlar ise sendikadan istifayı; sağlamak için farklı yollar deniyorlar. "Rüşvet" teklif ediyorlar; "Al şu parayı git kaydını sildir" diyorlar. İşçi ifrata vardırıp, araba, ev teklif edenler de var. Örneğin Şahin Eroğlu, çalışanlardan birine "Git ehliyet al, ben sana araba alacağım" dedi. Patronların ise "Senin evinin üzerine kat çıkarız. Parayı ben veririm" diye kandırmaya çalıştı. Onun da koşulu aynıydı. "Sendikadan kaydını sildir!" Deri işçisinin patrona yanıtı şöyle oldu: "Ben arkadaşlarımı satmam."

Nobel Deri'nin patronu da aynı yöntemle çalışanları satın almaya çalıştı. Fabrikadaki yıllık karın yüzde 10'unu teklif edilince işçilerin yanıtı aynı oldu: "Biz işçiyiz. Siz nasıl işverenlerle ortak hareket ediyorsanız, biz de sınıf kardeşlerimizle ortak hareket ediyoruz. Arkadaşlarımızı satamayız."

Çorlu'da sendikaya karşı ciddi bir tavır alan patronlar, iyice soysuzlaşmış öncülere iftira atmaya kadar varıyorlar işi. Bazı fabrikalar da şiddet kullanıyorlar. Örneğin Yiğitler Deri Fabrikasında sendikaya üye olan kadın işçi patron tarafından tokatlandı.

Fabrika patronları Siyasi polisle işbirliği yapıyor. "İşçiler bizi tehdit ediyor, can güvenliğimiz yok" diyerek polisi eylemcilerin üzerine salıyor. Öncülerin listesini polise veriyor. Ev adreslerini ve isimleri

ni bildiriyor. 28 Mayıs'ta Direnişte olan Nobel Deri'nin önünde toplanan tabakhane işçileri, işçi kıyımlarına ilişkin bir basın açıklaması yapmak üzere bir toplantı düzenledi. Bu toplantıya gelen siyasi polisler işçiyi göz altına aldılar.

Çorlu'daki bütün bu olaylar diğer deri çalışanları tarafından biliniyor. Tuzla Organize Deri Sanayii Bölgesi'nde iki yıl önce sendikalaşma mücadelesi veren işçiler aynı olayları yaşamışlardı. Bu olayları duyar duymaz Çorlu'ya destek ziyareti yapmaya karar verdiler. 29 Mayıs Cumartesi günü iki otobüs dolusu işçi geldi. Önce Deri-İş Çorlu Temsilciliği'ne gelen Tuzla işçilere hitaben, Deri-İş Trakya Bölge Temsilcisi Hüseyin Ateş bir konuşma yaptı. Ateş, şöyle dedi;

Deri işçisi kadınlar sendikada toplantıda... 800 bin lira aylığa razı oldukları için patronları güldürüyorlardı... Şimdi sıra onlarda...

"MEMURLAR İŞÇİ SINIFININ MÜTEFFİKİ DEĞİLDİR!"

Adıyaman Eğitim-Sen'de bir garip kongre

ADIYAMAN, Özgür Gelecek/ Eğitim-Sen Adıyaman Şubesi 15 Mayıs günü olağanüstü kongresini yaptı. Olağanüstü kongre kararı şubede şaşkınlık yarattı. Çünkü 8 ay sonra olağan kongre yapılacağı biliniyordu.

Kongre kararının alınmasının ardından bugüne kadar Genel Merkezde yöneltilen eleştirilerin karşısında olan bir grup üye ile Genel Merkezin çizgisini doğru bulmayan bir başka grup ittifak kurarak kongre hazırlıklarına başladı. Bugüne kadar ilk kez böyle bir ittifak yapılıyordu. Bu ittifak bir program hazırladı. Fakat ittifakın kurulmasındaki çelişki programa yansdı.

Sınıf ve kitle sendikacılığını savunduğunu söyleyen bir grup programda bu görüşünü şöyle dilelendirmişti: "İşçi sınıfının yanında

yer almamak sınıfal yanımızı, ırk din dil mezhep farkı gözetmeksizin bütün çalışanları kapsamamız ise kitlesel yanımızı oluşturur!" İşçi sınıfı sanki dil, din mezhep farkı gözetirmiş imajını veren bu cümle programda göze çarpan cümlelerden biriydi.

Yine programdaki diğer bir ilginçlik sendikaların sınıflandırılmasıydı. Programda sendikalar 1) Sınıf ve Kitle sendikaları, 2) Marksist sendikalar, 3) Reformist sendikalar 4) Anarkol sendikalar, 5) Sarı sendikalar olarak 5 gruba ayrılıyordu. Bu sınıflandırmayı neye göre, nasıl yaptıkları üyelerce hala anlaşılıyordu. Daha sonra üyelere gelen tepki sonucu sınıflandırma programdan çıkarıldı.

Seçim öncesi yapılan propaganda da ittifakın oluşmasında akıl ho-

calığı yapan bazı teorisyenler(!) ilginç görüşler öne sürdüler. Bu görüşe göre "Memur kitlesinin işçi sınıfının önemli bir müteffiki olmadığı, işçi sınıfının dostunun kendi olduğu(!)" öne sürüldü. Bu gelişmeler devrimci-demokrat üyeleri harekete geçirdi ve alternatif bir liste oluşturuldu. Sınıf sendikacılığını baz alan bu grup, emperyalizme göbekten bağımlı olduğumuza dikkat çekerek politikaların buna göre belirlenmesi gerektiğini vurguluyordu. Gerçek demokrasiye giden yolun demokratik halk devriminde yattığını savunuyorlardı.

Daha önce delege seçimleri yapılmış olan ilçe temsilciliklerine yazılar gönderilerek, en geç 3 Mayıs'a kadar delege listelerinin gönderilmesi istenmişti. Çelikhan ilçesi temsilciliği bu karara uymamış

"Bu bir sınıf mücadelesidir. Nasıl işverenler daha çok sömürmek için uğraşırlarsa, işçiler de daha az sömürülmek için uğraşmaktadırlar." Ateş 1 milyon ile 800 bin lira aylıkla, hiç bir sosyal hakkı olmadan çalışan insanların bu hayasız gidişe artık dur dediklerini ve "Ya herro ya merro" deyip mücadeleye başladıklarını anlattı. Direnişteki işçiler de aldıkları 1 milyon patronlara sadaka olarak bağışladıklarını söylediler ve "sendikayı mutlaka buraya sokacağız" dediler. Bu kararlılık o günkü toplantıda sloganlarla güçlendi. "Daha sendika gelmeden kuyruklarına basılmış kedi gibi bağırın" patronlara karşı, bu toplantı bir güç gösterisi oldu.

Deri İş Tuzla Şube Başkanı Musa Servi işçilere moral verdi; "Tuzla'da biz nasıl sendika hakkımızı söke söke aldysak, sizin de söke söke almamanız için hiçbir neden yok. Size hiç bir hak kendidiliğinden verilmez. Kimse size "alın şu ücreti daha iyi yaşayın" demez." Tuzla emekçiler, bu eylemlerin başarıya ulaşması için her türlü desteği verecekler. Bunun için birer maaşlarını bağışlamaya hazırlar.

Günler süren direnişler ilk meyvesini Hak Deri ve Nobel Deri'de verdi. 11 Haziran'da toplam 12 işçi geri alındı, bunun üzerine iki fabrikada işçiler işbaşı yaptı. Ve sermaye, işçi sınıfının birlik, beraberlik mücadelesi sonucu geri adım attı. Şimdi zafer sırası diğer fabrikalarda...

Bir tokat çöplükten bir tokat devletten

Umraniye Hekimbaşı çöplüğü'nün gecekonduların üzerine yıkılmasının üzerinden kırkbeş gün geçti. Bilindiği gibi 28 Nisan günü Umraniye Hekimbaşı çöplüğünde biriken metan gazının patlaması 39 kişinin ölümüne yol açmıştı. Olayın üzerinden birbuçuk ay geçmesine rağmen, cesetlerin 12'si hala çöp altında.

Faciyanın meydana geldiği günlerde olay yerini ardı ardına ziyaret eden burjuva politikacıları tarafından Hekimbaşı afet bölgesi ilan edildi. Bölge halkına bol keseden vaatler verildi. Burjuva basını da dalkavukluluğunu ve tarafını unutmadan haberlerini yazarak görevini yerine getirdi. Gerekenler yapılmıştı. Artık gönül rahatlığıyla koltuklarına oturabilirlerdi...

VAATLER HAVADA CESETLER ÇÖP ALTINDA KALDI

Bu sürede çöpzadeler neler yapıyorlardı? Devlet "yardım eli" uzatmış mıydı? Hekimbaşı çöpzadelerle görüşmek üzere yola çıktık. K.Karabekir mahallesine ulaştığımızda ağır gaz ve çöp kokusu ciğerlerimize doldu. Hava dumanlı. Çöp hala yanıyor. Bir kepçe ağır ağır çöpü karıştırırken bir grup insanda dağıtılan çöpü merakla izliyor. Orada gecekonduların tek konuştuğu konu çöp altındaki cesetler. Bunlardan biri de Ahmet Nuri Çınar'ın karısı ve kızı. Üç yıl önce Kars'ın Iğdır ilçesinden İstanbul'a gelip, elindeki üçbeş kuruşla Hekimbaşı'nda derme çatma bir gecekonda yapan Çınar, günlük ekme parası, çocukların gıdası ve okul parası için inşaatlarda çalışmaya başlamıştı. Şimdi ise kansının ve kızının cesetlerini anıyor.

Olayın yeni olduğu günlerdeki çalışmalar sonrasında kepçeler harıl harıl çalışırken, daha sonra orta-

Amca çocuklarını birleştiren ortak kaderi hepimiz biliyoruz; yakınları çöp altında.

dan yok oldular. Bu nedenle çöp altındaki 12 ölü hala çıkarılmadı.

A. Nuri, bu sürede cesetlerin çıkarılmaları için Çevre Bakanı, Umraniye Kaymakamı, belediye ve daha birçok kurum ve kişilere dilekçelerle ve bizzat giderek başvurmuş. Sonuçta cesetleri çöp altından çıkarma çalışması yapılmamış. "Kazma küreklerle çıkarılacak durumda olsalardı şimdiye kadar cesetleri çöp altından çıkarıp toprağa vermiş olacaktık" diyor inşaatçı. "Televizyonda, basında her zaman güçlü bir devlet olduğunu söyleyen T.C., eğer 45 günde bu cesetleri çöp altından çıkarmıyorsa, devlet yok demektir. Ben T.C. vatandaşlığından ayrılacağım. Çünkü biz T.C. kimliği ile insan kabul edilmiyoruz."

KIZILAY'IN ÇADIRLARI ÇINGENELERE KALDI

Olay yerine gelen devlet yetkililerinin afet bölgesi ilan ettikleri yere Kızılay'ın gönderdiği çadırlar

dışında herhangi bir yardım yapılmamış. Kızılay'ın kurduğu çadırlarda hiçbir çöpzade kalmıyor. "Biz ekmezsiz, susuz, bu çadırda nasıl kalalım" deyip çadırları protesto ettiler ve akrabalarının yanına gittiler. Bu olayı duyan yoksul çingene Hekimbaşı'na gelerek çadırlara yerleştiler.

A. Nuri'ye yapılan yardımları sorduğumuzda yüzü geriliyor ve bu da soru mu dercesine bakarak söze başlıyor: "45 gündür devletin hiçbir kurum ve kuruluşunun ne yardımı oldu nede soranı." Oraya bakanlar geldiğinde kurulan sağlık laboratuvarın herhangi bir sağlık elemanı olmadığı gibi kapısı da kilitli. Çınar'ın en çok üzen şey de ailesinden kimse hayatta kalmadığı halde kendisine çöpek elbiseleri verilmesi. Buna acı acı gülümsüyor ve şu sözleri mırıldanıyor: "Çocuklarını çöplük altından çıkarsınlar, elbiseleri onlara giydireceğim!"

Çöp patlamasının olduğu ilk günlerde bölgeye giden Tansu Çil-

ler, Erdal İnönü, Doğançan Akyürek ve diğer politikacılara durumlarını anlattıkları ve kendilerine söz verildiği halde hala hiçbir yardım gelmiyor. Devletin duyarsızlığı, ilgisizliği Hekimbaşıları ikinci bir yıkıma uğratmış. Gecekondusu yüksek yerde olduğu için çöp dağınının altında kalmaktan kurtulan yaşlı bir kadın da devlete veryansın ediyor; "Bize burda kalmayın gaz zararlı zehirlenme yapar dediler. Ama bize yardım etmediler, nereye nasıl gideceğiz, ölüsek ölüyoruz. Zaten kimsenin umurunda değil."

Bölgeye gelip insanlara bir sürü vaatlerde bulunanlara makamlarında ulaşamıyorlar. Valiyle görüşmeye gittiklerinde içeri alınmamışlar. Vali yardımcısıyla yaptıkları görüşmelerde çöp altında kalan 15 evin yapılmayacağını, böyle bir durumun olmadığı gibi, islah çalışmalarını sırasında diğer evlerinde yıkılabileceğini söylemiş. Çınar: "Yani anlayacağın vali yardımcısı bize siktir çekti" diyor.

Eğer zengin olsalardı, bakanlıklarda adamları olsa böyle olmayacaklarını belirten çöpzadeler; "Türkiye'de adalet yok. Solingen'de Türkler öldürülünce devlet ayağa kalkıyor da, burda onlarca insan çöp altında kalınca çıtı çıkmıyor" diyorlar. Doğulu oldukları için devletin kendileriyle ilgilenmediğini, köyden devletin baskısından kurtulmak için buraya geldiklerini, burada da çöplük üzerlerine yıkıldığını söyleyen Ahmet Çınar "Biz nereye gidelim" sorusunu soruyor. Başka devletlere iltica edeceklerini, devletten artık hiçbir beklentilerinin olmadığını, bundan sonra da olmayacağını söylüyorlar. Bir oğlunun hala çöp altında olduğunu söyleyen Ahmet Çınar, "Bu düzende insanlık yok" diyor...

Kırşehir'de yeni Emniyet Müdürü'nün icraatları

Haber Merkezi/ Kırşehir'de insan hakları ihlalleri giderek artıyor. Geçen yıl "TDKP Operasyonu" adı altında gerçekleştirilen baskınlarda çok sayıda gözaltı gerçekleşmiş, bir çok devrimci yoğun işkence görmüştü. Haydar Baran'a yapılan işkence doktor raporuyla kanıtlanmıştı. Bu olaylardan sonra tutuklu bulunan 7 kişi tahliye olmuştu.

Bu yıl Şubat ayından bu yana polis yine terör estiriyor. Kırşehir'de devrimci ve demokratlar ve DKÖ'ler polisin hedefi. Bu nedenle gün geçmiyor ki bir DKÖ basılsın... Bir süre önce Özgür-Der'i basan polis, demekte bulunan insanları hiçbir gerekçe göstermeden gözaltına aldı. Ardından Belediye Başkanı Dr. Cahit Gürses, arabasına binerken polislerin saldırısına uğradı.

Son olarak Özgür-Der yöneticileri yine göz altına alındı. Derneğin yöneticileri Nihat ve Necdet Karagülle'nin anneleri Arife Karagülle, çocuklarının akibetini sorunca polisin saldırısına maruz kaldı.

Kırşehir İHD Şubesi Sekreteri Ali Dönmez yaptığı basın açıklamasında "Yeni emniyet müdürünün atanmasıyla birlikte insan hakları ihlalleri yoğunlaştığını" belirtti. Dönmez, "DKÖ yöneticilerinin geceleri evlerinden, işyerlerinden alındığını, bu duruma müdahale eden ailelere 'Bize soramazsınız' diyerek işkence yaptığını açıkladı.

Bu olayların ardından Kırşehir İHD şubesi bir açık hava toplantısı düzenledi. Bu toplantıya katılan devrimci demokrat kitle, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganlarıyla işkence ve gözaltıları protesto ettiler.

İnter Star'ın işçi düşmanlığı

Haber Merkezi/ Samsun'un Ladik ilçesinde kurulu, 280 işçi ve memurun çalıştığı Ladik Çimento Fabrikasında işveren işçi kıyımına hazırlanıyor. Fabrikada İnter Star Televizyonu (Rumeli Holding) tarafından 22 Mayıs'ta (650 milyar alındığı söyleniyor) satın alınan çimento fabrikasında 90'a yakın işçinin çıkarılacağı söylentileri kasıtlı olarak yayılıyor. İşçiler tedirgin, sendika ise kılını kıpırdatmıyor. Rumeli Holding Ladik Çimento'nun dışında 4 çimento fabrikası daha satın aldı. Urfa, Bartın, Trabzon ve Gaziantep Çimento fabrikalarını da satın alan Rumeli Holding Gaziantep ve Trabzon Çimento'dan toplam 100 işçi attı. Şimdi sıra Ladik Çimento'da.

Ladik patronu 7 Haziran günü önce fabrikadaki bekçileri çıkarmak istedi. Ancak fabrikanın güvenliğinden sorumlu 16 kadrolu 8 sözleşmeli bekçi yasal olarak çıkartılmıyor. Çünkü İşçileri Bakanlığı kadrosundalar. Bunun sancısını yaşayan işveren, bekçileri önce sözleşmeli hale getirmeye çalıştı. Hazırladığı bir metni zorla imzalatmaya çalışan işveren bunda başarılı olamadı. Bunu Ahmet Turan İnanç adlı personel şefine yaptırmaya çalıştı. Bekçilerin büyük tepkisini alan şef şimdi korkudan fabrika lojmanlarından şehre çıkamıyor.

Çimse-İş Sendikası Ladik Şubesi'nde örgütlü işçiler, sendikamın "destek olacağı yerde köstek olmasına" büyük öfke duyduklarını belirtiyorlar. Bir işçi şöyle diyor bu konuda; "O şimdiden işverenden alacağı paranın hesabını yapıyor!"

Devrimci-demokrat kadınlar kirli savaşı lanetledi

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ 7 Haziran günü İHD İstanbul şubesinde düzenledikleri basın toplantısında; Devrimci "Komünist Kadınlar", "Emekçi Kadınlar Derneği (EKD)", "Yeni Kadın'lar", "Parti Yolunda", "Teori ve Pratik'ten kadınlar", "Yeni Demokra-

tik Kadın Derneği'nden (YDKD)" bir grup kadın Kürdistan'daki kirli savaşı lanetledi. Harekete geçip somut eylemler konmasına vurgu yapan kadınlar, yapmış oldukları açıklamada; Kürdistan'da kirli savaşın sona ermesi için "Türkiye emekçi sınıflarının Kürt halkının

yanında yer almalarını" istediler.

Açıklamada "Egemen sınıfların bugün Kürdistan'da yürütmüş oldukları kirli savaşı daha bir üst boyuta tırmandırarak katliamlarına devam ediyorlar. PKK'nun tek yanlı ateşkes kararından sonra T.C cesaret alıp daha da pervasızlaşarak saldırılarını sürdürüyor" deniyor.

Kadın Platformu üyeleri; onlarca PKK gerillasının bu saldırılarda yaşamını yitirdiğini, son günlerde gerillanın saldırısını bahane eden devletin Kürdistan'a azımsanmayacak oranda yağınak yaptığını belirterek; "her tarafı açık savaş alanına dönüşen Kürdistan'da teknolojinin en gelişkin silahlarının bütün zamansızlığıyla kankusop yıkıcı bir güce dönüştüğüne, köylerin bombalanıp, evlerin yakılıp-yıkıldığına; insanların katledildiğine" ve bu kirli savaştan en çok kadınların etkilendiğine işaret ederek "Türkiye proletaryası, ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımız bu kirli savaşın durdurulması için harekete geçmeli, Kürt halkının haklı davasında onun yanında olduğunu somut eylemleriyle ortaya koymalıdır" dediler.

"Halkımız bu kirli savaşın durdurulması için harekete geçmeli"

İstanbul Emekçiler Derneği basıldı

Haber Merkezi/ İstanbul Emekçiler Derneği 28 Mayıs'ta sivil ve resmi polisler tarafından basıldı ve Dernek Başkanı Gülgün Nergis ile dernekte bulunan Yüksel Karataş, Murat Kaya, Türkan Erdem, Savaş, İlhan (Soyadları bilinmiyor) isimlerinde 6 kişi gözaltına alındı. Daha sonra dernekte karakol kuran polis bütün gelenleri gözaltına aldı. Aynı gün Gülgün Ner-

gis'in evi arandı. Çok sayıda kitap ve özel eşyalar polislerce götürüldü. İ.E.D. Başkan Yardımcısı Sadet Yalçın yaptığı basın açıklamasında "Devletin DKÖ'ler üzerindeki baskısını protesto ederek "Emperyalizme bağımlı kapitalizm kendini yenileyerek ayakta kalma olanağı bulamadığından, baskıyla, şiddetle varlığını sürdürmeye çalışmaktadır. Yargısız infazlar, gözai-

tında kayıplar, Kürdistan'da katliamlar gündemden eksik olmamaktadır. Devlet bu haksızlıklara karşı çıkışı önlemek için terör yöntemleriyle insanları susturmaya, pasifize etmeye çalışmaktadır. Bu baskıları protesto ediyor, bizleri yıldırma-yacağımızı tekrar hatırlatıyor; devrimci, demokrat, duyarlı kamuoyunu baskılar karşısında sessiz kalmamaya çağırıyoruz." dedi.

1954-1982
Hakkı ŞENLİ
yoldaş ölümsüzdür!

11.6.1992 günü Mit ve karanlık güçler tarafından katledildi

"Yaptığım her şeyi partim ve halkım için yaptım asla pişman değilim. Yapamadıklarım için üzgünüm." (TKP/ML 2 nolu davası duruşmasındaki savunmasından).

Bir kavga günü
Gözünü yitirdi apansız
Umudu taşıdı tek gözünde,
Yükledi umudunu öncüye
Birlikte coşkulanı yüreği
Yüreği muzur eteklerinde
Kulağı mavzer seslerindeydi.
Bir sabah vakti
Kahpe bir kurşun
Bedenini yokladığında.

Zürih'den mücadele
yoldaşları ve akrabaları

Murat Gül Katledildi

Haber Merkezi/5 Haziran gece 20.05'te Ankara Emniyet Müdürlüğü Terörle Mücadele Şubesi ekipleri Bayrampaşa Cezaevi'nden Şubat ayında firar eden Devrimci-Sol savaşçısı Murat Gül Ankara Sincan'da katlettiler. Katliama Ankara Emniyet Müdürü Mehmet Canseven ve Ankara DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel'de bizzat katılarak ölüm timlerini yönettiler. Şengül Yıldırım ve Uğur Yaşar Kılıç'ın katliyle ilgili yurtçapında yaygın protesto eylemlerinin yapıldığı bir dönemde, Ankara polisinin yeni bir katliam tezgahlaması devlet güçlerinin devrimcilere yönelik pervasızlığının aldığı boyutu da gösteriyor. Polis Murat Gül'ün cenazesini apar topar doğum yeri olan İzmit'in Hatip köyüne kaçırarak, gömdü.

Aylık dergimiz Partizan toplatıldı

Haber Merkezi/ML-MZD Bilimi güzergahında yayın yaparak emekçi halkımızın mücadelesine ışık tutan dergimiz Partizan, bu sefer de tarihsel gerçekleri yazıp, bilince çıkardığı için egemenlerin saldırısına uğradı.

Dergimiz, 12. sayısının 1-4 sayfalarında yer alan "78. yılında tarihin en büyük çürümü olan Ermeni Soykırımını Kınıyoruz" başlıklı yazıda; TC devletinin ülkesiyle, milletle bölünmez bütünlüğünün hedef alındığı ve basın yoluyla bölücülük suçunun işlendiği gerekçesiyle toplatıldı.

Partizan Yazı İşleri Müdürü Kemal Boztaş "Düşünce özgürlüğüne düşman olan bu ortaçağ sakinlerini, özelde dergimize, genelde ise sosyalist basına yönelik saldırıları nedeniyle kınıyor ve ayrıca, bu sayıda olduğu gibi bundan sonraki yayın hayatımızda da, bize zorla dayatılmaya çalışılan Kemalist Tarih anlayışını reddedeceğimizi ilan ediyoruz" diyerek toplatma kararını kınadı.

"Devrimci Çözüm" toplatıldı

Haber Merkezi/Devrimci Çözüm dergisinin 1. sayısı İstanbul DGM'nin 6 Haziran tarihli kararıyla toplatıldı. Toplatma kararı derginin 5-8, 9-10, 13-14, 16-22, 24, 26-28 ve 29. sayfalarındaki yazıların anti-terör yasasına aykırı olduğu gerekçe gösterilerek yapıldı. DGM savcılığı 32 sayfalık derginin 21 sayfasında suç unsuru buldu.

Devrimci Çözüm dergisinden yapılan açıklamada: "sözkonusu karar demokrasi, hukuk, basın özgürlüğü kavramlarını dillerinden düşürmeyen hükümet yetkililerine ithaf ediyor ve DGM savcılığının "suç unsuru" bulamadıkları birkaç sayfayı tekrar okumalarını öneriyor. Eminiz bu saygılarında da aradıklarında "suç unsuru" na rastlayacaklardır." denildi.

Gülyuva'da işten atılma

Haber Merkezi/Gaziantep'te organize sanayi sitesinde bulunan Gülyuva sentetik Çuval Fabrikası 30 işçiyi işten attı. Yaklaşık 150 işçinin çalıştığı fabrikadan, 30 işçi işverenden gizli Tekstil-İş'e üye oldukları ve ücretlerine zam istedikleri için işverence atıldılar. Hiçbir tazminat ödenmeden ve işverence süre verilmeden işten atıldıklarını belirten işçiler "sendikaya üye olduğumuz için işveren bizi işten attı" dediler.

KONTRGERİLLA CİNAYETİNİN KARANLIK NOKTALARI AYDINLANDI İHD üyesi Can ve Kaya'nın katillerinin robot resmi yapıldı

MALATYA, Özgür Gelecek/ 21 Şubat 1993 günü kontrgerilla tarafından kaçırılıp 27 Şubat 1993 günü Tunceli'ye 10 km uzaklıktaki Dinar köprüsü altında elleri arkadan bağlı, kafalarına birer kurşun sıkılarak öldürülmüş olarak bulunan Elazığ İHD başkanı Metin Can ve Dr. Hasan Kaya'yla ilgili 12 Haziran'da Elazığ İHD'de katliama ışık tutan bir basın toplantısı yapıldı.

Basın açıklamasını yapan Elazığ barosu avukatlarından ve İHD yönetim kurulu üyesi Hamza Yılmaz; "kendisinin Metin Can'ın yakın arkadaşı olduğunu, Metin'in stajını kendisinin yanında yaptığını belirttiğinden sonra olayın gelişimini birinci derecede tanıklardan (Metin Can'ın eşi Fatma Can, yakın arkadaşı Şerafettin Özcan) edindiği bilgilerden yola çıkarak anlattı:

"20 Şubat 1993 günü akşam saatlerinde Metin Can'ın evine bir telefon gelmiş. Arayan kişi; Elazığ-Malatya karayolu üzerinde bir trafik kazasının olduğunu, hukuki bir sorunun çıktığını ve kendisinin gelmesi gerektiğini söylemiş. Metin Can; gelececeğini belirtince, telefonda ki kişi bunun üzerine; kendilerinin PKK'lı olduklarını yalananın bir gerilla olduğunu, tedavi edilmesi gerektiğini ve ilaç temin edilmesi için yazıhanesinde buluşmalarını istemiş. Ancak buluşma yerine gelmiyorlar. Aynı kişi tekrar telefon ederek başka bir randevu veriyor ve Berber Şenol'un orada buluşup, karşıdaki kahveye giriyorlar. Orada saatlerce konuşuyorlar. Çevrede Metin'i tanıyan görgü tanıkları, "onlar kahvede konuşurken dışarda sivil polis otosu durmaktaydı" diyorlar.

Kahveden çıkıp Metin'in evine

gidiyorlar. PKK'lı olduklarını iddia edenlerin ikisi de mekap ayakkabı giymiş, bombaları var, ikisi de silahlı. Evin içerisinde silahların horozları kalkık şekilde oturuyorlar. Çay içiliyor, yemek yeniyor. PKK adına gelen iki kişi Metin Can'dan yaralı gerillanın tedavisi için doktor istiyorlar. Metin, doktor Hasan Kaya'yı öneriyor. Randevulaşıp ayrılıyorlar. Metin Can'la Hasan Kaya ilaç temin etmeye çıkıyorlar. Metin Can'ın eşi Fatma Can ise bu iki kişiden şüphelenip takip ediyor. Kişiler sigorta hastanesine kadar gidiyor. Büyük olasılıkla takip edildiklerini anlıyorlar. Aniden dönüp Fatma Can'ın yüzüne sert bir şekilde bakıyorlar. Fatma Can korkup geri dönüyor. Eşi Metin'e bunlardan şüphelendiğini, polis olabileceğini ve gitmemeleri gerektiğini ısrarla söylüyor. Evde Şerafettin Özcan'da bulunmaktadır. O da gitmemeleri konusunda ısrar ediyor. Ancak Kaya ve Can uyarıları dinlemeyip, 2 saat sonra dönceceklerini söyleyip gidiyorlar.

Av. Hamza Yılmaz anlatmaya devam ediyor:

"Gerilla olduklarını iddia eden bu iki kişi Metin'i ikna edebilmek için Diyarbakır İHD Başkanı Sedat Aslantaş'ın kendilerini gönderdiğini söylüyorlar. Ayrıca Mahsun Korkmaz Akademisinde çekildiği (fotomontaj sanılan) bir resim gösteriyorlar. Metin resimleri görünce ikna oluyor. Şerafettin Özcan durmadan şüphelenerek Diyarbakır İHD başkanı Sedat Aslantaş'ı arıyor ama Aslantaş Ankara'ya gittiği için görüşemiyor.

Saatler ilerledikçe Fatma Can'ın telaşı artıyor. Sabah'a kadar uyumuyor. Sabah tanıdıklarına telefon edip durumu bildiriyor. Daha sonra

polise bildiriyorlar. Polisler ısrarla Fatma Can'a 'sen birşeyler saklıyorsun bildiklerini anlat' diyorlar."

Avukat Hamza Yılmaz "Evet Fatma birşeyler saklıyor, peki polisler nereden biliyor sakladığını?" diye soruyor.

Av. Hamza Yılmaz, Metin'le Hasan'ın neden PKK'nın öldürmeyeceğine ilişkin tahmini dile getiriyor:

"Birincisi, Metin özellikle PKK davası tutsaklarının davalarına bakan biri. Şimdi, 'PKK kendilerini savunan birini niçin öldürsün?'

"İkincisi Metin, kendisinin Kürt olması ve kardeşinin PKK saflarında olması nedeniyle PKK'ya ilgi duyan bir avukattı. Ancak ilgisi sadece avukatlık ölçülerindeydi. PKK niye öldürsün?'

Hamza Yılmaz "Metin Can ve Hasan Kaya'nın ayakkabıları SHP'nin kapısı önüne bırakılıyor. İlginçtir; bakanlar değil, bakanlar polis tarafından yakalanıyor.

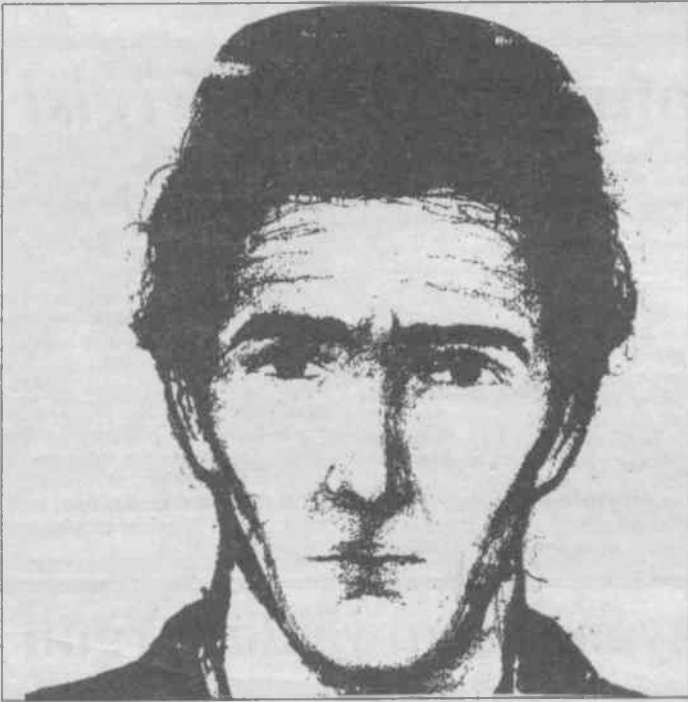
Fatma Can ve yakınları Emniyet yetkilileriyle görüşüyorlar, telefonlarının dinlenmesini istiyorlar. Emniyet yetkilileri tamam diyor. Beş defa telefon geliyor. Gidip emniyete tekrar soruyorlar. Emniyet 'Şehirlerarası telefon görüşmelerinde tespitte bulunamıyoruz' yalanını söylüyor.

Daha sonra Emniyet yetkilileriyle yapılan görüşmede "Fatma Can'a evine git, kocan gelecek" deniyor. İşin ilginç yanı emniyet nasıl böyle bir iddiada bulunabiliyor?" Av. Hamza Yılmaz "Emniyetin böyle bir iddiada bulunması ya 'emniyetin' PKK ile işbirliği içerisinde olduğunu -ki böyle birşey

mümkün olamaz) gösterir, ya da işin gerçek yanı emniyetin kendi inisiyatifi ile kaçırma olayını gerçekleştirdiğini gösterir." Aynı şekilde Fatma Can'ın İçişleri Bakanı ile yaptığı görüşmede, İçişleri Bakanı İsmet Sezgin Fatma Can'a sarılarak, evine gidip oturmasını ve kocasının geleceğini söyleyerek güvence verdi. İçişleri Bakanı'nın böyle bir güvence vermesi aslında herşeyi açıklıyor." diyerek kuşku-larını açıkladı.

Hamza Yılmaz: "27 Şubat 1993 günü Metin Can'la Hasan Kaya'nın cesetleri Tunceli'ye 10 km uzaklıktaki Dinar köprüsü altında bulunduğu, Tunceli savcılığı delillerin kaybolması için adeta özel bir çaba gösteriyordu. Olay yeri hiçbir inceleme yapılmadan insanlarla dolup taşmıştı. Olay yerinde bulunan bir boş kovan savcıya gösterilip incelenmesi ve cesetler üzerindeki kurşun çekirdeklerinin çıkarılıp incelenmesi istenmesine rağmen hiçbir işlem yapılmamıştır. Metin Can'la Hasan Kaya'nın cesetlerinin bulunduğu bölge çamur olmasına rağmen Metin ve Hasan'ın çorapları temizdi. Bu da şunu göstermektedir. Metin ile Hasan bayıltılarak olay yerine getirilmiş, kafalarına birer kurşun sıkılarak katledilmişlerdir.

Devletin TRT'si de bu olaya ilgisiz kalarak sanki birileri tarafından kulağı çekilmişti. Çünkü trafik kazalarında dahi en geniş ayrıntısıyla haber yapan TRT bu olay karşısında sessiz kalmıştı." diyor ve katliamdan devleti suçluyor.

DKÖ'leri Hekimbaşı Çöplüğü'nde idi

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Demokratik kitle örgütleri ve çeşitli siyasi partiler desteklerini sunmak amacıyla Hekimbaşı halkını ziyaret ettiler.

13 Haziran pazar günü; İHD İstanbul şubesi, SBP, DEP (Demokrasi Partisi), YDKD (Yeni Demokratik Kadın Derneği), Tüm Sağlık-Sen İnsan Hakları Komisyonu, Eğitim-Sen, Otomobil-İş ve Genel-İş yaptıkları basın açıklamasında, devletin vaat ettiği yardımları yerine getirmediğini, yetkililerin birbirlerini suçlayarak çöpedeleri kaderiyle baş başa bıraktıklarını dikkat çektiler ve çöplerin halen kaldırılmamasının yeni bir faciayı da kaçınılmaz kıldığını vurgu yaparak, yetkililerin bir an

evvel mahalleyi çöplükten arındırmasını istediler.

Çöplüğün sağlık yönünden tehlikesinin ciddi boyutlar taşıdığını söyleyen Tüm Sağlık-Sen İnsan Hakları Komisyonundan Hasan Dikçe; parazit sorunu, iç solunum rahatsızlıkları, göz, kulak, boğaz ve kadın rahatsızlıklarının Hekimbaşı'nda yaygın olduğunu 6 Mayıs'ta yapmış oldukları sağlık taramasında gözlemlediklerini belirtti. Çöplerin halen kalkmamış olmasının salgın hastalık tehlikesinin giderek yayılmasına yol açacağını söyledi. Aynı çöp sorununun İkitelli'de de yaşandığını belirten Dikçe, "tez elden önlem alınmazsa yeni bir çöp faciası İkitelli'de de yaşanabilir" dedi.

Erzincan'da 10 öğrenci gözaltında

Haber Merkezi/9 Haziran günü Erzincan Eğitim Fakültesi'nde okuyan 10 öğrenci polis tarafından gözaltına alındı. Kutbettin Sönmezler, Celal Çeçen, Ferit Kaplan, Uğur Turgay, İmran Turhan, Hanım Turhan, Mehmet Uygur, Nurgün Güneş, Ali Ekber Görül isimli öğrenciler Erzincan Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltında tutuluyorlar.

Gözaltıları protesto için öğrenci aileleri ve öğrencilerden oluşan 40 kişilik bir grup 10 Haziran günü SHP il binasında oturma eylemi başlattılar.

Eylemciler şimdilik herhangi bir açık grevi kararının olmadığını ama gözaltındaki öğrenciler bırakılmadıkları takdirde açlık grevine

başlayacaklarını açıkladılar. Devrimci-Demokrat öğrencilere yönelik operasyonlar için öğrenciler "final döneminde polisin arkadaşlarımızı gözaltına alması boşuna değil. Polisle işbirliği içinde olan idare bizim okumamızı istemiyor." diyorlar.

Polisin evlerine baskın düzenlenmesini kınayan öğrenciler "Bu neden yapıyor?" diye sormaktan kendilerini alamıyorlar.

Erzincan SHP il binasının etrafının polisler tarafından sarıldığı, bu yüzden binadan içeri giremediklerini belirten Yeni Demokrat Gençlik'ten bir öğrenci, polisin öğrencilere yönelik gözaltı operasyonunun devam ettiğini söyledi.

BURSA'DA DERİ İŞÇİLERİNİN EYLEMLERİ SÜRÜYOR Soğanlıköy'de azgın sömürüye karşı direniş...

Bursa soğanlıköy'de kurulu deri fabrikalarında çalışan işçilerin 3 Mayıs'ta başladığı direnişler sürüyor. 70 yıllık bir geçmişi bulunan ve yaklaşık 2 bin işçinin çalıştığı Soğanlıköy tabakhanelerinde, deri emekçilerinin başladığı sendikalar çalışmaları, işverenler tarafından engelleniyor. Bu engellemeler direnişlerle yanıtlanıyor.

Bursa'da DİSK Deri- İş'in açılmasıyla birlikte başlayan afişlemeler etkili oldu. Uzun süredir örgütlenmenin kanallarını zorlayan işçiler, Deri-İş'in bu atağını fırsat bilecek süreci hızlandırdılar. Mayıs başından itibaren Sendikada toplanıp zorlukları tartıştılar, mücadeleye nasıl ve ne biçimde başlayacaklarını konuştular.

Sürekli işçi kıyımı ile karşılaşan Soğanlıköy işçileri bu konu üzerinde yoğunlaştı ve karar aldı. Bu karar şöyleydi: "Bir işçi atıldığı zaman ertesi gün yine fabrikasına gelecek ve işe başlayacak. Eğer patron ona iş vermezse, diğer işçiler ona destek amacıyla iş bırakacak."

Bu karar ilk kez 4 Mayıs'ta işten atılan Özyükselen Fabrikası işçisi için uygulandı. İşçi işe alınmayınca eylemler başladı. Kararlaştırıldığı gibi diğer işçiler iş bıraktı. İşveren eyleme başlayan 7 işçiyi de atacağını söyledi.

Özyükselen'de başlayan kıvılcım, o günden sonra bütün Soğanlıköy'ü sardı. İşçiler fabrikalarından çıkıp akın akın Özyükselen önüne geldiler. Bazı yerlerde kornas gösteriler oldu. Devlette kendi kuvvetlerini gönderdi. Çok sayıda polis işçilere müdahale etti ve işçileri dağıttı. "Başlangıç için bu kadarla yetinen direnişçiler, eylemin ses getirdiğini düşünüp akşama doğru işyerlerine döndüler. Burada atılan işçiyi geri aldırma başaramamalarını bir olumsuzluk olarak nitelendiriler.

Ertesi gün yine eylem yerine gel-

Soğanlıköy'de bir işçi atılınca diğerleri derhal eyleme geçiyor.

diler. Patron, direnişin sürmesi üzerine işçilerle anlaşma yapmayı kabul etti. Anlaşmaya göre "Atılan bir işçi işe alınmayacak, diğer 7 işçi ise geri alınacak, olay unutulacak. Bu eylemden dolayı hiç kimse suçlanmayacak, baskı yapılmayacak."

KOYUNDAN POST PATRONDAN DOST OLMAZ..

Ama bunun tam tersi oldu. Ertesi gün patron işyeri temsilcisini fabrikaya almadı. Gerekeceği şuydu: "Sen bu işçileri sen kısıktırıyor-sun." Patronun tutumu diğer işçiler tarafından tepkiyle karşılandı. Yeni bir karar aldılar: "Atılan işçi zorla çalışacak. Eğer yine baskı yapıp alınmazsa, fabrikanın önünde oturacak, kesinlikle çıkış almayacak. Diğer işçiler de iş yavaşlatacak."

O gün bu olaydan diğer patronlar paniklendiler. Ve 4 işçiyi atılar. Derim-San ve Gön-Deri'de gerçekleşen bu kıyımın sonucu atılanlar fabrika önünde oturma eylemine başladılar. İçerdekiler de iş yavaşlattı. Bu fabrikalara DİSK Deri-İş şube temsilcileri ve diğer işçiler ziyarete geldi. Birlikten güç alan işçiler ve sendikacılar tabakhane sokaklarında sloganlarla yürüdüler.

Tuzla'da, Çorlu'da esen mücadele rüzgarlar, şimdi Bursa Soğanlıköy'de sürüyor. Diğer işçiler akşam iş çıkışında tabakhanelerden başlayıp mahalle arasına, oradan da dolmuş duraklarına yürüyor. Yürüyüşten sonra doğru sendikaların yolunu tutuyorlar.

Bu eylemlerin, Bursa'nın işçi potansiyalinin dingin uzlaşmacı havasına son vereceğine inanıyorlar. Bir işçi "Bu havayı diğer iş kollarındaki işçiler de koklayacak.

Artık Bursa'daki mücadelenin ve örgütlenmenin seyri değişecektir" diyor.

DAYANIŞMA GECESİ

Eylemlere devam eden işçiler, Mayıs sonunda bir gece düzenledi. Bu gecede yapılan konuşmalarda Deri işkolunun ağır ve ilkel çalışma koşullarından söz edildi. Direnişçi işçiler bu gecede moral ve güç bulup "sonuna kadar savaşmaya" kararlı olduklarını anlattılar.

Geceye gelen kadın işçiler de söz aldı. Bir kadın işçi kadınların uğradığı haksızlıkları ve çifte sömürüyü anlattıktan sonra, patronun kendisine yaklaşımından söz etti. Patron O'na "Ben bir bayanı fabrika önünde otururken görünce utanıyorum" demiş. (Direnişte) İşçi kız buna karşılık gecede bulunan arkadaşlarına şöyle dedi: "Bense bundan gurur duyuyorum." İşçi kadının konuşması "Üreten biziz, yöneten biz olacağız", "Sendika hakkımız söke söke alırsız" sloganlarıyla desteklendi.

Sanatçıların katıldığı dayanışma gecesinde, türküler direniş ruhunu perçinledi. Tiyatro topluluğunun oyunu renklilik kattı. Bölgedeki DKÖ'ler ve dergilerin mesajları ile dayanışma ağları güçlendi. Partizan, Emegün Bayrağı, Özgür-Der ve İHD'nin mesajları ile işçiler yalnız olmadıklarını hatırladılar.

Türkülerin ardından okunan şiirlerle heyecanlanan, coşkulan deri emekçileri en çok Nazım Hikmet'in "Kadınlarımız" şiirine alkış tuttular. Bu coşku bir kadın işçinin yazdığı "Dersim" adlı şiirin okunmasıyla üst boyuta vardı. Ve dönüştü coşkuyu evlerine taşıdılar. Ertesi sabah fabrikalarına, heyecan ve mücadele gücü yüklenmiş olarak döndüler.

Ali Gülmez ve Süleyman Şahin yine özgür!

Haber Merkezi/ Bayrampaşa Cezaevi firarisi devrimci tutsaklar Ali Gülmez ve Süleyman Şahin T.C.'nin yeni ek belgeler olarak iddia ettiği düzmece dosya yüzünden 10 Haziran'da Selanik İstinaf Mahkemesi'nde yeniden yargılandılar. Mahkeme öncesi Yunanistan'da devrimci firariler için olumlu bir kamuoyu desteği oluştu, PASOK milletvekilleri Şahin ve Gülmez için aktif destek verdiler.

Şahin ve Gülmez'in avukatları da mahkeme öncesi Selanik'te düzenledikleri bir basın toplantısında T.C.'nin gönderdiği belgelerin düzmece olduğunu, müvekkillerinin sadece siyasi düşüncelerinden dolayı arandıklarını, eğer iade kararı çıkarsa Şahin ve Gülmez'e işkence yapılacağını ve ölüm cezasına çarptırılacaklarını ifade ettiler.

Selanik İstinaf Mahkemesi 10 Haziran'da 17 Mayıs'taki benzer bir biçimde Şahin ve Gülmez'in tahliyesine karar verdi ve T.C.'nin iade talebini reddetti.

Ahmet H. Akkaya halen tutsak

Haber Merkezi/ Özgür Gündem gazetesi Haber Merkezi Müdürü Ahmet H. Akkaya, Toplumsal Dayanışma dergisinin 2 Nisan 1993 tarihli 5. sayısında, PKK ateşkesiyle ilgili düşüncelerinin yer aldığı yazısından ötürü 26 Mayıs 1993 günü İstanbul DG tarafından tutuklanmıştı.

Bu tutuklamanın, PKK'nın Bingöl eylemleriyle, ilan ettiği tek taraflı ateşkese son verdiği dönemde olması, Ahmet H. Akkaya'nın da belirttiği gibi hukuki değil, siyasi bir karar görüntüsü yaratmaktadır. Aradan yaklaşık bir aylık zaman geçmesine rağmen Akkaya'nın hala mahkemeye çıkarılmayışı ve belirlenmiş bir mahkeme tarihinin olmayışı, bu siyasi kararın ve tavrın sürdürüldüğünü gösteriyor.

Ahmet H. Akkaya'nın tutsaklığı sürüyor. Yargılanma için herhangi bir duruşma tarihi de belirlenmiş değil. Geçtiğimiz günlerde doğum gününü cezaevinde kutlayan Ahmet Akkaya'nın tutuklanmasını diğer sosyalist basın ve gazetemiz Özgür Gelecek Özgür Gündem gazetesine gönderdikleri dayanışma mesajları ile birlikte kinadılar.

OKURLARIMIZA

Gazetemizin savaşan kadınlar adlı bölümünde hem uluslararası hem de ülkemiz özgülünde savaşarak yaşamını yitiren komünist, devrimci demokrat, yurtsever ve anti-faşist kadınların yaşamını anlatmak, onları tanıtmak istiyoruz. Bu nedenle bizlere bu nitelikteki kadınlardan tanıdıklarınız hakkında bilgi, belge ve resim yollamanızı talep ediyoruz. Ayrıca kişisel görüşmede bulunabilmek için bürolarımıza başvurabilirsiniz.

İlk olarak aklımıza gelen; Meral Yakar, Yıldız Çiçek, Yeter Koç, Perihan Çolak, Nur Güzel Yaşar, Kamile Öztürk, Selma Aybal, Cemile Sevgü, Emine Akyüz, Gülşeren Ağagül, Yıldız Ayırç, Bahar Yıldız, Sabahat Karataş, Didar Şenşöy Seher Şahin, Gülay Ayıncı ve Gürcan Eranlı isimli savaşan kadınlarla ilgili bilgileri yollayabilirsiniz.

DEP Genel Kurulu

Haber Merkezi/ Demokrasi Partisi 27 Haziran'da ilk kongresini yapıyor. Parti 31 ilde örgütlü parti 18 ilde kongre gerçekleştirecek. Demokrasi Partisi yöneticileri, 12 ilde daha örgütlenme çalışmalarının sürdürülmesi konusunda görüş birliğine vardıklarını belirttiler.

Konre hazırlıkları devam ederken, DEP Genel Başkan yardımcısı Ahmet Karadağ bir çağrı yaptı. Çağrıda şu görüşlere yer veriliyor: "Devletin köy boşalttıktan, bombalamalardan, şiddet politikalarından vaz geçerek sorunları siyasal diyalog yoluyla(!) çözmeye yönelmesi gerekmektedir. Karataş, "Özgürlük, demokrasi yanlısı halk kesimleri üzerindeki baskıların giderek arttığı bu dönemde, yargısız infazların, işkence ve baskıların son bulması için tüm demokrasi güçlerini ortak mücadeleye" çağırdı.

Kepez Elektrik'te özelleştirme ve işçi kıyımı

Haber Merkezi/ Çukurova Elektrik A.Ş.'nin hisselerini sattığı Kepez Elektrik bugüne dek işyerinden 127 işçi atarak tazminatlarını ödemedi. Tes-İş sendikası Adana 2 nolu şubesinde örgütlü olan işçilerin işten çıkarılmalarında amaçlanan sendikasılaştırma işverinin toplu sözleşme görüşmelerini baltalama çalışmalarının ürünü. Tes-İş 2 nolu şube yaptığı açıklamada, bu işin sonuna kadar takipçisi olacaklarını, gerekirse bu durumun değiştirilmesi için üretimden gelen güçlerini kullanacaklarını belirttiler.

Siyanürlü altın ve Aktüel dergisi

Haber Merkezi/Bergama ve Havran'da siyanür kullanarak altın çıkarılmasına tepkiler sürüyor.

Bu arada, siyanürlü altının tehlikeli olmadığı yolunda haber yapan Aktüel Dergisi büyük tepkiyle karşılandı. Aktüel, geçtiğimiz günlerde "Bir avuç altında koparılan fırtına" başlıklı bir haber yapmış ve bu haberde siyanürle altın aramanın hiç bir tehlike içermediğini belirtmişti.

Çevreci gurupların yaptığı protestoları da ciddiye almayan dergi, bu grupların düzenlediği protestoları da "Çevre terörü" olarak nitelmişti. Sözde uzmanlara "Siyanürle altın aramanın dünyanın başka ülkelerinde de gerçekleştiğini

ve hiçbir tehlikenin bulunmadığını" söyleyen burjuvazinin sözcüsü Aktüel'e karşılık, Bergama Belediye Başkanı Şefa Taşkın şöyle diyordu: "Bergama'da altın arayan şirketlerin ruhsatlarının derhal iptal edilmeli!" Taşkın, altın çıkarımda kullanılan siyanürlü suyun, yeraltı sularına karışmasının insan sağlığı için korkunç tehlike oluşturduğunu ve kitle ölümleri ile karşılaşılabileceğini vurguladı.

Bergama'da 2.5 ton cevher işleneceğini bunun için toplam 3 bin 720 ton siyanür kullanılacağı bildirilen Taşkın, Bergama'da toprak yapısı gereğince, işlem sırasında arta kalan siyanürün yer altı sularına

karışacağını söyledi.

Belediye Başkanı, siyanürle elde edilen altının çevreye vereceği zararlar üzerinde ısrarla demec veriyor ve Aktüel'i yalanlıyor; "Bir avuç altın için güzelim doğayı katlediyorlar. Arıtma tesisi yapmadan zehirli atıkların açık havada bırakılmasının cinayet olacağı açıktır. Uzmanlar arıtma tesisinin bile tehlikeyi ortadan kaldırmayacağını söylüyorlar. Durum böyle iken halkı böyle bir tehlike ile beraber yaşamaya zorlamak insanca davranış olamaz. Bu madenlerin ruhsatları derhal iptal edilmeli ya da bölgede referandum yapılmalıdır."

Korucu olmayana ölüm ya da sürgün

Haber Merkezi/Ağrı, Şırnak ve Mardin'in köylerinde korucu baskısı köylülere göç etmeye zorluyor. Korucu olmayanlar tehdit ediliyor, gözaltına alınıyor, dövülüyor.

Ağrı'nın Doğubeyazıt ilçesine bağlı Hariz köyüne, korucular tarafından 8 Haziran'da baskın yapıldı. Köylüleri ölümlerle tehdit eden Korucubaşı Baho Ağa "Hepiniz koru-

cu olacaksınız, yoksa sizi burada kurşuna dizip PKK vurdu" deriz diyerek koruculuğa zorladı. Köylüler başlarına bir şey geldiği takdirde korucuların sorumlu tutulmasını istedi.

Şırnak'ın İdil ilçesine bağlı Xeraberepin, hecikkasan ve Kefor köyü korucuları da köylere baskı yapmaya başladılar. Bu baskılar

sonucunda köylüler göç etmeye başladılar.

İdil'e bağlı Filfel, Hedil, ve Xemdok köylerine jandarma ve korucu sık sık baskın düzenliyor.

Mardin Ömerli ilçesi'ne bağlı xırbemamite köyünde korucular iki evi ateşe verdi. Asker ve korucular köylülere köyü terketmeleri için iki günlük süre verdiler.

Divriği "Gagat" grevine halk desteği

SİVAS, Özgür Gelecek/ Gagat, Sivas-Divriği-Dumluca'da kurulu bulunan bir maden işletme şirketi kuruluşudur. Divriği halkından işçiler burada sezonluk çalıştırılıp kışın işten atılırlar.

İnsanlık dışı ağır çalışma koşullarında günde 14-15 saat, her türlü iş güvenliği ve sosyal güvenceden, yoksun olarak çalıştırılan Gagat işçileri, sürekli patron baskısına ve toplu işten atılmalarına maruz kalmışlardır. Daha önce Partizan dergisin-

de de çıktığı gibi 200'e yakın işçi işten atılmıştı.

İşte atılanların ve her türlü keyfi uygulamaların geçmişten günümüze adeta gelenekleştiği Gagat fabrikasından işçilerin atılmamasıyla, onlarla beraber tüm ailesinin de açlık, ve sefaletle itilmektedir. İlkel ve ağır çalışma koşullarına, her türlü baskı ve haksızlıklara tahammülü kalmayan Gagat işçileri, haklarını kazanmalarının yolunun birleşmekten, ve birlikte mücadele et-

mekten geçtiğinin bilincine vardılar. İşte bu bilinçle ve perspektifle kendi aralarında örgütlenerek 13 Haziran 1993'te greve başladılar. Sendikalar faaliyet yürütülmesi durumunda işten atılmaları baskı altında tutulan Gagat işçileri, oluşturdıkları bu birlikleriyle sendikalaşmayı da başaracaklardır. Divriği halkının da desteğiyle devam eden bu grev Divriği-Gagat işçilerinin ve Divriği halkının kazanımlarıyla sonuçlanacaktır.

Hizbullahçılardan öğretmene saldırı

KAYRESİ, Özgür Gelecek/ Maraş'ta toplanan 100-150 kişilik bir grup Hizbullahçı bölge bölge dolaşarak gövde gösterisi yapıyorlar. Ara sıra Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesine de gelen grup ibadetini yapıp gövde gösterisini de yaptıktan sonra çekip gidiyorlar.

6 Haziran'da Pınarbaşı ilçesine gelen grubun ellerindeki sopalarla yaptıkları gövde gösterisi sırasında bir DYP'li öğretmenin, "Ulan Atatürk düşmanları ibadetinizi yaptınız, çekin gidin" demesi üzerine hepsi ellerindeki sopalarla öğretmene saldırdılar. Öğretmen bir çok yerinden yaralandı. Bunun üzerine öğretmen de kendisini korumak için, cebinden çıkardığı bıçakla bir kişiyi yaraladı. Bu olay esnasında polis her zaman olduğu gibi seyirci kaldı. Olay Pınarbaşı halkının büyük tepkilerine yol açtı.

Tarım-Sen Tokat şubesi açıldı

TOKAT, Özgür Gelecek/ Mayıs ayının son günlerinde Tokat'ta Tarım-Sen'in açılışı yapıldı.

Sendika binasında yapılan açılışa davetlilere ve basına yönelik bir konuşma yapan Tarım-Sen Tokat şube başkanı Mustafa Kılıç "Ülkemiz genelinde 12 Eylül sonrasında çeşitli demeklerde örgütlenen kamu çalışanları 12 Eylül'ün gasp ettiği her türlü haklarını -Hak verilmez alınır- ikesinden hareketle gasp edilen hakların elde edilmesi mücadelesine soyundular. Bu mücadelede de bugüne değin kamu çalışanları ile birlikte fiili sendikacılık anlayışına uygun bir şekilde meşruluk zemininde yasalık sürecini bugün artık tartışılmayacak şekilde gerçekleştirdiler" diyerek bu örgütlenme anlayışı ile mücadelelerine devam edeceklerini belirttiler.

Turbo Filtre işçileri ölüm sınırında

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Mersin Kazanlı'da bulunan Turbo Filtre Fabrikası'nda çalışan 200 işçinin işten atılmasını protesto amacıyla 12 Mayıs günü başlatılan açlık grevi 34. gününe girdi. Stok fazlası gerekeceği gösterilerek işveren tarafından işten atılan işçilerden 85'si dönüşümlü, 4 işçide sürekli olarak açlık grevini sürdürüyor. Turbo Filtre işçileri adına açıklama yapan İsmail Zat: "Sürdürdükleri bir aylık direnişle sınıf mücadelesi verdiklerini belirterek: "Taşeron firmalar aracılığıyla çalıştırılmak istiyoruz. Ekonomik ve sosyal taleplerimize getirilinceye kadar eylemimize devam edeceğiz. Ölmemiz gerekiyorsa ölmeye hazırız." dedi.

Çadırdaki açlık grevini sürdüren işçilerin destek amacıyla sendikalar demokratik kitle örgütleri ziyaret ederek yanlarında bulduklarını belirtiyorlar. YDG, Partizan dergileri ile "Özgür Gelecek" gazetesi okurları da destek ziyaretinde bulundu işçiler," sendika başkanının ilk gün verdiği sözleri yerine getirmesini istiyoruz" dediler.

Aydınlık gazetesine gerici saldırılar devam ediyor

Aydınlık Gazetesi Hint asıllı İngiliz yazar Salman Rüsti'nin Humeyni'nin fetvasıyla bir anda dünya çapında üne kavuşup aynı zamanda İslami bir aforaza uğrayan Şeytan Ayetleri kitabını 26 Mayıs'tan itibaren yayınlamaya başladı. Kitap daha önceden Bakanlar Kurulu kararıyla yasaklanmıştı ve gazetenin başyazarı Aziz Nesin'in bu kitap üzerine yoğun beklentileri vardı.

BASKILAR

Şeytan Ayetleri daha yayınlanmadan Aydınlık Gazetesine dini ve resmi çevrelerin engellemeleri başlamıştı bile. İstanbul Valiliği yazı dizisinin tanıtım afişlerinin asılmasına kitabın Bakanlık kurulunca yasaklandığını öne sürerek "izin vermezken, Birleşik-Basın-Dağıtım 25 Mayıs'da bayiiilere yönelik ölüm tehditlerini öne sürerek Diyarbakır, Van, Muş, Batman, Mardin, Urfa, Bingöl ve Siirt illerinde Aydınlık'ı dağıtmaya çağırıyordu. Şeytan Ayetlerinden bölümler yayınlamaya başladıktan sonra baskıların dozunda artıyordu. Kitaptan bölümlerin yer aldığı bütün Aydınlık sayıları İstanbul'da Mahkeme kararıyla toplatılıyordu. 29 ve 30 Mayıs'da İzmir Aydınlık bürosuna 2 saldırı oluyordu. İlki Aydınlık İzmir Bürosunun açılışında gerçekleşiyor, ikincisinde ise büronun camları 40 kişilik bir grubun saldırısı sonucu kırılıyordu. 30 Mayıs'da Kürdistan dışında da gazetenin dağıtımını engelleniyor, Kayseri, Malatya, Kırşehir, Erzincan, Tokat, Bursa, İstanbul'un kimi semtleri, Erzurum ve Niğde'de okurlarına ulaşmıyordu. İP Çevresinin yan kuruluşu olan Kaynak Yayinevi'nin Çağaloğlu'ndaki binası bir grup dinci-fanatik tarafından 28 Mayıs'ta basılıyor ve demir çubuklu sopalı saldırganlar yayinevi çalışanı İSMET OĞUTUCU'yu ağır yaralayıp, Turan Dursun'un kitabı ve ofis malzemelerini tahrip edip

Kemalist Laikler Uğur Mumcu'nun ölümünden sonraki dayanışmalarını Aydınlık için pek gösteremediler.

Dinsel gericiler "Şeytan Ayetleri"nin yayınlanmasına kitabı hiç okumamalarına rağmen çok kızdılar.

gidiyorlardı. 31 Mayıs'ta ise Kayseri'de park halinde duran Birleşik-Basın-Dağıtım minübüsü gece gaz dökülüp yakılıyordu. 1 Haziran'da Aydınlık Diyarbakır bürosu gece yarısı kapı altından benzin dökülüp yakılıyordu. Yangın sonucu büro arşivi yanıyor ve iki daktilo ve büro malzemeleri kullanılmaz hale geliyordu. Aynı gün Üsküdar Başbayılığının camları sopalı kişilerce kırılıyordu. İlerleyen günlerde İstanbul'da Küçükköy, Beşiktaş, Sarıyer, Zeynepkamil, Küçükalyalı, Üsküdar, Maltepe, Cevizli ve Sultanbeyli'de kimi bayiiiler saldırıya uğruyordu. 5 Haziran'da Aydınlık Gazetesini protesto etmek amacıyla gösteri yapmak üzere Elazığ, Erzurum, Konya ve Malatya'dan toplam 6 otobüsle yola çıkan Acemendi Tarikatı üyeleri Ankara'nın Gölbaşı ilçesine 8 km kala polis tarafından durduruluyordu.

Refah Partisi'nden Şevket Kazan: "bir takım illerde bazı resmi görevliler, RP teşkilatlarına gelecek 'maneviyata saldırıya neden ta-

kipsiz kalıyorsunuz?' diyerek partilileri sokağa dökmek istemiştir" diyordu.

YAPAY BİR LAİK ANTI-LAİK ÇATIŞMASI MI?

Aydınlık gazetesi Şeytan Ayetleri'nin yayınlanma gerekçesini ilk başta "okurları aydınlatmak, kitap hakkında bilgilenmelerini sağlamak ve sağlıklı bir zeminde değerlendirilmesinin yolunu açmak olarak" belirtse de, Şeytan Ayetleri'nin yayınlandığı günlerde gazete gitgide laik, anti-laik muharebesinin bir tarafı olarak "adeta savaş bilançosu derliyordu. Dincilerin saldırılarını ve buna karşı kamuoyunun etkisi ve Aydınlık'la dayanışması üzerine yazılar Aydınlık'ın sayfalarını ve köşe yazarlarının sütunlarını dolduruyordu. Aydınlık işi çok ciddiye alıyordu. 30 Mayıs tarihli okurlara çağrı metninde "yüzyıllık demokrasi ve özgürlük mücadelesinin kritik bir noktasında bulunuyoruz. Gün, laik ve demokratik güçlerin sesini yükselteceği gündür", denerek herkes Aydınlık'la dayanışmaya çağırılıyordu.

Ortada bir abartı olduğu kesindi. Özgür Gündem'deki 3 Haziran tarihli yazısında Ragıp Zarakolu Aydınlık'ı "yapay bir laik, anti-laik çatışmasını gündemin başına oturtarak bütün toplumsal sorunları (Sınıfsal yada Ulusal Sorun bağlamında) geri plana" itmekle suçluyor ve Aziz Nesin'in biraz sansasyonu sevdiğinden dem vuruyordu. Aydınlık'ta çıkan bir yazısında Can Yücel'de Aziz Nesin'in olanca kozunu Şeytan Ayetlerini yatırmasını abartılı buluyordu. Ama Aydınlık yazarları hiç de öyle düşünmüyordu. Hasan Yalçın'a göre kitabın yayını Kürt ve Türk emekçilerinin çıkarlarını bir noktada

birleştirip devletin ve gericiliğin karşısına oturtmuştu. Hele Aziz Nesin kendi sütununda "şimdi kitabı yayınlamanın sırası mıydı" diyenlere korkak, sünepe, ikiyüzlü olmakla suçluyordu.

NEŞİN'İN BAŞ DÜŞMANI DİNSEL BAĞNAZLIK

Türkiye'de ki temel sınıfların varlığını kabul etmeyen, gençliğinde Kemalist devletten çok çekmesine rağmen 70'inden sonra Kemalist kesilen, T.C'ne ve temel laik(!) değerlerine sahip çıkan Aziz Nesin için "T.C devleti gerici dincilerin işgali altındaydı ve birşeyler yapılmazsa bu işgal devletin zaptedilmesine dönüşecekti." O eğitim birliğinin bozulmasına, İmam-Hatiplilerin devlet yönetiminin çarklarında söz sahibi olmasına takmıştı. 28 Mayıs tarihli başyazısında Cumhurbaşkanı ve Başbakan'a bir açık mektup yazarak onları yanlış yolda oldukları için "yurdumuzun günden güne kötüye gittiğini, gelecek için hiçbir umut işareti görülmediğini" söylüyordu. Aziz Nesin'in baş düşmanı dinsel gericilikti. O karanlıkları aydınlatmaya adanmış bir fener gibi hissediyordu kendini.

Aziz Nesin ve İşçi Partisi çevresi elele verince Aydınlık okurlarının yaz aylarında döne döne okuduğu dinsel bağnazlık oluyordu. Dinsel Bağnazlığı devletle olan organik bağından kopuk algılamak, temel devlet aygıtının yarattığı faşizmin, şiddetini görememek "okurların bilinçlenmesi" "sayılıyordu onlar için.

Aydınlık gazetesinin Reformist ve Kemalist düzlemde sürüp giden dinsel bağnazlıkla hesaplaşma heveslerine devrimci çevreler sınıfsal gündemin içinde ve ihtiyatlı bakıyorlar.

Partizan okurları Mücadele gazetesini yalanlıyor

TOKAT, Özgür Gelecek/ 24 Mayıs'ta Tokat'ta gerçekleşen Grup Yorum'un konserini Yeni Demokrat Güçler DK çevresi olarak adlandırılan gruba karşı alınan siyasi tavırdan dolayı katılmadılar. Gerçek dışı haberler yazmayı ve diğer grupları karalamayı alışkanlık haline getiren Mücadele gazetesi 48. sayısında Yeni Demokrat Güçler'in bu tutumuna ilişkin bir yorum yazısı yayınladı. "Büyük lokma ye büyük laf" etme başlığını taşıyan yazıda Yeni Demokrat Güçler'in aldığı tavra ilişkin doğru olmayan görüşler yer aldı.

Mücadele gazetesine göre "Partizanlar önce halka konsere gitmemeleri yönünde tehditte bulunmuş, daha sonra da konser başladığında kalabalığı görünce gitmişler ve özür dilemişler. Pişmanız demişler, Özelleştiri vermişler..." Mücadele, bu yazıda görüşüğü kişilerin isimlerinin "Kendilerinde saklı" olduğunu söylüyor.

Olayın gerçek yönü oldukça farklı. Partizan okurlarının "Türkiye genelinde DK çevresi belirlen gruba

karşı tavır aldığı doğru. Bu tavırdan hareketle Grup Yorum'un konserine gitmeme kararı aldıkları da doğru. Fakat Mücadele gazetesinin dediği gibi ev ev dolaşp "gitmeyin" demeleri doğru değil. Özgür Gelecek'in Tokat'ta görüşüğü Partizan okurlarının anlattıkları Mücadele gazetesini yalanlıyor. Okurlar, derginin yazdığının tam aksine geri insanlara özellikle gitmelerini söylemişler. Konser günü geldiğinde Partizan okurları Partizan muhabirinin çağrısına uyarak konsere gitmişlerdir. Sadece bir kaç okur konsere bireysel olarak gittiğini anlatıyorlar.

Mücadele'nin, Partizan okurları için "pişmanız" diyerek özür dilemeleri şeklinde yazmasını şiddetle eleştiriyorlar. Konsere bireysel olarak gelenlerin ise Mücadele okurlarına söyle dediğini anlatıyorlar: "Partizanın tavrı doğrudur. Ancak ben konsere bireysel olarak geliyorum"

Biz Mücadele'den adı kendilerinde saklı okurların listesini ısrarla istedik. Ancak bize "Bizde liste yok, Sivas'ta bir yazı vardır, onlardan

isteyin" diye yanıt verdiler. Sivas bürosunu aradığımızda ise "Biz yalan mı yazıyoruz? İsimleri size niye verelim? İsimler bizde saklı kalır" diyorlar. Özgür Gelecek Tokat muhabiri konuyu aydınlatmak amacıyla Partizan okurlarıyla görüştü. A.E. ve Ö.Ö adlı okurların ikisi de konsere gitmiş. A.E. "Ben Partizan okuru olarak değil sıradan bir insan olarak gittim" diyor. Ancak kendisine Tertip Komitesi'nden veya Mücadele okurlarından herhangi birini soru sormadığını söylüyor. A.E Tokat'ta Yeni Demokrat Güçler'in Grup Yorum'un konserine karşı aldığı tavrın doğru olduğunu yapılıması gerektiğini söylüyor. "Çünkü" diyor "DK çevresi devrimcilere karşı şiddet uyguluyor." A.E., Devrimciler arasındaki sorunların eleştirilmesini mantığı ile çözülmesi gerektiğini söylüyor.

Konsere gidenlerden Ö.Ö. de aynı şeyleri söylüyor: "Ben konsere yalnız bireysel olarak gittim. Partizan grubu adına gitmem mümkün değil, çünkü ben sadece bir okurum. Ö.Ö. de konsere gitmiş kim-

se soru sormamış. Konserden önce Mücadele okurlarıyla konuşmuş fakat "özeleştirme veya eleştirme" gibi herhangi birşeyin söz konusu olmadığını söylüyor. Ö.Ö. şöyle devam ediyor: "Ben Mücadele'de yazdığı gibi kalabalığı görünce değil, bireysel olarak önceden gittim. Devrimci-demokrat bir gece olarak değerlendirip gittim. Gecede siyasi misyonumu ortaya koymadım. Halktan bir insan olarak konseri izledim." Partizan okuru Devrimci Sol içindeki son gelişmeleri olumlu bulmadığını ve devrimciler arasında şiddet uygulanmasına karşı çıktığını da ekliyor.

Bu iki röportajın dışında elimizde iki röportaj daha var. Aynı içerikli olduğu için bu görüşmeleri kullanmaya gerek görmedik. Bu da gösteriyor ki, Mücadele gazetesi gerçekleri yansıtmaktan uzaktır. Devrimcileri karalamak istediği açıkça ortadadır. Bu tür davranışları alışkanlık haline getiren Mücadele gazetesini gerçekleri yansıtmaya ve halka karşı dürüst olmaya çağırıyoruz.

Bürokratism hastalığı sınıflı toplumda burjuva üretim ilişkilerinin ve yaşam tarzının bir ürünü ve şekillenişidir. İnsanın çok yönlü gelişimini engelleyen, sorumluluk bilincini sınırlandıran, güdük bir kişiliğin ortaya çıkmasına neden olan egemen ideolojinin ürünüdür. Özden çok biçimi öne çıkaran kaba mekanik bir yaşam tarzının insan ve insan ilişkileri üzerindeki yansımasıdır. Kapitalist sistemde bu yaşam tarzı egemen durumdur. Tüm kurum ve kuruluşları buna göre şekillenmiştir. Bu bürokratik mekanizma üretici değil, tüketicidir. Bu anlamda da asaktır.

Hiyerarşik yapının ve işbölümünün olduğu her yerde bürokratismın nesnel koşulu da var demektir. Bürokratism, işlerin yürütülmesinde uzun uzadıya bir takım dolaşık işlemlere başvurulmasıyla oluşur. Burjuvazinin üretim anarşisi, asalaklığı, kitleleri aşağılaması vb. nedenlerle yönetim erk'i kitlelerden kopuktur, kitlelere güvensizdir. Bu güvensizlik nedeniyle de, birbirleriyle burjuva çıkar ilişkilerinde nispeten az olan denetim, halkla ilişkilerde çok sıkı şekilde sürdürülmek istenir. Her geçen sürede yeni yeni denetim mekanizmaları geliştirilir. Yapı giderek büyür, hantallaşır ve bürokratism, kırtasiyecilik alabildiğine çoğalır.

"Git şunu yap", "yapıp yapmadığını kontrol et", "yapılıp yapılmadığını kontrol edip etmediğini kontrol et" vb. şekilde güvensizlik ya da "bugün git yarın gel", "yan masaya götür, alt kata götür, hayır üst kata götür..." dolambaçlı, zaman ve enerji tüketici bu iş yapmayı ortam burjuvaziye aittir. Öyleki, halk içinde "Allah kimseyi dev-

manlaşmanın varlığı Komünist Parti içindeki bürokratismın nesnel zeminini oluştururlar. Ancak, hastalığın oluşması ve bünyeye nüksmesi için nesnel zeminin varlığı tek başına yeterli değildir. Buna uygun bir ilişkiler ağı ve işleyiş de gereklidir. O nedenle Komünist Parti'nin demokratik-merkeziyetçi işlerliği bu nesnel zeminin nispeten zayıflatan bir rol oynamaktadır. Doğru bir işlerlik, karşılıklı denetim olgusu saflarda bürokratismın doğuşunun panzehiridir. Bu konudaki bir gevşeklik mücadele açısından Komünist Partisi'ni içten içe kemiren, güvensizlik yayan bir noktaya götürür. "Yap" demeden yapılmayan işler, ya da B denildiğinde en iyisiyle "yapıldı" gözükmeleri için yapılan işler ortalığı kaplar. Üst'ün alt'ı anlayamadığı, eğitip yönlendiremediği ve "iş yapamıyorlar" diye yakındığı, diğer yandan emreden, kitlelerden kopuk bir ilişki ve alt-üst satışması gündeme gelir. Yönetici-yönetilen çelişkisi, olağan çelişki boyutu ve demokratik-merkeziyetçiliğin olağan süreciyle çözülen durumdan çıkarak "çatışma", "bunalım" boyutuna doğru yol alır.

Ya da, karşılıklı, liberal kalınan, üst'ün amirliğiyle alt'ın memurluğunun uyuşturulmuş, yaprağın bile zor kırıldığı bir durgunluk ve ruhsuzluk ortamı doğar. Yaşayan canlı-dinamik yapı, iş yapmayan yapı haline gelir, içten içe çürür ve sınıf mücadelesinde işlevini yerine getiremediği için de çözülür gider.

Zıtların birliği yasası bize göstermiştir ki, bir şey ancak kendi karşıtıyla birlikte/mücadele içinde varolabilir. Bu nedenle eğer bir yapıda amir tavrı varsa memur tavrı da var, memur tavrı varsa amir tavrı da vardır demektir. Birisi öne çıkabilir ancak her halükarda, okunucu

öne çıkana yönetilecek olsa da verilecek mücadele iki zıt/birbirini tamamlayan bu hastalıklara karşı birlikte yürütülmek zorundadır. Komünist Parti'nin dikey örgütlülüğü içinde en üst organda amirlik olgusu, en alta memurluk olgusu kendini gösterirken ara kademelerde ikisi birlikte görülür. Bürokratism hastalığından malül organlarda alt ilişkilere karşı amir, üst ilişkiye karşı memur tavrı birlikte gündeme gelir.

Bürokratism olduğu yerde çürüme, yozlaşma vardır. Kısır döngü vardır. Güvensizlik şevksizlik vardır. Görevlere dört elle sarılma vardır. Yoldaşlık ilişkileri yerine amir-memur ilişkileri vardır. Bürokratism bireyi, organı, partiyi kendine düşürür. Ve sonuçta tüketir. İleriye atılacak dinamizmi yokeder. Burada geriye dönüş başlar.

Bürokratism hastalığıyla malül bir yapıda üretkenlik yerine en iyisiyle var olan mekanik tarzda başkalarına aktarma anlayışı gelişir. Memur anlayışı, alınan kararları somut koşullara uyarlayarak ve geliştirerek yaşama geçirmeyi bırakalım, kararın kendisini de hayata geçirmeye onca çaba göstermez. Böylelikle de sorumluluk bilincinin sınırlandığı ve aynı za-

YAŞAMIN KAVRANIŞI VE YENİ İNSAN-4

İdeolojik hastalıklar kaçınılmaz değildir!

manda inisiyatifin gelişmesi ortamının elverişsizliği nedeniyle özgür-aktif değil, pasif-güdük bir kişilik geliştirdiği gözlemlenir. Hatta bu öyle bir hal alır ki, örneğin politika üretmek siyasi büronun göreviyse, diğer hiç kimse siyasi taktik politika üretmeye kafa yormaz, öneriler getirmeyi vb. Bu konuda tabandan kopuk önderlik ise kendi başına ne kadar üretebilirse o kadar politika üretir. Sorun burada da kalmaz. Zira genel olarak politika üretmeye çaba göstermeyen yapı, ortaya konan politikayı (eğer konursa) uygulamada da aynı ruhsuzluğu gösterir. Dikkat edilirse, bürokratism olduğu yerde siyasal ruhsuzluk da birlikte bulunur. Bürokratism, siyasal ruhsuzluk, şevksizlik için adeta elverişli bir zemindir. Bu ruhsuzluk ortamında kademeler üst'üne karşı memur, alt'ına karşı amir olduğundan dolayı tek yapacağı şey, üst'ten gelen kararı alt'a iletmek olacaktır. Peki, karar kim uygulayacaktır? Açık ki, en alt kademede ki organ ya da kişiler! Zira onların devredecekleri (emrecekleri) bir alt organ-ilişki maalesef mevcut değildir. Yapmak ya da en azından yapar gözükmek zorundadırlar. Böylelikle de tabii ki işler yürümez, nitelsiz, amatör, derme-çatma işlerle yetinmek zorunda kalınır.

Devrimci kişilik araştırın, sorgulayan ve değiştiren bir kişiliktir. Aktiftir. Memur tavrı devrimci kişiliği öldürüp yerine "gönüllü kölelik" kişiliğini geliştiren ciddi bir hastalıktır. Memur tavrı pasif, silik bir kişiliği temsil eder. Emir kuludur, araştırmaz, sorgulamaz, parmağını kıpırdatması için bile buyruk gereklidir. Yapılmamış bir iş karşılığında "ama bana yapmam söylenmemişti ki" yanıtı hazırdır. Düşünülebilir ki, buyruk verilmiş olsaydı bizim memur o işi yapacaktı, verilmemesi için yapmadı! Gerçek böyle de değildir. Memur tavrı memur ruhunu, tembelliği de getireceğinden giderek söyleneni yapacak coşku da yitip gidecektir. Ruhsuz bir şekilde "yapıldı" demek için yapılan da zaman içinde yok olacak, eğer olanaklıysa işler bir başkasına yaptırılacak/devredilecektir. Günün kurtarmak memur için bir başarıdır. Uzun vadeli hesaplar yapmak, çalışmalar örgütlemek memur için bir yük'tür. Böyle bir yük altına girmesi düşünülemez.

Hemen hemen aynı sonuçlar amir tavrı için de geçerlidir. Üretmek değil yönetmek ve tüketmek onun işi olmuştur. Uzun zahmetli araştırmalar, planlar, incelemeler ve uygun politikalar oluşturmak, örgütlemeler yapmak yerine işleri kısa yoldan talimatlarla halletmeye çalışır. Amir tavrı alt ilişkilere üstten bakan, onun kişiliğini yokumsayan, eğitici olmaktan uzak yöneten bir kişilik sergiler. İnsanlarla düşünsel ve duygusal bütünleşmek, onları kavrayarak eğitmek amir'in işi değildir. **Direktifler verir, talimatlar yazar. Yapılmayan işlerde, "yapılması" söyledim" yanıtı** hazırdır. **İlmi yazılmış görevi tamamlanmıştır!**

Diştan bakıldığında görünümde amir tavrı kişilik olarak memur tavrından daha kaliteli bir kişilik olarak gözükse de özünde sağlıklı bir kişilik değildir. İçi doldurulmuş, görev ve yetkisini hazmetmiş, konunun adamı olmuş bir kişilik değildir. Deyim ugunsu ayakları havada, sadece etiketine dayanarak söz söyleyen, etiketinden soyutlandığında, çıplak bir insan olarak hiç de değerli olmayan bir kişiliktir. Bu niteliği dolayısıyla amir kişiliği de memur kişiliği gibi kendine güvensiz bir kişiliktir ve sınıf mücadelesinin sert poyrazları karşısında tutunması çok zordur. Ya düzelecektir ya da çürüyecektir!

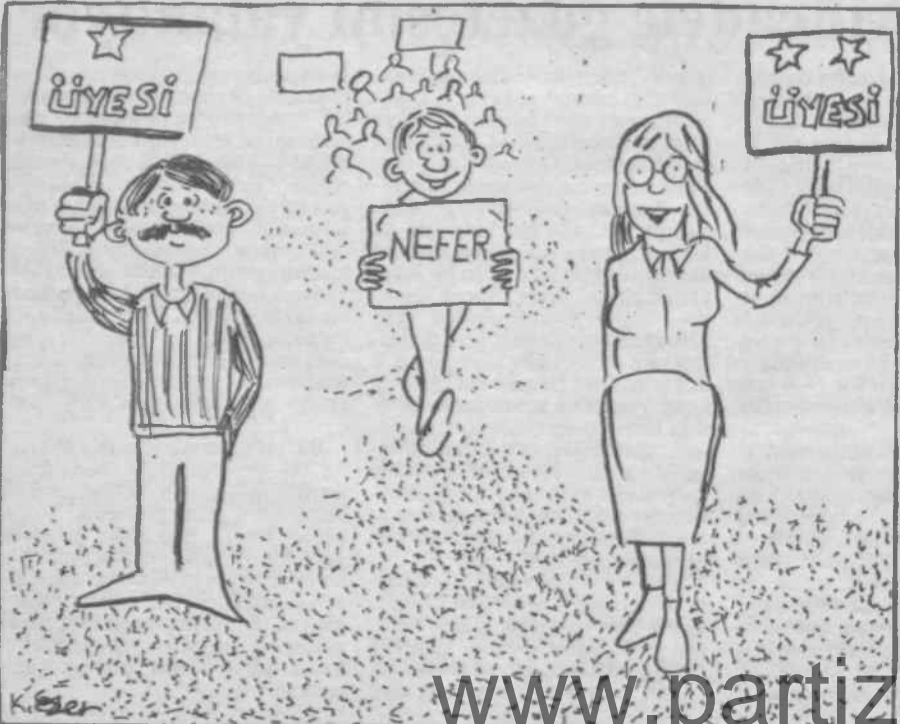
İşte tam da burada amir tavrıyla bütünleşen bir hastalık olarak KARIYERİZM kendisini göstermektedir. Kariyerizm, mevki (etiket-yetki) düşkünlüğüdür. Kişi sınıf mücadelesine katılabileceklerini daha iyi katabilemesinin ve daha ileri düzeyde görevleri üstlenebilmesinin bir aracı olarak değil, duygu tatmini için yetki istemektedir. Küçük-burjuva duyguların tatmini açısından bir etikete sahip olmak, hükmeden-emreden konumda olmak kariyeristler için hayati önem taşımaktadır. Amir davranış ve anlayışın sistemleşmesiyle oluşan, kişinin kendisini aşırı abarttığı bir hastalık olarak ortaya çıkan kariyerizm, bütün büyük/yetkili olma ve görünme sevdasına karşın, görev ve sorumluluk yüklenmekte hiç te o kadar hevesli olmamaktadır. **Sorumsuz yetkili olmak bir kariyerist için varılacak en iyi noktadır.** Hiçbir sorumluluk taşımadığı halde sorumlu mevkiye olan-olmak isteyen kariyerist kişilik tabansız, yıkıcı, güvensiz bir kişiliktir. Sözde kendisinden başkasına güvenmez gözüktür ancak özünde kendisine de güveni yoktur. Bütün övünç ve abartmalarına rağmen işin gerçeği budur. **Bencilliğin özgün ve uç noktada yansıması olan kariyerist kişilik mevkisini korumak için her türlü olumsuzluğu göze almaya doğru yönelebilir.** Mevkisi için herşeyi feda edebilir. Düşmanca tutum, yalan, karalama, dalkavukluk vb. davranışlar kariyerist kişilikte kolaylıkla görülebilecek olgulardır. Onun için tek değer vardır, kendisi ve mevkisinin korunması! Bunu ne pahasına olursa olsun yapmaya çalışır. **Başarısızlıklar kendi dışında olduğu halde başarının tek ve esas sahibi kendisidir.** Kendisinin değeri mutlaka bilinmelidir. Mücadele ve parti için vazgeçilmezdir, gözbebeği gibi korunmalıdır. Kişiyi (kendini) tarihi yaratmada aşırı abartarak neredeyse herşeyi, yani mücadeleyi kendisiyle başlayıp kendisiyle bitecek olan bir olgu olarak ele alabilir, öyle göstermeye çalışabilir. Kariyerist kişilik için mücadele, yoldaşlık, parti, ilkeler vb. vb. ancak kendi konumuna hizmet ettiği oranda gerekli ve önemlidir. Onun dışında bunların fazla da bir önemi yoktur.

Sınıf mücadelesinin denizine atılmış insanların pasif, edilgen, kendini yönetmekten aciz olması kadar, emretmenin zevkini yaşamak gibi bir düşkünlüğe yö-

Kolektif çalışma, demokratik-merkeziyetçi işlerliğin hayata geçirilmesi, karşılıklı denetim ve hem genel ML-MZD eğitim, hem de bu konunun ideolojik-siyasi temellerinin açığa çıkarılıp mahkum edildiği politik eğitimin yapılması halinde hastalığın doğmaması ya da erken farkına varılıp tedavisi yapılarak zarar vermesinin önlenmesi mümkündür.

let kapısına düşürmesin" diye bir temenni deyişi bile oluşmuştur. Aynı egemen anlayış alt-üst ilişkisinde de demokratik bir ortam sunamaz. Alt'ın üst'e itaati esastır. Karar alışı sürecine katılmaması alttakileri köle durumuna getirir. Ve dolayısıyla da "salla başı al maası" anlayışı ilişkilere damgasını vurur. Amir emreden, memur uygular. Emir yoksa da bekler!

Sınıf mücadelesinin sonucu ve gereği olarak ortaya çıkan Komünist Partide hiyerarşinin olması nesnel bir olgudur. Gerçek bu olgunun gerekse de işbölümü-uz-

nelmesi de büyük bir olumsuzluktur. Önder önderlik ve yöneticilik yapmalı, alt ilişkileriyle bütünleşmeli ve onları iletmelidir. Alt kademelerdekiler de alınan karar ve iletilen talimatları pratiğe geçirerek uygularken aynı zamanda eleştiriler ve önerileriyle üst organlara da yardımcı olmalı, yol göstermelidir. Böyle bir ilişki içerisinde de kuşkusuz talimatlar-emirler alınıp-verilecektir. Buna kimsenin de itirazı olmayacaktır. Zira sözkonusu olan kuru emir-komuta ve koyun gibi "uyum" değil, yoldaşça sevgi-saygıyla ve eğitici tarzda gündeme gelen önderlikle, bilinçle ve aktif katılımı ve de denetlemeyle içiçe geçen bir mücadele yaşamıdır. Köçmenlikler açısından alt-üst ilişkisi böyle kavranmak zorundadır. Bu ilişki içerisinde ne emreden ne de emredilenin kişiliği zedelenmez, incinmez. Tam tersine her iki taraf açısından da kişiliğin sağlıklı gelişmesinin ortamı yaratılmış olacaktır.

Amir-memur tavrına düşen komünistlerin kendi gerçekliklerini gördüklerinde ve düzelmek istediklerinde hastalıklarının tedavisi edilmesinde onca zor olmayacaktır. Siyasi geriliğin aşılması süreci aynı zamanda yoldaşlık ilişkilerinin ve sağlıklı kişiliklerin geliştirilmesi süreci de olacaktır. Bu mücadeleden, çok nitelikli, kaliteli komünist kişiliklerin çıkacağı görülmektedir.

Parti örgütlülüğünde hastalığın nesnel zemininin, tüm azaltma çabalarına rağmen mevcut olması bu hastalığa karşı sürekli tetik durulması gerektiğini gösterir. Kolektif çalışma, demokratik-merkeziyetçi işlerliğin hayata geçirilmesi, karşılıklı denetim ve hem genel M-L MZD eğitim, hem de bu konunun ideolojik-siyasi temellerinin açığa çıkarılıp mahkum edildiği politik eğitimin yapılması halinde hastalığın doğmaması ya da erken farkına varılıp tedavisi yapılarak zarar

vermesinin önlenmesi mümkündür. Bu durumda kuşkusuz yoldaşça güven ve saygı, çelikten gönüllü disiplinle canlı politik bir ortam var olacak, alt'ın üst'ü, üst'ün alt'ı iletildiği canlı bir parti ortamı yaratılacaktır. Marksist-Leninist Komünist Partisi'ne yakışan da budur.

SIYASAL RUHSUZLUK:

Bu hastalık ancak diğer bazı hastalıkların var olmasıyla birlikte ortaya çıkabilen bir hastalıktır. Bireyciliğin, kariyerizmin, kendiliğindencilik olmadığı bir yapıda tek başına siyasal ruhsuzluğu bulmak olasılığı "az"dir. Aynı şekilde siyasal ruhsuzluk da kendiliğindencilik gibi, dedikoduculuk, bireycilik ve benzeri hastalıklara neden olur, var olanları da geliştirir. Devrimci yapı açısından "az" dediğimiz olasılık ise, esas olarak politik yetersizlikten kaynaklanan bir olgudur. Bu

na siyasetin öneminin küçümsenmesi (kavranamaması) da diyebiliriz.

Öncelikle "az" dediğimiz olasılık üzerinde durmak, konuyu açmak gerekiyor. Siyasal ruhsuzluğun bu yönü tarihin derinliklerinden, Osmanlı toplumunun işleyiş, örgütleniş ve eğitiminden kaynaklı olarak bugünkü toplumsal sürece kadar gelen bir yöndür. Bu anlamıyla toplumsal bazda çok yaygındır ve kökleri derindir. "Büyüklerimiz bilir", "bizim düşünmemize gerek yoktur, büyüklerimiz ne yapacağımızı söylerler" anlayışında ifadesini bulan, "büyüğe/ataya saygı" olarak kavranan bu ele alış tarzı insanlarımızı zaten daha baştan olumsuz bir konuma sokmaktadır. "Oğuldan geri babadan ileri olacaksın" özdeyişini yadsıyan bu anlayış toplum içinde fazlasıyla yaygındır. Devletin bu anlayışı bütünleyen eğitim sistemini ve basın-yayın faaliyetini de gözönüne aldığımızda bu "az" olasılığının aslında ne kadar etkin-kalın bir çemberle insanlarımızın beyinlerini çevrelediğini göstermektedir. Düşünceyi, yolgöstericiliği büyütmek, beklemek, ezberci eğitim, kalıplaşmış kavrayışlar vb. biraraya geldiğinde ortaya çok vahim bir durum çıkmaktadır. İstisnaları bir tarafa bıraktığımızda araştırma-inceleme yerine hazır bilgi, detayını inceleyip araştırıp iletme yerine kalıplaşmış-maddeler haline getirilmiş-sloganlaştırılmış vb. düşüncelerin çok daha benimsendiği, insanların buna heves ettiği rahatlıkla gözlemlenebiliyor. Kolay ve hazır bilgi tercihimizdir!

Buradan vardığımız sonuç şudur; tarihsel, toplumsal nedenler ve egemen eğitim sistemi nedeniyle insanlarımızın beyinleri dumura uğratılmış, kapasiteleri güdükleştirilmiş adeta bir tembellek çemberiyle çevrilmiştir. En iyi kafa yoranların bile düzenli düşünmemeye noktasından muzdarip olmaları bu çemberin etkinliğinin boyutunu göstermektedir.

Buradan vardığımız sonuç şudur; tarihsel, toplumsal nedenler ve egemen eğitim sistemi nedeniyle insanlarımızın beyinleri dumura uğratılmış, kapasiteleri güdükleştirilmiş adeta bir tembellek çemberiyle çevrilmiştir. En iyi kafa yoranların bile düzenli düşünmemeye noktasından muzdarip olmaları bu çemberin etkinliğinin boyutunu göstermektedir.

Toplumdaki bütün olumsuz koşullara rağmen bu çemberi kırıp devrimci olmaya yönelen, beynini-kişiliğini özgürce geliştirmeye çalışan insanlar da kuşkusuz vardır ve "siyasal ruhsuzluk" dediğimiz olgu bu insanlar üzerinde artık genel bir hal almaktan çıkması gereken bir olgudur. Rahatlıkla "devrimciliğe yönelen insan beynine dolanan çemberi kıran insandır" diyebilmemiz gerekiyor. Ama maalesef bugün bunu çok rahatlıkla diyemiyoruz. Ya da çemberi kırsa bile sadece bir halka genişletmek boyutuna gelip durduğunu gözlemleyebiliyoruz. Faşist egemen çember kırılmıştır ama düşünme-araştırma tembelleği, siyaseti büyüklemlerden bekleme alışkanlığı, detaylı inceleme yerine kalıp haline getirilip ifadelendirilmiş görüşlere heves ve yatkın-

lık, sistemli-bilimsel düşünme yerine gelişmiş güzel aklına gelen fikirlere sahip olup öyle hareket etmeler devam etmektedir.

Genel kitle açısından olgunun boyutu bu iken ileri çıkmış, görevler üstlenmiş insanlar açısından da durum aşağı-yukarı ama biraz daha alt boyutta varlığını sürdürmektedir. Sistemli düşünme, bilimsel ve sıkı çalışma yok denecek kadar azdır. Politika üretilememesinin bir nedeni de budur. Hele de, politikanın önemini küçümsendiği, hazır-kalıplaşmış bilgiye hevesin olduğu, kafa tembelleğinin kalıp gibi oturduğu bir geneli değiştirip dönüştürmek, eğitmek, sarımsak, harekete geçirmek görevi de bu ileri insanların üzerine düşüyorsa durum çok daha vahim demektir. Zira anlaşılacağı gibi böylesi bir politik canlılık olmayan bir ortamda doğal olarak politika dışı şeyler olacak; dedikodular, kişisel sorun ve çatışmalar; günlük basit pratik işler peşinde koşmalar vb. de ortalığı kaplayacaktır. İleri insanlarda ister-istemez bu gibi sorunlarla da ilgileneceklerdir.

Faşist feodal çemberi kırıp beynini özgürleştiren insanların bu gelenegin izlerini henüz taşımalarıyla birlikte onu hergün biraz daha aşan bir yönelimin ve gelişme coşkunluğunun içinde olması gerekiyor. Bu her devrimcinin kişi olarak taşıması gereken bir yöndür. Devrimcilik özgürleşme eylemidir. İnsanın bütün yeteneklerinin açığa çıkarılması, insanlığın çıkarı için dizginsiz kullanılması eylemidir. Örgütlenmiş bir devrimci için bu durum çok daha nitelikli olmak zorundadır. Özgürleşme eylemi ve enerji artık kişiyi nitelikli hale getirmenin yanında toplumu dönüştürme araç ve olanaklarına da kavuşmuş demektir. Artık elverişli ortam da yakalanmıştır. İşte bu gerçekliğe rağmen politik olarak kendisini hergün biraz daha ilerletmeyi düşünüp çaba göstermeyen, kafa tembelleğini koruyan, sadece büyüklerinden yolgöstericilik bekleyen, araştırmayan-incelemeyen devrimci kişilik as-

lında kendi kişiliğine karşı (hadi ağırda olsa söyleyelim) ihanet içindedir demektir. Devrimcilik tarihsel bir eylemdir. Tarihi yaratma eylemidir, özgürleşme eylemidir. Her devrimci bu yüce amaca uygun hareket etmek, kendisini buna uygun hale getirmek göreviyle yüzyüzedir.

Toplumdaki "gelenek" nedeniyle proletarya partisinde politikayı, yapının bir bütün olarak kendisinin üreteceğini, politik görevli organın bu üretimi derleyip merkezileştirmekle kolektifleştireceği ve katkılarda bulunacağını düşünmeyen bir tabanın olduğu yerde önderliğin işi çok daha kökten ele almak gibi bir zorunluluğu vardır. Günlük işler peşinde koşmanın yeterli olduğunu düşünen, silahlı mücadelelenin (savaşın) politikanın başka araçlarla devamı olduğunu göremeyen kafaların değişmesi/değiştirilmesi gerekiyor. "Siyasal çalışma bütün çalışmaların candamarıdır" (Mao) sözünün kavranması birinci olarak ele alınmalı, işlenmelidir. Siyasileşme-askerleşme olgusu ancak bu temelde kavrandığında sağlıklı olacaktır.

Altını önemle çezerek belirtmek gerekiyor, eğer "siyasal ruhsuzluk" gibi bir ideolojik hastalıktan söz ediyor, köklerinin toplumun derinliklerinde olduğunu belirtiyorsak çözümümüz sadece tabana, "doğru budur, böyle yapın" demekle de olmayacaktır. Böyle bir beklenti ham hayal olacaktır. Çözüm, yapıyı harekete geçirme-eğitime ile birlikte bu işle görevli organların kendisini de yeniden düzene koymalarıdır. Önemli ve belirleyici olan da bu olacaktır. Sistemli, bilimsel çalışma yapan, toplumun sorun ve dinamiklerini mikroskop altında inceleyen, programlar ve aktif eylemlilikler etrafında insanların hareketine geçiren bir önderlik hayata geçirilemediği sürece bunun kırılması mümkün olmayacaktır. Genelde sınıf mücadelesinin gelişmesiyle birlikte taban eylemlilik-hareketlilik içine girer. "canlı" bir ortam gözükse de özünde siyasal ruhsuzluk kırılmış olmayacaktır. O somut koşulların varlığı bu hastalığın kırılması için daha elverişli olanaklar sunacaktır kuşkusuz, ancak yukarıda dediklerimiz yapılmadığı sürece, kendiliğine bırakılan bu olguyla tekrar tekrar karşılaşmak kaçınılmaz olacaktır.

O halde sorun tepede oturup politika belirlemekle de olacak birşey değildir. Bu zaten fazlada mümkün olmadığı gibi, olduğunda da yapının harekete geçirilmesi sözkonusu olmayacaktır. Ve, görüldüğü gibi, organlar çalışmalarında genel dünya-ülke ve kendi çalışma alanlarını bilimsel tarzda inceleyip, politikalar belirleyerek taktikler gündeme getirme, yapıyı belirlenen taktikler doğrultusunda harekete geçirmekle uğraşma yerine, günlük pratik sorunlar ve sonuçları ile ve daha da çok kişisel/kişilerarası sorunlarla gündemlerini doldurmaktadırlar. Örgütsel pratik sorunlar ve basit problemlere uğraşan organlar doğal olarak da sınıf mücadelesinin gerektirdikleri noktasında kendiliğindencilik sürüklenmektedir. Süreç içerisinde de siyasal ruhsuzluk, kendine ve yoldaşlarına güvensizlik kapıyı çalmaktadır. Bütün bunların engellenmesi, var olanların ortadan kaldırılmasının biricik anahtarı ise, siyasal çalışmaların bütün çalışmaların candamarı haline getirmektir.

Ekonomik mücadele, işçilerle patronlar arasındaki temel çıkar farklılığının sonucu olarak ortaya çıkar ve gelişir. Bu mücadele işçi sınıfının sömürü düzenine karşı verilen çok yönlü mücadelenin sadece bir yönünü oluşturur.

Ekonomik mücadele ile üretim araçlarının özel mülkiyetine son verilemez ve kalıcı başarılar elde edilemez. Fakat sömürü sınırlandırılabilir. Bunun için verilen ekonomik mücadelenin siyasi mücadele ile birleştirilerek kalıcı başarıya doğru gidilmesi gerekir. Çünkü burjuvazi vermek zorunda kaldığı ekonomik ve hatta politik tavizleri geri almak için hiç bir zaman boş durmaz, her fırsatı değerlendirir.

Ekonomik mücadele, sınıf mücadelesinin bir unsurudur. Bu mücadele verilmeden diğerleri de verilemez. Ekonomik mücadele en-ilkel biçimiyle bile işçileri işverenle veya işverenlerle karşı karşıya getirebilir. Bu yüzden ekonomik mücadele daha ilk oluşumunda bile politik özelliklere sahiptir.

Burjuvazinin "kâr" hırsları sonsuzdur. Ekonomik mücadele ile burjuvazinin "kâr"ı sınırlandırılabilir. Zaten bu olmazsa işçiler açlıktan ölümlerle karşı karşıya kalır. İşte bunun için sınıf bilincine varmayan işçilerde doğal olarak bu mücadelede yerlerini alır ve kıyasıya savaşabilirler. Ancak kalıcı mücadele sınıf bilincine erişmiş işçilerin önderliğinde ekonomik, politik ve ideolojik mücadelenin kaynaşmasından geçer.

Ekonomik mücadelenin tek başına başarılı olamayacağını söylemek, bunun gereksizliği anlamına gelmez. Her şeyden önce yaşamak ve çalışabilmek için bu mücadele gerekli ve zorunludur.

Burjuvazinin varlığının temel şartı olan özel sermayesinin varlığı ve sürekli büyümesidir. Proleterler ise, işgüçlerini burjuvaziye satmak zorunda kaldıkları sürece az veya çok sömürüleceklerdir. Bu yüzden bu mücadele, proletarya ile burjuvazi arasındaki mücadele uzlaşmazdır. Proletaryanın temel ekonomik çıkarları burjuva diktatörlüğü yerine proletarya diktatörlüğünün kurulmasıyla sağlanır.

Ekonomik mücadelelerin işçi sınıfı hareketinin be-

Bilinç

Mahmut Dedeoğlu

Ekonomik mücadele

İrli bir aşamasında ortaya çıktığı bir gerçektir. İşçi sınıfı hareketinden, genel olarak işçilerin belli bir sınıf birimi olarak toparlanmasının bütünlüğünü anlıyoruz. İşçi sınıfı hareketinin oluşması için şu koşulların oluşması gerekir;

- Bizzat işçilerin olması gerekir, en azından modern sanayinin başlangıcı olması gerekir.

- İşçilerin kıpırdanmaya başlaması gerekir, ancak o zaman işçi sınıfı hareketi oluşur.

- Bu hareketin tek tek değil, kolektif yürümesi gerekir.

- Bir sınıfa karşı (proletaryanın burjuvaziye karşı) yürümesi gerekir.

- İşte bir işçi hareketinin koşulları öz olarak bunlardan oluşur.

Bugün ülkede (içinde yaşadığımız sınıfı toplumda) işçi sınıfı hareketinin çeşitli tiplerinin ve türlerinin aynı anda varolmasına tanık oluyoruz.

Ekonomik mücadeleden neyi anlıyoruz?

İşçilerin maddi çıkarlarını doğrudan ilgilendiren bir dizi talebin öne sürülerek elde edilmesi için mücadele edilmesi ve devletin saldırılarına karşı koruması amacını güden işçilerin kolektif eylemlerini anlıyoruz, tek tek eylemlerini değil. Bunlar ücretler, iş günü, iş korunması vs. dir.

Ekonomik mücadeleyi kısaca özetleyecek olursak;

- İşgücünü daha yüksek ücretle satma,
- Daha kısa işgünü sağlama,
- Daha iyi çalışma şartlarına kavuşma,
- İzin, ikramiye gibi sosyal hakları elde etme,
- İşgüvenliğini sağlama,
- Kazanılmış hakları koruma ve geliştirme mücadelesidir.

Bu ve bunlara benzer taleplerin yerine getirilmesi için verilen mücadeleler ekonomik mücadelelerdir.

İşçilerin ekonomik mücadele biçimleri olarak şunları görüyoruz;

- Ücret artışı taleplerinin öne sürülmesi ya da işletmede iş temposunun yavaşlatılması,
- Pasif direniş ya da kötü ücret karşılığında kötü iş,
- İş bırakma ya da grev

Ekonomik mücadele ile politik mücadele arasında keskin sınır çizgileri yoktur. Önce bunu görmek gerekir, sonrada şu farkı;

Ekonomik ve politik örgütler bağımsızdır. Aralarındaki fark çeşitli mücadele alanlarında çarpışmalarda farklı özellikler için çıkmasıdır.

Her ekonomik mücadele gelişen sanayi dalının niteliğine göre farklı önemdedir. Aynı zamanda meydana geldikleri döneme göre de farklı önem kazanırlar.

Bazı grevler ekonomik amaçlı da olsa, önderleri böylece nitelense, de derin politik nitelik taşırlar. Günümüzdeki mücadele deneyimleri bize salt ekonomik grevlerin olmadığını göstermektedir.

Ekonomik mücadelelerin başlatılması ve yürütülmesi, sınır sendikal hareketin en önemli görevidir. Ekonomi, ile politika birbirinden ayrılamaz, bu mücadeleler birbirinden sıkı sıkıya bağlıdır.

Kamu çalışanlarını 15-16 Haziran ateşliyor

İSTANBUL, Özgür Gelecek/ Kamu Çalışanları Sendikaları Platformu, 29 Mayıs'ta yaptığı bir toplantıyla bir dizi karar aldı. Mayıs başından bu yana süren çalışmalar sonucunda 29 Mayıs'ta son şeklini alan eylem kararları, Kamu Çalışanları Platformu Dönem Başkanı İrfan Erdemoğlu tarafından 9 Haziran'da Kamu Çalışanları Sendikalarının genel merkezleri ve şubeleri ve temsilciliklerine duyuruldu.

Genel Merkezleri İstanbul'da bulunan, Tüm Maliye-Sen, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, Tüm Sağlık-Sen, ve Demir Yol-Sen sendikaları ile Genel Merkezleri Ankara'da bulunan Or Kam-Sen, Yapı Yol-Sen, Tüm Sosyal-Sen ve Maden-Sen sendikalarının ortak olarak oluşturduğu eylem komitesi, eylem takvimini belirledi.

Bu takvime göre bir dizi eylem, miting panel ve yürüyüş gerçekleştirilecek. 1 Temmuz'da Mersin, Diyarbakır, İzmir, Samsun ve İstanbul şehirlerinden başlayacak Ankara yürüyüşüyle, kamuoyu oluşturmak ve kamuoyunun dikkatini Ankara'ya çekmek amaçlanıyor.

Platform tarafından yapılan açıklamada eylemlilerin amacı şöyle sıralanıyor. "Grevli, toplu sözleşmeli sendikal hakların kazanılması; Temmuz 1993'te kamu çalışanlarının ücretlerine yapılacak zamda, kamu çalışanları sendikalarının hükümete taraf olarak kabul ettirilmesi ve zamları birlikte belirlenmesi; hükümeti toplu sözleşme masasına davet etmek; özelleştirme, işten atılmalar, taşeronlaştırma, insan hakları ihlalleri, ve sokak infazlarının durdurulması; işçi ve memur ayrımını ortadan kaldıracak ortak Çalışanlar Yasası'nın bir an önce çıkartılması; örgütlenmelerin önündeki antide-mokratik engellerin kaldırılması..."

15 Haziran'da başlayacak direnişler 15 Temmuz'a kadar yayılacak. 15 Temmuz'da yapılması planlanan genel grev, kamu çalışanlarının en güçlü silahı. "Grev hakkı grev yaparak alınır" şiarıyla

Türkiye genelinde iş bırakacaklar.

İŞÇİ SENDİKALARI DA AYNI TARİHTE EYLEMLERE BAŞLAMAYI PLANLIYOR

İşçi sendikalarına çağrı yapan platformun çağrısı bazı sendikalarca değerlendirmeye alındı. Kamu işyerlerinde de eylemlerin 15-16 Haziran'da başlaması için çeşitli toplantılar yapıyor. toplu sözleşme tikananan yaklaşık 700 bin işçi bulunuyor. Özelleştirme, işçi kıyımlarına hazırlanan işverenlere karşı oldukça bilinen durumda olan işçiler, konuda sendikalarını zorlayacaklar.

Yaz eylemlerinde ilk adımı atan Gölcük Tersanesi işçileri'nin 9 Haziran'da Tersaneyi işgal etmesi Askeri işyerlerinde sözleşmesi tikanan diğer işyerlerini de harekete geçirdi. Gölcük'te yaklaşık 4 bin 600 işçinin 5 saatlik işgal eylemine 600 memur da destek verdi.

Kamu kesiminde toplu sözleşme devam eden işyerlerini harekete geçiren bu eylem sonrası İstanbul'da bazı sendikalar eylem

kararı aldı. (Harb-İş, Liman-İş ve Haber-İş.) Harb-İş İstanbul şubesi'ne bağlı Taşköprü tersanesinde 16 Haziran'da eylemlerin başlaması bekleniyor.

İşçi eylemlerini takvimi henüz belirli değil, ancak gazetemiz başkırıya girdiğinde Harb-İş İstanbul şubesinde örgütlü işçiler yemek boykotuyla ilk adımı atması bekleniyor. 16 Haziran'da ise toplu sözleşme eylemi başlayacak.

Memur ve işçi eylemlerinin aynı zamanlara denk gelmesi haziran'ı alevlendirecek. 15 - 16 Haziran'lar pratik içinde anılacak.

Simgeleşen Ankara yürüyüşü ile kamuoyunun gündemine oturmayı planlayan kamu emekçilerini çıkış güzergahlarında karşılayacak işçilerle, bu uğurlamanın her biri kitlesel mitinglere dönüşecek.

İşçi kıyımları taşeronlaştırma özelleştirme sendikasılaştırmaya karşı kitlesel bir tavır koymak, ve sarsıkluk perdesini yırtmak için en uygun zaman. Burjuvazinin emirleri doğrultusunda politikalar benimsen devletle karşı bu fırsatı işçi sınıfı kaçırmayacak.

İşçi kıyımları, taşeronlaştırma, özelleştirme, sendikasılaştırmaya karşı kitlesel bir tavır koymak için en uygun zaman.

Bu yaz emekçiler devleti terletecek

İSTANBUL, Özgür Gelecek / İstanbul, İzmir, Ankara, Mersin, Samsun ve Malatya'da Demokrasi ve Sendikal Haklar şölenu 15-16 Haziran tarihlerinde yapılacak. Bu tarihlerde gerçekleştirilecek 19-20 Haziran'da yapılacak. İşçi sınıfının mücadele tarihinde önemli bir gün olan 15-16 Haziran'ı anmak, sendikal hak ve özgürlük taleplerini yükseltmek için düzenlenen bu şölenlere işçi sendikalarının katılımı da sağlanacak. Ayrıca DKÖ'lerle de ilişki kurulacak. İşçi sendikalarının katılımı sağlanamazsa, kamu çalışanları sendikaları bu şölenleri kendi örgütlü güçleri ile gerçekleştirecek. Şölenlerin yapıldığı bölgelere kitlesel olarak katılım sağlanacak.

26-27 HAZİRAN: DEMOKRASI VE SENDİKAL HAKLAR MİTINGİ

İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Samsun, Mersin, Malatya ve Trakya bölgelerinde 26-27 Haziran tarihlerinde ise mitingler yapılacak. Mitinglere en geniş yığınların katılımını sağlamak için işçi sendikaları, meslek örgütleri ve DKÖ'ler ile ilişkiye geçilecek.

1 TEMMUZ'DA ANKARA YÜRÜYÜŞÜ

1 Temmuz'da başlayacak yürüyüşlere her şube ve temsilcilerden bir kişi temsilci düzeyinde katılacak. İstanbul, İzmir, Samsun, Mersin ve Malatya'dan çıkışlar yapılacak. Çıkışların yapıldığı bölgelerde kitlesel uğurlamalar ve kitlesel karşılaşmalar düzenlenecek. Çıkış saatini her bölge kendi durumuna göre belirleyecek. En geniş kitlelerin 3 Temmuz'da Ankara'da bulunması için gerekli çalışmalar yapılacaktır.

Ankara Yürüyüşünün güzergahları şöyle:

İstanbul çıkışlı yürüyüş güzergahı;

Edirne, Kırklareli, Tekirdağ, İstanbul, Kocaeli, Balıkesir, Bursa, Adapazarı, Bilecik, Bolu, Bartın, Zonguldak, Ankara.

Ankara çıkışlı yürüyüş güzergahı;

İzmir, Aydın, Muğla, Denizli, Manisa, Uşak, Kütahya, Afyon, Antalya, Burdur, Isparta Eskişehir, Ankara

Samsun çıkışlı yürüyüş güzergahı; Artvin, Rize, Trabzon, Bayburt, Gümüşhane, Giresun, Ordu, Sinop, Kastamonu, Samsun, Çorum, Çankırı, Ankara.

Mersin çıkışlı yürüyüş güzergahı; Hatay, Gaziantep, Adana, Karaman, Mersin, Niğde, Aksaray, Konya, Ankara.

Malatya çıkışlı yürüyüş güzergahı; Doğu Anadolu Bölgesi ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi illeri çalışanları Malatya'da toplanacak. Malatya'dan Sivas, Kayseri, Kırşehir, Yozgat illeri ile Ankara'ya yürünecek

AYRINTILAR

Şölen, miting ve yürüyüşleri düzenlemek amacı ile bölgelerde oluşturulacak komiteler merkez komite ile sürekli ilişki içinde olacak.

Kamu çalışanları Platformu dönem başkanı İrfan Erdemoğlu yürüyüşlerin başlayacağı bölgelerde demokrasi ve sendikal haklar yürüyüşü ibareli ve kamu çalışanları sendikaları imzalı pankartların taşınacağını ve bunun dışında pankart taşınmayacağını belirtti. Ancak yürüyüş tamamlanırken, Ankara'da sendikalar kendi pankartlarını açarak katılacaklar.

15 Haziran'dan itibaren il ve ilçe örgütlenmeleri, şube ve temsilcilik platformları basın açıklamaları, ziyaret eylemi, bordro yakma, iş giriş ve çıkışlarında kitlesel yürüyüş, kokart takma, telgraf ve telefon eylemleri gibi kendi özgül konularına denk düşen eylemler ve etkinlikler gerçekleştirilecekler.

İŞÇİ EYLEMLERİ TAKVİMİ

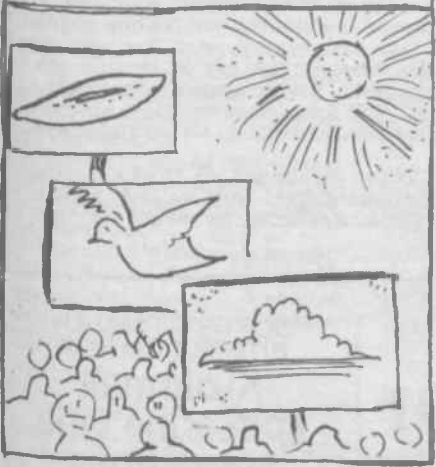
9 Haziran'da Gölcük tersanesi işçilerini başlattığı işçi eylemleri haziran sonuna kadar artan bir ivmeyle sürecek. Şimdiden ortak toplantılarda ortak eylemlilik kararları çıkarılmaya çalışan işçi temsilcileri ses getirecek eylem türlerini tartışıyorlar.

Ülkemizde tarım sorunu ve örgütlenme

Tarımda kaynak aktarımı ve tarım kesiminin yoksullaşması: Tarım kesiminin yoksullaşmasında girdi-ürün fiyatları arasındaki oran belirleyici bir veridir. 1983-91 yılları arasında girdi-ürün fiyatlarının sürekli tarım aleyhine geliştiğini görüyoruz. Bunun anlamı, tarım kesiminden diğer kesimlere belirtilen yıllar arasında sürekli bir kaynak aktarımının gerçekleşmesidir. Bu dönem için genel bir değerlendirme yaparsak girdi fiyatları 107 kat artarken, ürün fiyatları artışı 71 kat olmuştur. 1980 yılında köylü, 1 kg buğday satarak 1.367 kg gübre alabilirken, 1988'de bu oran 1.057 kg'a düşmüştür.

Bu dönemde üretim maliyetlerinin de-ve göre daha hızlı artması, üreticinin gelire saptanmış fiyat üzerinden sattığı ürünün bedelini zamanında alamaması olgusuyla birleşince borçlanarak üretimi gerçekleştirebilen küçük ve orta üretici, ürünü düşük fiyatlarla hemen elinden çıkarmaya yönelmiş ve bu durum bir çok işletmeyi iflasa ya da geçimlik işletme durumuna düşürmüştür. Yatırımların ve girdi kullanımının azalması bu durumun doğal bir sonucudur.

Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir devlet tarım kesimini, bu sektörün doğal koşullardan gelen dezavantajları ve sermaye alışkanlığının zayıf olması nedeni ile yasanın insafına terketmez. Bugün tarımı en çok koruyan ülkeler, aslında rekabet gücü en yüksek olan emperyalist-kapita-

list ülkelerdir. Ancak bu noktada ülkenin emperyalizme göbekten bağımlı ekonomik-siyasi yapısı kendini hissettirmekte, emperyalizmin sömürge ve yarı sömürgelelerine reva gördüğü tarımsal politikalar gün gibi ortaya çıkmaktadır.

Tarım kesiminin durumunun en iyi olduğu yıllarda bile tarım kesimiyle tarım dışı kesim arasındaki ortalama gelir farkı 1/5 oranındadır. İç ticaret hadlerinin tarım aleyhine çevrilerek, tarımdan sanayiye kaynak aktarmak bir politika. Bu kaynak aktarımı köylü işletmelerinin yıkılmasına yol açmakta ve yoksullaşma giderek artmaktadır. Bu olgu küçük ve orta işletmelere sahip köylülük içinde yaşanmakta, devlete egemen olan ve komprador kapitalizmin içini dolduran bir avuç büyük toprak ağasıysa bu gerçekten etkilenmemektedir. Böylece tahrip olan iç pazar sanayi kesiminin ürettiği malları ememez duruma gelmektedir. Ustelik özellikle belirtilen yıllarda kaynak aktarımı sanayiye değil daha çok rantiyeye kesimlere doğru olmuştur. Rantiyeye kesimlerin elinde biriken servet zaten bu kesimde kârlılık oranları sanayiye göre çok yüksektir. Yeni spekülasyon alanlarına kaymış, lüksü, aşırı tüketimi, yozlaşmayı doğurmuştur. Ki bu yönelmeyi körükleyen burjuva-feodal kültürdür.

HAYVANCILIK VE SORUNLARI:

Ülkemizde hayvan varlığı dünyanın diğer ülkelerine oranla yüksek olmasına karşın, birim başına verim oldukça düşüktür. Bunun başlıca nedeni ise; hayvanlarımızın irksaf yönden geri düzeyde olması, yem üretiminin yetersizliği, yem fiyatları ile ürün fiyatları arasındaki denge-sizlik, hastalıklarla mücadelede yetersizlik, pazarlama zincirindeki uzunluk ve üreticilerin örgütlenme eksikliği olarak sayabiliriz.

Ülke hayvancılığının GSYİH içindeki payı % 7.2 ve tarım gelirlerindeki payı % 33 kadardır. Ülkemizde toplam tarımsal işletme sayısının 3.650.910 (MPM yayınları-1992) Milli Prodüktive Merkezi kadar olduğu ve bunun yaklaşık % 66'sının bitkisel ve hayvansal faaliyetleri birlikte gö-

türen, sadece % 2.5'inin yalnız hayvansal üretim yapan işletmeler olduğu bilinmekte. Buna göre sadece hayvansal üretim yapan işletme sayısı 92.000 kadardır. Bunların da sadece % 0.2'si büyük işletme niteliğinde.

Küçük üniteler halinde ve aile işletmesi temelinde faaliyet gösteren tarım işletmeleri, ekonomik güçsüzlüklerin etkisiyle (ki bu, ülkenin dışa bağımlı ekonomik yapısının bir sonucudur) ülke hayvancılığında gelişme sağlanamamaktadır. Kırsal kesimdeki toprak mülkiyet ilişkileri, ekilebilir toprakların küçük parçalara bölünmesi nedeniyle tarım sektörünün gelişiminde engelleyici unsurlardır.

Bugüne dek ülke hayvancılığı, bitkisel üretimden sonra hep ikincil bir tarzda ele alınmış, üreticilerin sorunlarına ilgisiz kalmıştır. Devletin tüm sübvansiyonları ağırlıklı olarak bitkisel üretime verilmiştir.

Bitkisel üretimin daha verimli ve yüksek besin değeri oluşturan hayvancılık sektörüne kaynak oluşturacak şekilde organizasyonu sağlanması gerekirken bugüne dek bunun tersi uygulamalara girilmiştir. Hayvancılık için mutlak gerekli olan mera alanları bitkisel üretim için feda edilmiştir. Kısacası hayvancılık halen tarım sektörünün en geri kalmış ve en ilkel şartlarda yapılan bir üretim dâlidir diyebiliriz. Özellikle 1980-1990 döneminde hayvan varlığımız giderek azalmıştır. Örneğin; 1980-90 yıllarında sığır varlığı % 27, koyun varlığı % 11 dolayında azalma göstermiştir.

Ülkemiz ne yazık ki hayvancılık ülkesi olmasına rağmen emekçi kesimleri hayvansal proteinle beslenebilir olmaktan her geçen gün uzaklaşmaktadır.

Yukarıda sıralamaya çalıştığımız güncel sorunları kuşkusuz ülkenin tarım politikasının bütününden soyut bir şekilde ele almak mümkün değil. Ancak bugünden yarıya sorunların çözümünde bizzat üreticilerin söz ve kararını adım adım yaşama geçirilmesi bir görev olarak üreticilerin önünde duruyor. Sorunların çözümünü başkalarına havale etme yerine bizzat üreticilerin kendi sorunlarına sahip çıkmaları gerekiyor. Tarım kesiminin içinde yer alan hayvancılığımız bir bütün halinde ele alınarak gerek kısa vadeli sorunların çözümü yönünde politikalara ve gerekse de uzun vadeli hedef ve politikalara ihtiyaç var. Bunun ilk elden somut adımının atılacağı alansa üretici kooperatifleri. Yeni Demokratik Kooperatifçilik sorunları salt ekonomik alanla sınırlamayan ona demokratik bir mücadele içeriği katan anlayışla ele alarak üreticilerin örgütlenmesini yaratmalıdır. Sorunun çözümünün kendi ellerinde olduğu gerçeğini üretici kitlelere benimsetmenin bir yolu da Yeni Demokratik Kooperatiflerin örgütlenmesinden geçmektedir. Bunda en önemli görev yerel ilericiler ve demokrat un-

surlara düşmektedir. Hayvancılık sektörünün sorunlarına sahip çıkan bir anlayış, üreticinin somut sorunlarına sahip çıkıp çözüm önerileri, örgütlenme modelleri yaratan bir anlayış kitlelerin güvenini sağlayıcı ve orfari Yeni Demokratik Halk İktidarına taşıyıcı görevini gerçekleştirebilir.

BESLENME VE DEMOKRASİ

Bugün güney yarımkürede 600 milyon emekçi açlıkla karşı karşıya. Yetersiz beslenme nedeniyle de her yıl 10 milyon çocuk henüz 1 yaşına gelmeden ölmekte. Bu gerçekliğe karşın emperyalist-kapitalist ülkelerde aşırı beslenmeye bağlı olarak beslenme bozuklukları da bir başka ölüm nedenini oluşturuyor.

Ülkemizin doğal koşulları birçok ülkeye kıyasla daha bir verimli ve çeşitlilik arz ediyor. Ancak "gelişme" spekülasyonlarının alabildiğine arttığı günümüzde beslenme düzeyimiz gittikçe geriliyor. Bilimsel verilere göre kişi başına günlük et, süt, meyve, sebze tüketimimiz gittikçe azalıyor. Yetersiz beslenmeye bağlı olarak da çocuk ölümlerinde dünya ortalamasının üzerinde yer alıyoruz. Bugün ülkemizde ortalama kırmızı et tüketimi Avrupa ortalamasının dörtte biri, beyaz et tüketimi ise yarıya düşülmüştür.

Bugün emekçi kesimlerin beslenme sorunu ekonomik-politik-sosyal bir sorun olarak varlığını sürdürüyor. Bunun genel nedenlerini şöyle sıralayabiliriz:

Ülkemizde tarım, yapısal sorunlardan kaynaklanan bir bunalımla karşı karşıyadır. Tarımsal üretimin ve mevcut toprak dağılımının (yapısının) bozukluğu ortada. Feodalizmin tasfiye edilmemesinden kaynaklanan toprak sorunu güncelliğini korumakta.

Tarımda örgütlenme sorunu güncelliğini koruyor. Devletin yan kuruluşu gibi çalışan kooperatiflerin, sorunun kökenine inen politikalar üretmediğini görüyoruz. Ustelik mevcut kooperatiflerin devletin payandası olduğunu görmekteyiz. Tarımsal üretimin yeniden örgütlenmesinde, alternatif politikaların üretilmesi kaçınılmazdır. Bu politikaların ilk elden görüleceği alansa kooperatifler olgusudur. Üreticilerin örgütlenmesinin önünde devletin yasal engelleri yer almaktadır. Kooperatiflerin demokratik işleyişi yasal engellerle yok edilmiştir.

Cüce işletmelerin hakim olduğu tarımsal işletmelerde verim düşüşü ortaya çıkmakta. Bu sorunu mevcut sistem içinde, mevcut ekonomik-politik yapı içinde aşmak mümkün değil.

Bugün ülkemizde halkımız karnını doyurmakta ama beslenmemektedir. Gelir dağılımındaki adaletsizlik, mülkiyet ilişkilerinde çarpıklık, sosyo-ekonomik yapının durumu, dışa bağımlı ekonomik ya-

şı... bunlar beslenme faktörünü doğrudan etkiliyor. Emperyalist tekellerin güdü-mündeki ülke ekonomisinde beslenme sorunu kanayan bir yara halinde. Gıda maddelerindeki fiyat artışı kentli tüketici-lerin beslenme düzeyini düşürürken, bu artıştan üreticinin eline geçen pay da her geçen gün azalmakta. Tarımsal girdilerdeki fiyat artışları üretimin çapını ve kalitesini düşürmekte.

Enflasyon, tarım sektöründen rantiyeye kesimlerine kaynak aktarmakta. 1980-91 yılları arasında tohumluk buğday fiyatı 78 kat, amonyum nitratın fiyatı 80 kat, tarımsal ilaçların fiyatı 100 kat artmıştır. Ortalama girdi fiyatları artışı 107 kat artmış durumda. Köylününse satın alma gücü bu dönemde üçte bir oranında azalmıştır.

Tarım toprakları son yıllarda hızla amaç dışı kullanıma açılmıştır. Ülkemiz, işlenebilir arazi limitine 1970'lerde ulaşmıştır. Ancak o tarihten bugünlere başta Çukurova ve Bursa ovası olmak üzere en verimli tarım arazileri çevre kirliliği yaratan sanayiye, otoyollara ve çarpık kentleşmeye uğramıştır. Sadece 47 il merkezinde 1.200.000 dekar sulu tarım arazisi bu nedenlerle yağmalanmıştır. En son Adapazarı'nda temeli atılan TOYOTA otomobil fabrikası kurulduğu takdirde 1. sınıf tarım toprağı olan 647.000 metreka-relik alan yitirilecektir.

Ülkemizde yılda 13 milyon dekar orman yanmakta, 1 milyon dekar alan, kentleşme sonucu orman vasfını yitirmektedir. Bunun sonucunda da 57 milyon dekar toprak erezona maruz kalmaktadır.

Tarımsal üretimin artırılmasının önündeki bir diğer engel, toprak dağılımının dengesizliğidir. Ortalama işletme büyüklüğü nüfusu 5 binden az olan yerlerde 1980'de 61 dekar olan 1991 yılında 51 de-kara düşmüştür. Küçük işletmelerin sayısı artmakta, ama işledikleri alan azalmaktadır. Bu olgu, yoksullaşmayı ve giderek girdi kullanımını, teknoloji düzeyinin düşmesini getirmektedir.

Beslenme sorununda bir diğer etmen çevre olayıdır. Ormanlarımız ve tarla ürünlerimiz atmosferdeki kükürt dioksit tarafından kavrulmaktadır. Körfezlerimiz, göllerimiz zehirli bataklıklara dönüşmektedir. Aşırı gübreleme, ilaçlama ve hormon kullanımı halk sağlığını ciddi olarak tehdit etmektedir. Birçok deniz ürünü ortadan kalkmış durumdadır ya da zehirli atıkların taşıyıcısı durumundadır.

Bu genel sorunlar karşısında mevcut yasalardan medet umma gibi bir yanılgının hayalcilikten öteye gitmeyeceği gerçektir. Yasaların bir avuç kompradorun kâr çıkarılması hizmet ettiği gelişen olaylarla görülmektedir. En son Çernobil olayı (radyasyonlu çay) buna en güzel örnektir.

Ancak Aliğa köylülerinin termik santrale karşı yürüttükleri mücadele ve Bergamalıların siyanür kullanılarak altın çıkarılması girişimi karşısındaki kitlesel tavırları kitlelerin mücadele sürecine katıldıkça egemenlere geri adım attırabil-digine de güzel bir başka örneği oluştur-maktadır.

Beslenme ile demokrasi arasındaki sıkı bağı yadsıyamayız. Burjuva Demokrasisinin mi yoksa faşizmin mi hükümet sürdüğü farkı bile beslenme koşullarının değişmesini getirirken, yönetimi olan Halk Demokrasisinin varlığıyla beslenme koşullarının alabildiğine artması bir gerçekliktir.

Baskı, zorbalık ve ağır sömürü koşulları ortadan kalktığında doğaldır ki emekçilerin alım gücü de artacak; çalışan emekçi üreten ama aç kalan konumdan kurtulacaktır. Yediği ekmeğe esaret ortamının açısıyla yoğrulmayacak, özgürlüğün coşkusuyla, mutlulukla mideye indirecektir. Bu kavga, ekmeğe ve hürriyet kavgasıdır diyen şair tam da bu ikilinin doğru orantılı ilişkisini ve özlemimizi dile getirmektedir. O nedenle biz de diyoruz ki salt ekmeğe sahip olmak değil, salt hava solumak değil... Temiz bir ekmeğe sahip olmak... Temiz bir havayı solumak... Sağlıklı bir çevrede yaşamak... Ve özgürlük... Ya demokrasi...

Tarımda çalışan emekçi üretken ama aç kalıyor.

Ozan Xani ile Botan'ı gezdim elli yıl. Bakışlarında, hiç eksilmeyen duru bir Dicle meramı vardı. Sakalını kan alazında yıkamış, firari bir mühlidin alnı gibi gülümsüyordu, elleri. Batını felsefesinin ağırlığından olsa gerek, boynu başını zor taşıyordu. Sarıgını, Cudi dağının zirvesinde yaşayan, iri, kehribar gözlü, vahşi Kürt kızları dokumuştular. Bu kızlar, bu sarıgın sinisini zoğ zoğ parçalayan, narin şeritlere, Zerdüşt ateşinin yedi tonunu ustaca emdirmişlerdi. Yenilmiş, firar etmiş, uçurum kıyısına dikilmiş, çıkış arayan, ihtiyar bir Bradost kartalının edasıyla düşünüyordu hep. Botan şafağından az önce, ufuk çizgisine oturan, derinliğini açığa vurmaya, şirin, bal gibi şefaf, erguvani bir renk vardır. Giydiği yakasız gömleğini, her nedense, hep bu renkten biçiyordu. Gömleğin üzerine giydiği kerik (kolsuz cepken) ceylan derisinden. Bu bir diş ceylanın derisiydi. Güney Kürdistan'daki bir savaktan kaçıp kuzeye, Ozan Xani'nin kapısına sığınmış, yaralarından damlayan acıları seyrede seyrede can vermişti. "Acılarımı ve hüznümü kuşan ey ozan!" mesajı donup kalıvermişti bakışlarında ceylanın.

Menzil hasretinden ya da uzun yürüyüşlerden olsa gerek, ayakları iriceydi. Rahat olduğu ve terletmediği için harik giyerdi. Tabanı buğday sapı (kendil), üstü ise keçi kılıyla örülen bu harikler, kehribar gibi parlardı ay ışığında. Dar ve derin vadilerde, köpürmüş delişmen ırmak kıyılarında, dumanlı zirvelerde, ılınmış-uyanmış topraklar üzerinde, bu hariklerle yürümenin tiryakisiydi. Ayakları demire aşık bir Ozan'dı Xani. Ayak tabanları buğday sapını öpüyordu, buğday sapı toprağı, toprak ise demiri. Demir toprağın rahminde Kürtleri bekliyordu. Gelgelelim ki, Kürtler birbirlerini yiyorlardı. O doğu şehsüvarı, o görkemli güneş, şaşkın Kürtlerin bu haline.

Büyük derebeylerin çağıydı. Derebey çıkarlarının çatıştığı ve her derebeyin de genel Kürdistan çıkarını, kendi çıkarına tabi kıldığı umutsuz, karanlık bir çağdı. Gökyüzüne yakın yerlerde inşa edilen, toprak bereketinden ve halktan uzak, demir kapılı kalelerde yaşıyorlardı. Bu kalelerin dışında ve egemenliği altında yaşayan ve kum gibi kaynayan karıncalar dünyasının, bu kalelerin içi hakkında uydurdukları efsaneleri özümleme çabası içindeydi Xani. Karıncalar dünyasına göre, 'yedi dağın üstünde kurulan' bu kalelerin içi, 'paha biçilmez bir kenttir.' 'Üçyüzaltmışaltı kapısı vardır.' 'Her kapı ki üçyüzaltmış il'e ayrıdır.' 'Çarşı ve pazarlar, at tavalaları, deve kervanla-

Bakış

Muzaffer Oruçoğlu

Arkadaşım Ehmede Xani

rı, koyun sürüleri hesabı gelmez. Kaledeki 'Altın sandığın kilidi kırkbeş beygir yükü çeker.'

Kaynağı bulmuştur Ozan. Eylemiyle tarihi, hayal gücüyle de edebiyatı yaratan büyük kaynağı. Kendi hayal gücünü, bu kaynağın zenginliği ve büyüyle donatmak, Kürtlerin ruhuna yeni bir ateş sunmak. Kürtleri birliğe, özgürlüğe ve aşka çağırarak yepyeni bir ateş... Kocaman bakışlı, toprak ayaklı insanların sofrasına götürdü ben. Uçurum kuşlarının yuvalarına sığınmış firari ağıtlara, bakur rüzgarlarının hükümüne nağra düşüren adsız kahramanlara götürdü ben. Yıldız alacasında geçtik, en derin yerinden Firat'ı ve Dicle'yi ve Botan suyunu.

Örsünü indirdi. Mayasını yenilgilerden, yıkımlardan alan irade çeliğiydi. Körüğünü kurdu. Akkorlanmış kıvılcım yumağına daldırdı cevherini. Kawa çekicinin soyundan gelen ve sapı gül dalından yapılan kocaman çekiciyle dövmeğe başladı destanını. Köklendiğin toprağın karakter zenginliğini, güneşin gülmüseyişindeki cıldırtaç oğelerle, çeşni ve sürpriz kaynaklarıyla öpüştürmesini bileceksin. Senin dallarında gerçekleşecek bu öpüş. Doğurganlık, kargaşa ve atılım deryasıdır toprak. Balı yemişlerin ağacısın sen. Güneş, bilgi ve deneyimle yüklü kellemdir senin. Tüm ağaçların anasıdır, haslar hasısın.

Destanını yaratırken, Kürdistan'ın doğal güzellik-

lerini seferber etti. Boynu kırılmış bir çiçeğin acısını görmezlikten gelemez hiçbir ozan. Granit kaya çatlağında yeşeren otun cüretine tutkun olmayan, yaşama, serüvene ve yaratmaya tutkun olamaz. Durdurdu anlatmayan karıncaların, tek tek biliyordu dardını Ararat dağı. Hareketi ve yükseltileri temsil ediyordu suskunluğa karşı. Sisler içinde, ayaklarımızda newroz çiçeklerinin körpe kokusuyla tımanırken, arındırıyor, öz hale getiriyordu destanını Ozan Xani.

Ağrı kadar gizemli, yalın ve yüce olmalıdır her dize. Okundukça keşfedilen, çağrışım ve yorum zenginliğine yol açan, serüven ve masal dünyasına götüren, hiç değilse bebek avazı gibi olmalıdır her dize. Derinlik ne güzeldir, hele durulukla birleşirse, Derinlikten, felsefeden azadesin. Düşünce ve buluş kudretini ne güzel imgeleştirmişsin diyemiyorum. En güçlü güzelliklerden, büyüden ve erişilmezlikten uzaksın. Peki seni böylesine eskimez, çekici, fantastik kulan nedir? Yediveren gültünün yaprağına bak! Anasını yitirmiş ceylanın çağrısına ve gözlerine bak. Gerçek derinliklerin ve renklerin birleşimi, birbirlerinde yitmiş haliyim ben. Yitikleri arıyor herkes benim yalınlığında. Tırmandığımızda mirıldanan, saçmalayan, ağlayan bir dağ halini alıyordu Ozan Xani. Kendisiyle birlikte ağlatıyordu koca Ozan.

Şu vadileri şiir ölüsüyle doldursam, Muş ovasından, Harran'dan çok daha bereketli bir ova yaratırım insanlarıma. Doğan her güçlü şiir, doğuşuyla birlikte, bir zayıf şiirin ölüme yol açıyor. Zirvene iyi bak ey Xani! Onbinlerce kuş tünemiş zirveme. Mağrıptan ve maşrıktan, rum'dan ve Çin-i maçin'den kaçan kuşlardır bunlar. Çürüyen şürlerin kokusundan kaçıyorlar. İhlamına sana verdim ey Xani, her çiçeğin fikrini sor. Hüner ağırlığıyla kızılbaşın çekicin. Bu kuşlar, bu tutkunu olduğum hazerfen kuşlar, bende unutsunlar göçmenliklerini. Berhaneni yüklen, gel ey Xani! Postunu ser zirveme. Benden başla toprağın kurtuluşuna. Yanlış çağda doğanlarla arkadaşlıklara bayılıyorsun. Garip bir insansın. Yarattığın destan eğer, bin yıl ötesine ışık tutmuyorsa, bana gelme, Küçük Ararat'a git. Ocağı yeniden kur orda. Çok daha güzel ve güçlü bir destan için, senin çekicinin vuruşlarını bir yıl dinlemeye razıyım.

Ozan Xani ile Botan'ı gezdim elli yıl. Ufuk çizgisine vuruyordu bastonunun gölgesi. Gültü ve ateşi kuşanmıştı ayrıldığımızda. Ararat'ın zirvesine sermişti postunu.

KÜRDİSTAN'LI OZANDAN

Şal û Şapıklı bir halkın içli destanı

Elbette şairin hası güzel gecenin peşinde olmayandır. İyi şair, ortalama duyarlıklar yerine daha az işlenmiş -hatta belki de o ana dek hiç işlenmemiş- duyarlıklar yakalayandır. Ve kuşkusuz onları dilin renk ayırımından geçirip rafine edendir. Şiir de öte dildir zaten. Bir de dil kırılması var tabii. Has şair tedavüldeki dili reddedendir. Bu ortalama dildir. Çünkü verili dil önce kırılmalı sonra da ondan yepyeni bir dil yaratılmalıdır.

Bunları neden yazıyorum. Şundan: Bazılarımız hâlâ siyaset diliyle, aşınmış duyarlıklarla ya da miyadını doldurmuş imge parçacıklarıyla şiir yazılabileceğine inanıyor da ondan! Oysa (bütün bu yanılmalı perspektifle ancak fotokopi kağıdı basar gibi şiir basılabileceğini farkında mıyız? Her şair yepyeni bir duyarlılığı, dili ve imgeyi tedavüle sokmuyorsa bildik malzemeler üzerinde tepinip duruyor-sa sanatsal üretim bunun nesrinde diye sormak gerek.

Şurası unutulmamalıdır ki, şiiri siyasette ön koşullu düşünmek

abesle iştigaldir. Yani siyaset olmazsa şiir olmayacak bir şey değildir. Çünkü bu konuda Marksist tarihin teori üreticileri bile "tezsiz şiirin bile" yazılabileceğine vurgu yaparlar. (*) Hal böyleyken siyaset dilimi her halükarda şiir dilinin önüne geçirmek hiç de varsıl bir tutum olmasa gerek.

Bu yüzden Serdar Can'ın "Üç Bin Yılın Destanı"ni okurken "tu-

feylinin kam emdiği ülkemizde" gibi dizeleri müthiş yadırgadım. Oysa son derece içten ve içerden bir duyarlılıkla kaleme alınmış bu destan bu tür bir dili hiç de haketmiyor. Çünkü bu düpedüz bir siyaset dili. Üstelik aşınmış bir siyaset dili.

Ama Serdar Can, aralığın görkemli derinliklerine daldıkça bir türküyü çöküp yazdığı bu destanda bize ilk olmanın verdiği avantajlarla dipdiri bir söylemi de yakalayabileceğini yer yer ispatlıyor. "ve kızım ataların o zaman en tatlı yemişleri yediler en yıllanmış şaraplarını içtiler sazlıktan kamıştan evlerinde yorgan döşek en esrik aşklara yattılar" gibi.

Şurası muhakkak ki, Şiirde artık neredeyse -herhangi bir şekilde de olsa- tartışmaya gerek bırakmayacak denli sonlanmış bütün bu temel önermelerin asıl muhatabı hepten Serdar Can değil tabii. Söylediklerim birkitabın çağrıştırdıklarından hareketle belirt-

mek istediklerimdir o kadar!

Çünkü Can'ın birikmiş öyle çok sözü var ki. Bunları söylerken diline bir de filtre takma hassasiyeti gösterebilse işte o zaman zaptı mümkün olmayan bir çağlayana dönmemesi işten bile değil.

"Üç Bin Yılın Destanı" Serdar Can'ın "Hemen Maşallah" adlı öykü kitabından sonraki ilk şiir kitabı. Şair vaktiyle "Urmiye Van arasına akan" ral û şapık bir halkın İran yaylasına ve giderek bütün Mezopotamya'ya yayılan çığığını bu destanda dile getirmiş.

Kuşkusuz ki Toroslarda da can bedeli mücadeleye girmesini bilen bu yürekli Kürdistan'lı şairi okumak, talan edilmiş bir coğrafyayı baştan sona gezmek demektir.

Bu duyarlılığı yaşamak istiyorsanız Serdar Can'ın "Üç Bin Yılın Destanı"ni kaçırmayın derim.

(*) Meraklısı Kagan'ın "Güzellik Bilimi Olarak Estetik ve Sanat" adlı kitabına bakabilir.

Haydar OĞUR

SORUŞTURMALAR BITMEK BILMIYOR Kızılırmak konserine yine soruşturma

TOKAT, Özgür Gelecek/19 Mart'ta Tokat'ta gerçekleşen Grup Kızılırmak konserinden dolayı soruşturmalar bitmek bilmiyor.

Konserden tahminen 15 gün sonra Tertip Komitesi hakkında yasadışı, bölücü sloganlar atıldığı gerekçesiyle Tokat Cumhuriyet Savcılığı bir soruşturma açmıştı. İfade veren Tertip Komitesi takip-sizlik kararı aldı. Yalnız bundan 2,5 ay sonra Tokat Terörle Mücadele Şubesi, Tertip Komitesi başkanını çağırarak 11 kişi hakkında tekrar soruşturma açıldığını, Savcılığa gidip ifade vermeleri gerektiğini söylüyor. Eğer gitmezlerse hapsedini bir gecede evlerinden toplayacağı tehdidini savuyor.

Bu konuda Tertip Komitesi başkanı Gürsel Eroğlu "Tokat'ta güvenlik güçleri devrimci-demokrat kamuoyu üzerinde bir baskı oluşturmaya çalışıyor. Bir konserde iki kez soruşturma açılması da bizleri yıldırma, korkutmaya yöneliktir. Bütün baskıları protesto ediyoruz" diyerek tepkilerini dile getiriyor.

Tarsus "Özgür Sanat Ortamı"

TARSUS, Özgür Gelecek/Tarsus'ta devrimci-demokrat çevrelerin sanatsal ve kültürel çalışmaları için yeni bir uğrak yeri var artık. 14 Haziran Pazar günü açılışı yapılan "Özgür Sanat Ortamı"nda çay, kahve içip, kütüphanedeki kitaplardan, okuma odasında yararlanmak mümkün olacak.

Kitap satışlarının da yapılabileceği "Özgür Sanat Ortamı"nda Tiyatro ve müzik çalışmaları yapılabilmesi de amaçlanıyor.

'baskılara rağmen tavizsiz yolumuza devam edeceğiz'

27.5.1993 günü İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü'nde öğrenci demeginin düzenlediği 3. Geleneksel Bahar şenliği kimi eksiklerin olmasına rağmen birlik ve dayanışma ruhuyla coşkulu bir biçimde kutlandı.

Şenliğin 3. gününde bizler Grup Munzur olarak eğilerimizle şenliğe destek verdik. Programımız; teknik cihazların yetersiz olmasına rağmen güzel başladı. Ancak programımız esnasında söylenmiş olduğumuz Kürtçe ve Türkçe parçalardaki direniş ve isyan ruhunun kitlede yarattığı coşku karşısında Rektör keyfi ve anti-demok-

ratik bir uygulamayla elektrikleri kesti. Bunu yapmalarındaki amaç; insanları yıldırarak ve psikolojik üstünlük kurmaktır. Ama bizler bu tür engellemelere rağmen programımızı planladığımız şekilde bitirerek, heveslerini kursaklarında bıraktık.

Bizler devrimci sanata ve sanatçılara yönelik bu tip baskılar ve engellemeler karşısında tavizsiz yolumuza devam edecek, Grup Munzur müzik emekçileri olarak yine halkımızın yanında onlarla omuz omuza mücadele vereceğiz.

28 Mayıs 1993 günü İ.T.Ü Maslak kampüsünde öğrenci der-

neğinin düzenlediği yıl sonu şenliği ise, yaklaşık 500 dolayında kişinin katılımıyla coşkulu bir şekilde kutlandı.

Bizler Grup Munzur, Özgürlük Türküsü, Koma Amed, Kutup Yıldızı, Koma Denge Azadi müzik grupları olarak, şenliğe hazırlanmış olduğumuz programlarla katkıda bulduk. Şenlikte mim tiyatro şiir dinletisinin yanısıra, gelen mesajlar da kitle tarafından coşkuyla alkışlandı.

Organizasyonda kısmi eksikliklerin olmasına rağmen yine de coşkulu geçen şenlik, büyük bir ateş çevresinde çekilen halaylar

eşliğinde sona erdi.

Düzenlenen her kültürel etkinlikten, eksiklerden karşısında ders çıkararak daha sonraki şenliklerin iyi ve daha coşkulu geçmesini sağlamak için her kesin üstüne düşeceği sorumluluğu yerine getireceğine inanıyoruz.

Ayrıca alana asılan pankartların yanısıra, İbrahim Kaypakkaya'nın resimlerinin ve 30 Nisan 1993 günü katledilen Şengül Yıldırım, Uğur Yaşar Kılıç'ın resimlerinin asılması şenliğe güzel bir anlam vermişti.

Biz halkız gelecek ellerimizdedir.

“Yabancılar dışarı”

Bu yazı, yazılmamış bir senar-yonun taslağıdır

“Dikkat dikkat, bu gece tüm Avrupa toplumsal bir deprem yaşadı. Bir gece içinde tüm yabancılar, “Yabancılar Göç Birliği” örgütünün planı gereğince Avrupa’ya terkettiler. Örgütün seferber ettiği binlerce gemi, Uçak, tren, otobüs, taksi ve arabayla, Afrika’ya, Latin Amerika’ya ve Asya’ya milyonlarca yabancı aktı. Bu sabaha yakın İsviçre polisi, Alpler üzerinde uzun bir deve ve eşek kervanına rastladı. Polis, bu kervanların, Avrupa’da göç için vesayet bulamayan son Türk ve Afgan göçmenlerine ait olduğunu tesbit etti. Şu anda Avrupa göçün şokunu yaşamaktadır. Hollanda hükümeti, Avrupa Parlamentosunu olağanüstü toplantıya çağırdı. Alman Başbakanı Kohl, “üzgün ve şaşkınlım” diye konuştu. Mitterand’ın sağ yanına felç indiği ve hastahane kaldırıldığı bildiriliyor...”

Maria yataktan şaşkınlıkla kalktı. Radyonun sesini biraz açtı. Telefon ahizesini kaldırıp numaraları çevirmeye başladı.

“Aloo, Hadi gözün aydın, hepsi gitmiş, artık rahat ederiz.”

“Hırsızlıktan, pislikten, işsizlikten kurtulduk.”

“Evet evet, kıyafet anarşisinden, yabanıl bakışlardan, yürüyüşlerden, mitinglerden, açlık grevlerinden kurtulduk.”

“Kurtulduk trafik anarşisinden.”

“Ev bulma ve konut sorunu bir gecede çözülmüş oldu. Kiralar ve araba fiyatları düşecek, ücretler yükselecek ooooh ne güzel!”

.....

Telefonu kapatıp elini yüzünü yıkadı. Giyindi. Dudağında şakrak bir şarkıyla sokağa çıktı. Taze Türk pidesi almak için karşıdaki fırına gitti. Fırının önünde beş-on kişi bekliyordu. Arkadaşı A da onların içindeydi.

A- “Boşuna geliyorsun, kapanmış.”

Maria- “İyi olmuş, bizimkilerden alırsın.”

A- “Değişik renklere, kokulara alışmışım. Çok şahane biçim ve tatlarda ekmeklerle sofraya oturmağın delisiyim ben. Üstelik bugün öğlümün doğum günü. Konuklara fıstıklı Türk baklavasıyla, Pekin ördeği ikram edecektim. Korkunç bir şey.”

Konuşa konuşa şehrin merkezine doğru yürüdüler. Çin lokantasının önünde ağlayan ihtiyar bir hanfendiye rastladılar. Kadın, gelenleri görünce, başladı konuşmaya.

“Buradaki güzel insanlar gittiler. O güzelim, zengin mutfak kültürlerini, envai çeşit çorbaları, yemekleri, tatlıları, tip tip, renk renk salataları, harika ekmekleri, işlemeli sofra örtülerini, sanat şaheseri tabaka-

ları, incelikleri, kokuları, lezzetleri beraberlerinde götürdüler. Ben şimdi eşimle hafta sonlarını nerede geçireceğim. Çinli garsonların gülümseyişlerini ve beni büyüleyen müziklerini nerede bulacağım.”

Yürüyerek kadını geçtiler. Maria- “Bu kadın düpedüz yabancı hayranı, Gülüp sevineceğine ağlıyor.”

A- “Kadının ruhunu kavrayamıyorsun. Yirmi-otuz yıllık bir alışkanlıktır bu. Değişikliklere, çok sesliliğe, renk çümbüşüne, şaşırtıcılığa, apayrı dünyalara alışmış kadın. Tek yönlülükten, tek ses, tek biçim, tek renk, tek zevkten, en çok nefret edenler ihtiyarlardır. İhtiyarlık, zengin tecrübe birikimidir. Bu muazzam birikim, kendi kudretine, kendi çökyönlülüğüne layık bir dünya ister her zaman.”

Maria- “Güzel ama, onlar bizim geri yanımızı, karanlığımızı, sıkıntımızı oluşturduklar her zaman. Avrupa kocaman, habis bir urdan kurtulmuş oldu.”

A- “Sanmıyorum. Avrupa kendi zenginliğinin bir bölümünü yitirmiş oldu. Bilincinin ve ruhunun, kafasının ve kolunun, zekasının ve tecrübesinin bir yanını yitirmiş oldu. Onları korkunç küçümsedik. Yüzsüzdüler, açtırlar, artık yerleştiretiler, gitmezler diyerek, pek az şey öğrenebildik onlardan. O büyük zenginliği özümseyemedik. Kendi bilinç, ruh ve tecrübe zenginlikleriyle geldiler, bizlerden öğrendiler ve çok daha büyük bir zenginlikle gittiler. Büyük bir kayıp, Nasıl kavrayamıyorsun, hayret ediyorum doğrusu.”

Bir yol inşaatının yanında durup dozerlere, makinalara, sessizliğe bakarlar.

A- “Bak burada hayat susmuş, makinalar çalışmıyor, gülümsemiyor.”

Maria- “Çalışacak bulunur. Avrupa’yı avrupalılar yarattı. Avrupa avrupalıdır.”

Dozer’e iliştirilen pankartı okurlar birlikte.

“Bizleri kovmaya çalışanların, öncelikle burada çalışmalarını tavsiye ederiz”

Biraz yürürler. İlerde bir ressamın, kendi tablosunu yaktığını görürler.

“Dün, aynı anda baş vuran beş Türk ressamıyla bir Amerikalı ressam arasında imtiyazlı tercih yapan Nasionel Galerî’nin tutumunu protesto ediyorum. Amerikalı ressamı tercih etmesini, “siz modern değil naif”siniz” diye Türkleri küçümsemesini bu ateşle eleştiriyorum. Diğer kültürlerle düzenlediğim o güzelim karma sergilerin, yabancıların gitmesinden dolayı, engellenmiş olmasını protesto ediyorum.”

Toplanan kalabalık, ressamı alkışlamaktadır. “Seni destekliyoruz!” diye bağırarak bir kadın, donu-

ve sütyeni hariç, tüm elbiselerini çıkarıp ateşe atar.

Yürüyerek sendika binasının önüne gelirler. Binanın önündeki panoyu, yirmi-otuz kişilik bir kalabalık sarmıştır. Pano’nun ortasından, çıplak, kanlı bir kol sallanmaktadır. Yanında bir yazı:

“Ben Marok’lu Abdülsemal. Demir-çelik işçisi. İki gün önce makineye kapırdığım kolumu burada yaşayan insanlara yadigar olarak bırakıp gidiyorum. Kolumu koparan makinanın başında, giderken arkamızdan “Auslander Raus!” diye bağırarlardan birisinin çalışması, en büyük dileğimdir. By by!”

Yürümelerini sürdürürler. İlerde, bir fırının önünde oluşan uzun kuyruğa yaklaşırlar. Orta-yaşlı birisi durumu izah eder onlara:

“Ekmek fiyatları kaşla göz arasında arttı. Her fırının önünde bu kadar kuyruk var. Çavdarı çamurla karıştırıp pişiriler beş güldene havada kaparlar. Yabancılar gittiler ama, sırtlarındaki ağır yükleri, sırtımıza yıkarak gittiler.”

Kuyruğu geçip belediye tuvaletinin önünde durdular. Maria tuvalette girdi. Bayanlar tuvaletinin kapısında bir yazıyla karşılaştı.

“Ben yapıyorum Maria, on yıldır temizlediğim tuvaletler sana emanet. Ayşe.”

Homurdanarak girdi, homurdanarak çıktı.

Maria- “Yirmi yıldır pislettikleri yetmiyormuş gibi giderken de pisletip gidiyorlar”

A- “ne yapmışlar?”

Maria- “ne yapacaklar, her yere yazdıkları gibi tuvalete de yazıp gitmişler.”

Şehir merkezinde elli kişilik bir topluluğa rastladılar. Kollarına üzerinde “yabancılar dışarı” yazısı olan pazubentler takmışlardı. “aaa bunlar bizimkiler” diyerek arkadaşının koluna girip topluluğa doğru yöneldi. İçlerinden birisi ateşli bir tarzda konuşuyordu. Hepsini geçti Maria konuşanın başkan B olduğunu gördü ve alkışlara hararetle katıldı.

“Bakın etrafımızda hiç polis var mı, ne kadar özgürüz. Dün aynı kalabalıkla toplansaydık, bu meydana beşyüz polis yığılırdı. Yabancıları bizden koruma adı altında özgürlüğümüze gölge düşürürlerdi. Hükümetimiz halkı, madenlerde yarım kalmış yol ve bina inşaatlarında, duvaletlerde, asit ve gübre fabrikalarında, lağımçılık ve çöp işlerinde, çalışmaya çağırıyor. Arkadaşlar bu çağrıya işsizlerin...”

A- “Konuşması bile kokuyor. Yabancıları nerelerde çalıştırmışız. Onların yüklerini kaldırabilecek miyiz Maria?”

Maria- “Suiss dinle, çok önem-

li.”

“Eğer bu çağrıya işsizler uymazsa, bizler uyup madenlere ineceğiz...”

Kalabalıktan, orta yaşlı, sakallı birisi, “Siz yabancı düşmanları kaç kişisiniz ki? Bir avuçsunuz! Üstelik hepiniz de işsizsiniz!”

Kalabalık, bağırarak tartaklar. “İçimizde hala yabancı kalıntıları var!” diye bağırır konuşmacı. “Ben burayım, yabancı değilim vurmayın!” diye yeniden yükseltir sesini, tartaklanan. A korkar, “buradan uzaklaşalım” der Maria’ya. Uzaklaşarlar.

Hükümetler, işsizleri çalışmaya zorlamak için işsizlik paralarını keser, ücretleri azıcık yükseltirler. Çocuk paralarını yükseltirken kürtajı zorlaştırırlar. Bu durum, geniş kadın yığınlarının direnişiyle karşılaşılır. Yabancılarla evlenenler ve yabancılarla içli dışlı, uzun yıllar birlikte yaşayanlar başta olmak üzere binlerce insan, “Yabancıları Geri Getirme Demekleri” oluşturmaya başlar. Patronlar, işyerlerinin tam kapasiteyle çalışmadığını, işgücü kitliğinden dolayı yeni iş sahalarının açılmadığını, büyük bir durgunluk döneminin yaşandığını ileri sürer ve mevcut durumdan yakınırırlar. İşçiler, patronların bantları hızlandırdığını, bir işçiye üç-dört işçinin işinin yüklendiğini, iş güvenliğinin bozulduğunu, kazaların arttığını, tüketim eşyaları fiyatlarının arttığını iddia ederler. Ekonomistler, toplumda zenginleşme hirsının yeniden yükseldiğini, sakatların, ihtiyarların, hatta çocukların çalıştırıldığını, iyi yaşama felsefesinin kâr hirsı ve zenginleşme aşkı tarafından iğdiş edildiğini rakamlarla açıklarlar. Kültür kuruluşları, kültürün çok yönlü, çok sesli ve çok renki özelliğini yitirip reklamın ve kâr yarışının hizmetine girdiğini savunurlar. Asya, Afrika ve Latin Amerika renklerinin şüirden, romandan, öyküden, müzikten, dramadan ve resimden çekildiğini, sanatın bu alanlarda felsefi derinliğini önemli ölçüde yitirdiğini açıklarlar.

Haddinden fazla doğuran kadınların, çocuk bakımında dolayı, eve bağlılıkları artar. Kapalı ve yalıtılmış hayat tarzı, tip tip bunalımları beraberinde getirir. Erkeğin kadın üzerindeki egemenliği güçlenir. Bu ara Maria ikiz çocuk doğurur, üzerindeki koca baskısının arttığını hisseder. Maria’nın kocası da, kendisi gibi yabancı düşmanıdır. Ve yabancılar aleyhinde çalışan bir örgütün üyesidir. Yabancılar gittikten sonra, Abdülsemal’ın kolunu kaybettiği demir-çelik fabrikasına girer. Tam da Abdülsemal’ın çalıştığı makinaya düşer.

Az işçiden dolayı iki makinaya aynı anda bakmaktadır. Kolunu makinaya kaptırır. Hastahaneden sonra eve gelir. Maria, iki çocuğa ve bir sakata bakmaktadır artık. Her ikisi de bunalır, geçmişteki yabancı düşmanlığından dolayı birbirlerini suçlarlar.

Madenlerde, fabrikalarda ve çeşitli yerlerde grevler patlar. İşçiler, “Yabancıları Geri Getirme Demekleri”nin sloganlarını atarlar. Şehir merkezinde işçiler miting düzenlerler. Maria, çocukları ve kocasıyla birlikte Miting’e katılır. Bir yığın asık suratlı, sakat insanla karşılaşır. Kürsüde konuşan görüşen şaşırır. Konuşan, yabancılar gitmeden önce faaliyet gösteren “Auslander Raus Derneği”nin başkanı B’dir. Eski başkanları yani.. Sağ gözünü iş kazasında yitirmiştir. Yine kendinden emin, gür ve hakim bir tarzda konuşmaktadır.

“Mevcut işgücü darlığını, yani bizleri, biz işçileri kırıp geçiren bu amansız işgücü krizini çözenin bir tek yolu vardır İki yıl önce gidenleri geri getirmek. Onlardan özür dileyerek, onları, bir gece anımsız terkettikleri şu kendi ülkelerine kibarca davet etmek!”

Alkışlar, “yaşa, var ol!” bağırırları, “Yabancıları Geri Getirme Demekleri”nin sloganları... Alkışlara ve sloganlara Maria ile kocası da şevkle katılırlar.

“Kadınları aşırı doğuma zorlamanın sosyal ve ruhsal sonuçlarını hep beraber görüyoruz. İhtiharlar ve boşanmalar çığ gibi yükseldi. Doğanlar çalışır hale gelinceye kadar bizler iyice haşat oluruz. Normal çalışmak, sağlıklı, renkli, çok sesli, çok yönlü, çok kültürlü, çok lezzetli, envai çeşit kıyafetli, çok dilli yaşamak istiyoruz. Hükümetimizin, ırk ve milliyet ayrımı yapan ülkelerle diplomatik ilişkilerini kesmesini ve tüm dünya çapında ırkçılığa ve yabancı düşmanlığına karşı geniş bir kampanya açmasını istiyoruz!”

Maria- “Başkanımız yüzseksen derece değişmiş. Sevindim buna.”

Kocası- “Sadece başkanımız değil, hepimizi yüzseksen derece çaktırdı şartlar. Yüklümüzü devretmek için mi, yoksa yüklerimizi eşitçe, kardeşçe paylaşmak için mi çağırıyoruz gidenleri. Temel mesele şimdi budur.”

Telefon çalar. Maria uyanır. Tüm bunların rüya olduğunu anlar. Başkan B, Maria’yı bugünkü “AuslanderRaus!” yürüyüşüne çağırmaktadır. Başının ağırdığı yalınını uydurarak daveti reddeder. Yanında uyuyan kocasının kulağına “bıktım artık bu işlerden” diye fısıldar.

Muzaffer ORUÇOĞLU

Karadeniz bozkırına düşen kıvılcımlar

Zeynep anayı kaybettik

İsmail BULUT

KOMİSER ŞAHİN'İ ANLAMAK

Ölüm, savaşın ve savaşçı bir partinin ayrılmaz bir parçasıdır. Ve mücadele, gelişim seyrini, bu parçaları basamak gibi kullanarak gösterir. Bu, zafere dek böyle sürüp gider. Ancak, kimi ölümler vardır ki yüreklerle ve bilinçlerle nakış nakış işlenerek, fiziksel yoklukları ile arkalarından derin uçurumlar ve yaralar bırakırlar. Ve bir o kadar da tecrübe, deneyim, kazanımlar... Tıpkı bir komünist önder İBRAHİM KAYPAKKAYA gibi, bir SÜLEYMAN CİHAN, BABA ERDOĞAN gibi...

İşte her milliyetten Türkiye proletaryasının yüreğinde ve bilincinde böylesine bir derin yara da; 21 Haziran 1992'de Artvin dağlarında açıldı. Yıllarca düşman tarafından aranan, birçok özel operasyonların, onun için yapıldığı, başına ödülleri konularak peşinden koştuğu ve her defasında düşmanın çabalarını boşa çıkartan; eğilmez baş, bükülmez bilek, komünist önder İSMAİL BULUT (Komiser

ŞAHİN) elim bir kaza sonucu göğsünde kızıl bir gül açarcasına saplanan şarapnel parçasıyla can yoldaşı büyük komutan DOĞAN KARADAĞ'la beraber, ölümlü bedenleriyle şehitler kervanında yerlerini aldılar.

Birçok yoldaşımız ya da devrimci arkadaşımızın ardından birçok şey yazılıp çizilir. Ancak KOMİSER ŞAHİN'İ (İSMAİL BULUT) anlatmak, biyografisini çizmek, pek de kolay değil. Çünkü birçok erdemini bir arada bulunduğu ve bütün bu erdemleri bir tek merkezde, "KOMÜNİST ÖNDER OLMA" merkezinde toplayan, anlatımların kelimelerle ifade edilemeyeceği yada kelimelerin yetersiz kalacağı bir kişiliktir. O. Bu kişiliği tanıyıp öylesine yazmak pek kolay olmasa gerek. Bizler onu ifade etmenin, tanımayan halkımıza önderini en iyi bir şekilde anlatmanın yolu, ancak onun elden düşürmediği KIZIL BAYRAĞI, ona yaraşır biçimde yukarılarda tutarak

Yıldız ÇİÇEK

Doğan KARADAĞ

dalgalandırmak, ve kendisine ışık yaptığı ML-MZD'nin ülkemiz uzantısı İbrahim Kaypak-kaya çizgisinde tutarlı ilerleyişinde hiç durmadan devamını sürdürmektir.

Ancak yine de; KOMİSER ŞAHİN'İ (İSMAİL BULUT) tanımak, anlamak ne demektir; ve bir komiser Şahin olmak ne demek olduğunu kısaca da olsa anlatmak görevlerimiz arasında gelir.

KOMİSER ŞAHİN'İ anlamak; proletarya ideolojisi adına yola çıkarak revizyonizm-opportunizmin batağına batan ve battıkça battığı batağı savunma çabalarına giren zihniyetlere vurulan siyasal-ideolojik kamçının sesini, namlulardan çıkan sesle bütünleştirerek, dağda, tarlada, fabrikada, türkü türkü yayılan sesi duymaktan geçer. KOMİSER ŞAHİN'İ anlamak; bütün olumsuzluklar karşısında, parti içi iki çizgi mücadelesinde ML-MZD ideolojine sıkı sıkı sarılmaktan geçer.

KOMİSER ŞAHİN'İ tanımak, anlamak; gerilla savaşının özünü yakalamak, o'na siyasal-ideolojik-pratik yol gös-

tercilik yapmaktan geçer.

KOMİSER ŞAHİN'İ tanımak, parti kitle çizgisini kavrayıp, kavratma anlayışından geçer..

VE KOMİSER ŞAHİN ismi yıllardan beri, programa çizgiye saldıran, onu kendi örümceklenmiş kafalarınca şekillendirip saptırmaya çalışan bütün anlayışları mahkum edip tarihi çöplüğe yollayan ML-MZD ideolojinin temsilcisi olarak yüreklerde, bilinçlerde yaşamın adı olarak anılacaktır..

Ölümünün birinci yıl dönümünde, anısı önünde saygıyla eğiliyoruz.

VE DİYÖRÜZ Kİ;
EY KARADENİZ!
KULAK VER SESİMİZE.

Seni
ne bugüne kadarki;
fırtınaların, boranların
ne vahşi dalgaların
Ve ne de;
ikiyüz metre derinlikteki,
zehirli suların kurtarabilir.
Çünkü biz, seni;
Ta 1920'lerde
karalistemize almışız.
Mustafa Suphi'lerden beri.
Ve bugün göklerinde
BULUT, BULUT
Dağlarında;
ŞAHİN, ŞAHİN
DOĞAN, DOĞAN
Topraklarında;
Ç İ Ç E K , Ç İ Ç E K
çoğalıyoruz.
Ve buraya yazıyoruz
"And olsun ki
adın kızıldeniz olacak."

İSMAİL BULUT, DOĞAN
KARADAĞ, YILDIZ ÇİÇEK
(Şahin, Qero) (Alişar, Topçu)
(Kinem)
YOLDAŞLAR ÖLÜMSÜZDÜR!

20 Temmuz 1992'de İstanbul'da polis polis tarafından eşi ve bir yoldaşıyla katledilen TIK-KO savaşçısı Ramazan Ceviz'in annesini kaybettik.

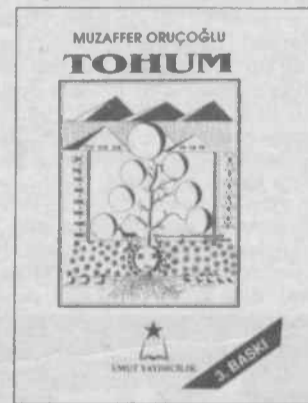
O hepimizin anasıydı. Oğlu katledildiğinde basına ve kamuyuna yaptığı açıklamada şöyle haykırıyordu:

"Oğlumla gurur duyuyorum. Onu hep yaşatacağım. Oğlumun kızıla sarılı tabutunun arkasından, onun gibi yiğit bir ana olarak yürüdüm, onun arkadaşlarıyla beraber: "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Katiller bulunur, hesap sorulur" diye slogan attım. Oğlumun kani yerde kalma-yacak!.. Benim binlerce oğlum var, kızım var... Onlara bakarım, bundan sonra onların peşine koşar, mücadele ederim."

Oğlunun katledilmesi onu çok yıpratmıştı. 23 Mayıs 1993'te geçirdiği beyin kanaması sonucu onu kaybettik. Fakat onun yiğit yüreği ve haykırışı beyinlerimize silinmez bir şekilde kazınmıştır.

Umut Yayıncılık Kitap Listesi

İBRAHİM KAYPAKKAYA HAYATI VE MÜCADELESİ:.....	25.000 TL.
TOHUM:.....	50.000 TL.
YENİ BAŞLAYANLAR İÇİN MARKS:.....	20.000 TL.
SEÇME YAZILAR II (İbrahim Kaypak-kaya):.....	50.000 TL.
NENEMİN MASALLARI:.....	20.000 TL.
PARTİZANIN GÜNLÜĞÜ:.....	15.000 TL.
BAHAR ÇİÇEKLERİ VE KRAL:.....	5.000 TL.
YUNAN BIÇAĞI:.....	15.000 TL.
URMİYE MAVİSİ:.....	15.000 TL.
BEŞİKÇİNİN SAVUNDUĞU GÖRÜŞLER ÜZERİNE:.....	15.000 TL.
HABERLEŞME VE İLETİŞİM EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ANLAYIŞLARI:.....	10.000 TL.
GENEL GREV NEDİR?:.....	5.000 TL.
1 MAYIS HARBİYE DİRENİŞİ:.....	25.000 TL.
İŞÇİ SENDİKALARI TEMSİLCİLİĞİ VE GÜNÜMÜZ KOŞULLARINDAKİ SORUNLARI:.....	5.000 TL.
DEVİRİMCI DEMOKRATİK SAĞLIK EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ANLAYIŞI:.....	10.000 TL.
ÜÇ BİN YILIN DESTANI:.....	20.000 TL.
KAHRAMANLIK KILAMLARI:.....	15.000 TL.
DEMOKRATİK LİSE MÜCADELESİ VE HALK DEMOKRASİSİNDE LİSE EĞİTİMİ:.....	5.000 TL.

Mücadelenin güzelleştirdiği insan: Fadime

"Toplum, kadın ve erkekte oluşmuşsa ikisi birlikte mücadele etmelidir. Hak alma mücadelesi yalnız erkeklerin sorunu değildir!"

Kağıthane Belediyesi'nin işçi lokalindeyiz. Açlık grevinin 26. günü... Süresiz açlık grevindeki işçilerin arasında genç bir kadın görüyoruz: Fadime Morsümbül... İşten atılan Kağıthane belediye işçileriyle dayanışmak için, uzun süredir burada bulunuyor. İşçilerin uzandığı yatakların en köşesinde dizlerini karnına çekmiş, gözleri ışıl ışıl, gelen ziyaretçilere gülümsemeye çalışıyor.

Fadime, 1988'de Zeytinburnu Belediyesi'ne işçi olarak girdi. İşçi kadrosundaydı ama, belediye başkanının sekreteri oldu. O zamanlar Zeytinburnu Belediyesi'ndeki işçi eylemlerine tanık oldu. Bütün işçilerle birlikte kendini eylemlerin içinde buldu. Artık direnmeyi, hak aramayı öğrenmişti Fadime. Fakat direnen değil sessiz kalan işçileri tercih eden Belediye Başkanı, onun bu değişiminden çok rahatsız oldu. Ve Fadime sekreterlik görevinden alındı. Yeni işi oldukça ilginçti. Belediye başkanı ceza olarak onu "erkek" işine, yani asfalt işlerine verdi. Ancak, "Ben kadın-erkek işi diye bir ayırım yapmıyorum, ne iş olsa yaparım" diyen genç kadın, diğer işçilerle seve seve asfaltta çalıştı.

ÖNCE ASFALT SONRA ÇAMAŞIRHANE

Zeytinburnu Belediyesi'nin bütün eylemlerinde ön saflarda yer alan işçi kadını sür-günler daha da bilemişti. Gün geçtikçe öne çıkması belediye patronunun gözüne battı, bu kez onu dışardan içeriye çekerek engellemeyi düşündü. Erkek işinden alınarak yeniden kadın işine veriferek cezalandırıldı.

Gülüşünü tam yaranın üstüne bastır
Durduğun yer yüreğidir kavganın

Şimdi yeni işyeri Belediye Hizmetevi'nin çamaşırhanesi...

Fadime çamaşırhanelere sığar mı artık. O Kağıthane belediyesi işçilerinin eylemini duyar duymaz soluğu onların yanında aldı. "Toplum, kadın ve erkekte oluşmuşsa ikisi birlikte mücadele etmelidir. Hak alma mücadelesi yalnız erkeklerin sorunu değildir" dedi. Yıllarca kadın olarak ezilmişliği en katmerli şekilde yaşamıştı. İşçi olduğunda da sömürüyü, ezilmişliği tanıdı. Tabii başkaldırmayı da... Çifte sömürü onu ön saflara doğru çekti...

Peki Fadime kadın olarak neler yaşadı? Ta 12 yıl öncesine dönüyor: "Bingöl'de doğdum büyüdüm. Liseyi bitirir bitirmeden evlendim. Evlilikte zamanla "Fadime" diye birşeyin kalmadığını gördüm. Hep eşimin istekleri oluyordu. İstedğim insanlarla görüşemiyordum, istediğim bir yere gidemiyordum, yani gün geçtikçe kayboluyordum. Beş yıl böyle geçti. Zamanla yavaş yavaş buna karşı çıkmaya başladım. Yani "ben bir insanım" dedim. "Sen beni yönlendirip yönetemezsin, senin benden bir üstünlüğün yok, varsa söyle ona göre davranayım" dedim. Sekiz yıllık evliliğim son üç yılı hep tartışmalarla geçti. Çalışmak istiyordum buna izin vermedi. "Ben erkeğim, kadının görevi ütü yapmak, çamaşır bulamak, yıkamak, hizmet etmektir." Erkek söver, döver, kadın buna ses çıkaramaz, karşı koyamaz. Ben bu anlayışa kesinlikle karşıydım. Çok mücadele ettim, çok uğraştım, baktım eşim değişmiyor. Olacak gibi değil, ayrılmaya karar verdim.

Fadime, bu kararı 1989'da aldı. Onun için

zor oldu. Çünkü ayrıldığında 7 yaşında bir kızı vardı. Anneydi. Üstelik kocası onu "çocuğu kesinlikle sana vermem" sözleriyle tehdit etmiş ve annelik zaafından yararlanmaya kalkmıştı. Ancak, o bunları da aştı. O dönemi sancılı geçirdiğini anlatıyor: "Çok acı çektim ama kararından asla dönmedim. Mücadeleden uzak duran bir çok kadının sığınacağı çocuk sorununun belirleyici olduğunu sanmıyorum. Asıl sorun; olayları idrak edememekte, tek boyutlu bakmakta. Daha geniş düşünmeliyiz, önemli olan, çocuklara daha iyi bir gelecek hazırlamanın mücadelesini vermek. Bu toplumda anne sadece çocuğunun burnunun dibinde olmakla ona iyi bir gelecek hazırlayamaz. Bir sürü sorun arasında o çocuk nasıl sağlıklı büyüyecek?"

BİLİNÇ SİÇRAMASI

Direnişlerin içinde bilinç siçraması yaşayan işçi kadın binlerce hemcinsine sesleniyor: "Bir çocuğu değil, bütün çocukları düşünmek lazım. Güzel olan, insanca olan bu değil mi?"

"Çevrem ne der?" Yüzbinlerce kadının önüne duvar gibi dikilen bu soruyu bir zamanlar Fadime de kendine çok sormuş. Zaten bu sistem kadını hem cinsel obje olarak sömürüyor hem de işgücünü ucuz satın alarak sömürsünü katmerleştiriyor. Patronun baskısı altında ezilen çalışan kadın, gerici feodal çevrenin de baskısı altında eziliyor. Kadını sadece üreme nesnesi olarak görenler, onu dört duvar arasına kapayıp, anneliğe mahkum etmek istiyor. Burjuvazi bundan da yarar sağlıyor. Evdeki kadın ertesi gün fabrikada çalışacak kocasına güç sağlamak onu patrona daha diri oarak göndermekle yükümlü.

Çalışan kadınları da "ahlak" maskesiyle karalamaya çalışan gerici çok iyi tanıyor işçi Fadime. "İşyerlerinde kadın erkek "elele" çalışıyor, yanyana oturuyor dedikoduları onu ilk zamanlar çok şaşırtmış. Oldukça da üzümüş. O artık bunları aştığını söylüyor: "Mücadele içinde aşılamayacak hiç bir şey yok." Artık sadece ekonomik kazanımlar için değil, Güneydoğu'daki katliamlar, sokak infazları, gözaltında kayıplar, günlük yaşamın bir parçası haline getirilen ölümlere karşı da sessiz kalmamak gerektiğine inanıyor. "Bu rezalet düzenin değişmesi lazım!"

Direnişleri, yürüyüşleri evlerinin pencerelerinden seyreden hemcinslerine bir mesajı var işçi Fadime'nin: "Kadınlar artık dışarı çıksınlar. Mutfak çocuk, kocaları onları bağlamasın. Yaşamın güzelliklerini, onurlu yaşama hakkını elimizden almalarına izin vermemeliyiz."

Direnişçi Kağıthane Belediyesi işçilerinin kazanımlarının bütün işçi sınıfının kazanımları olduğunu söylüyor. Bu direniş bu yönüyle oldukça ciddi boyutlar içeriyor. Fadime de işçi kardeşleri gibi düşünüyor: "Kağıthane direnişini mutlaka kaza etmeli."

Menekşe ana

Bingölü hiç görmedim anam... Yayla gibi yüksekçe bir yerdeymiş derler. Küçük ve tarımı pek yok, hayvancılığı varmış daha çok... Buraların bir kazasından bile küçükmüş... Temizmiş havası suyu... Hayvansal gıdası da olunca pek olurmuş insanı... Doğayla kavgası dinç tutarmış, ama, çabukta yıpratmış... Hele bir de yoksulsan, topraksızsan, azsa hayvanın mülkün...

Senin gibilere "Hükümet gibi kadın" derler oralarda... Ağır, oturaklı, saygın, lafı sözü dinlenir ve otorite çağrışımı için... Yaşamın tüm acıları sevinçleri yüzündeki derin çizgilerde yazılı...

Geçenlerde Cumhuriyet gazetesinde gördüm. Yine polisçe joplaniyordun. İlerlemiş yaşında, insanlık adına tüm güzel değerleri sırtlanmış, yine başkaldırıyordun zalimlere... Sanki joplanan tüm insanlığın onuruydu, saygınlığıydı... Yüzündeki ifade o kadar yalın, sakın ve umarsızdı ki sanki günlük bir ev işi yapar gibiydin!

Baba genç sayılacak yaşta ölmüş ve koca İstanbul'da yaşam kavgası veren bir Menekşe anne ki, bu, menekşelerin en keskin kokululu, en dirisi, en güzeli... Dile kolay, bu çiçek dört tane de zindan gülü derip koymuş İstanbul mapuslarına... Kimi hastalıktan solmuş, kimi çıkmış, kimi içeride...

Sadece bu kadarla da kalınsa... İçerdeki oğullara vermek için, dişten, tırmaktan arttırılan paralarla, yakacaksız geçen kışlarla, duygulara dizgin vurulan kardeşlerle, eşlerle... Fabrikalarda zor şartlarda çalışıp, çoğu kez öğle yemeklerinin simitle geçiştirilip, abisine bir şeyler alabilmenin mutluluğunu duyan insanlarıyla... Bu korkunç özveriyle örülen bir insanlık akışı var. Menekşe annenin evinde!...

Bir çoğumuz senin en zor şartlarda ağzındaki lokmanı paylaştık, çorbanı içtik... Ve bugün bir çoğumuzun da çoğu, ne yazık ki senin kadar insanlık yaşamının içinde değiller. Çoğu geçmişine küfrederken, bazıları da ukalaca "kültür" budalalığının batağına saplandılar... Sizler adına politika üretip, sizleri hor görmeye başladılar... Bunu da hiç çıkartmadan yaptıklarını sanıyorlar... Ne diyeyim anacığım senin direnişin aslında çok güzel bir kültür abidesi... Ve sana vurulan joplar, bu tür insanların suratlarına inen şamardır aynı zamanda... "Anlayana sivrisinek saz..." derler ya hani!...

Gülsuyu tepelerinden Kartal'a, Pendik'e mağrurca bakan bir hayat üniversitesi var; profesör ve asistanlarını ailenin diğer fertleri, rektörlüğünü Menekşe anne yapıyor... Bu üniversiteden hemen her insanın alacağı çok önemli dersler var! Tabi almasını bilene!!!

Kürdistan'da veremli hasta sayısında artış

Haber Merkezi- Kürdistan'da verem hastalarının sayısı gittikçe artıyor. Diyarbakır Verem Savaş Derneği'nin konuyla ilgili hazırladığı bir raporunda "1981-1982 yıllarında, Türkiye genelinde tüberkülozlu hasta sayısı binde 3.6 iken, Kürdistan'da bu rakamın binde 8 olduğu" belirtildi.

Rapordeki tesbitlerden biri şöyle: "1981-82 yıllarında yapılan çalışmaların sonucuna göre, 1982'den günümüze 15 milyon dolayında enfekte kişinin olduğu tespit edilmiştir. Bu dönemde Kürdistan'da, yıllık tüberkülozlu hasta sayısı artışı yüzde 37 olmuştur."

Yetkilileri acilen önlemler almaya çağırarak Diyarbakır Verem Savaş Derneği, tıp eğitiminin verem hastalığına gereken önemi vermediğini vurguluyor. Ayrıca Sağlık Bakanlığınca hazırlanan sağlık reformları ile ilgili raporun hazırlanması sırasında, verem savaşında uğraş veren, emeğin geçen kişi ve kuruluşların görüşlerinin alınmadığı söylüyor.

Sağlık Bakanlığı'na hazırlanan yasa tasarısına göre, Verem Savaş dispanserleri kaldırılacak, hastalar sağlık ocaklarına aktarılacak. Diyarbakır Verem Savaş Derneği yetkilileri, hastaların gittikçe arttığı bir ortamda V. S. Dispanserlerinin kaldırılmasının sakıncalı olduğunu belirtiyor..

Acı içinde boy veren bir seçkin kalem

Asıl adı Aleksey Maksimoviç Peşkov olan Maksim Gorki, çok yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1868'de doğdu. Çocukluk yıllarında içinde bulunduğu çok fakir olanaklarıyla ancak üç ay kadar okuyabildi.

Sekiz yaşındayken başladığı işçilik yaşamında sayısız işlere girip çıktı. Bu durum onun Rus işçi sınıfını çok iyi tanımasını sağlamıştı. Gençliği sayısız işlerde çalıştığı ve yoksulluğu sefalet boyutunda geçen acı yıllarıydı. Bir ustanın özendirilmesiyle başlayan Gorki'nin okuma alışkanlığı, kısa sürede en büyük tutkusu haline gelmişti. Kazan'da yaşadığı yıllarda narodniklerle tanıştı. Ancak, ideolojik-siyasi nedenlerle onlardan ayrıldı. Henüz 20 yaşındayken her türlü işe girip çıkmak suretiyle adeta bir serseri gibi yaşayarak tüm güney Rusya'yı dolaştı.

Rusça'da "acı" anlamına gelen Gorki adını, açılar içinde geçen gençlik yıllarını simgelediği için sonradan aldı. "Geçmişlik" yaptığı yıllarda yazdığı ve serseherlerin yaşamını anlatan öykülerin yayınlanmasıyla kısa sürede ünlendi.

Petersburg'da yaşadığı yıllarda Marksizmle tanıştı ve RSDİP'ni destekledi. 1903'teki Bolşevik-Menşevik ayrışmasında Bolşeviklerin yanında yer aldı. İlk olarak 1901'de yayınlanan "Fırtına Kusunun Türküsü" adlı şiirinden ötürü birkaç ay tutuklu kaldı. 1902'de seçildiği Petersburg Bilim ve Sanat Akademisi Öğretim üyeliği hakkı, Çarlık rejimi tarafından kulanılmadı. 1905 devrimine yaptığı katkılarından dolayı yeniden tutuklandı. Ancak ülkesi dışından gelen protestolar sonucu serbest bırakıldı. 1906'da ülkesinden ayrılan Gorki, 7 yıllık sürgün hayatı boyunca devrimcilerle olan bağıni koparmamıştı.

1913'te ülkesine dönen Maksim Gorki, devrimden sonra da Lenin karşıtı yayın yapan bir gazete çıkarıyordu. Lenin bu gazeteyi 1918'de kapattı. Gorki, bir yıl sonra Lenin'in yanında yer alan yazarların önde geleni olacak kadar bir dönüşüme uğramıştı.

1921 yılında yeniden yurt dışına çıkarak İtalya'nın Sorrento kentine yerleşti. "Çocukluğum", "Benim Üniversitelerim" ve "Ekmeğimi Kazanırken" adlı romanlarını burada yazdı.

1928'de kendisine yapılan çağrıya uyarak ülkesine döndü. Sosyalizmi, savunan yazarların başında geliyordu. 1934'te kurulan Sovyet Yazarlar Birliği'nin ilk başkanı seçildi. Son rahatsızlığını atlattıktan sonra 18 Haziran 1936'da yaşamını yitirdi.

Maksim Gorki, yaşamıyla, burjuva eğitim sisteminin kofluğunu ve acizliğini ispatlamakla kalmadı, okuma alışkanlığının ve Diyalektik Materyalist dünya görüşünün eğitimsiz bir insanı üniversite öğretim üyeliğine dahi yükseltebileceğini de gösterdi. Yazdığı romanlar ve değişik yazılarıyla devrimci mücadeleye yaptığı önemli katkılardan dolayı onun doğduğu yere ve bir yüksek okula onun adı verildi. Roman, öykü, tiyatro oyunu, edebiyat tarihi ve eleştiriler alanında yazdığı 1250 dolayında eseri vardır.

Kavganın Güncesi

Kahramanlık günü

Gerici dünyanın zindanları, karşı-devrim ile devrim güçleri arasındaki antagonezma (uzlaşmaz çelişki)nin en canlı ve en sıcak yaşandığı sınıf kavgası arenalarından/alanlarından biridir.

Karşı-devrimci iktidarların, devrim durumunun yükselmesine paralel olarak zindanlarda alçakça katliam ve soykırım uygulamaları, tarihin çok defalar tanıklık ettiği bir olgudur. Peru'da da PKP önderliğinde gelişen halk savaşının karşı-devrimci Peru diktatörlüğüne üst üste indirildiği darbelerle onu sarsarak panik içine sokmuştur. Bu panik içindeki karşı-devrimci diktatörlük 19 Haziran 1987'de başkent Lima civarındaki El Foronto, Callao ve Lurigancho zindanlarında kahpece bir katliam gerçekleştirdi.

Foronton adasındaki zindanda devrimci tutsaklar, donanma ve helikopterlerin saldırılarına 24 saat kahramanca direndiler. İnsanlık adına utanç verici bu katliamda 115 tutsak katledildi, en az bu sayının yarısı kadar kişi de "kaybedildi". Bir kadınlar hapisanesi olan Callao zindanındaki saldırıda 75 kadın tutsağın 2'si katledildi, 6'sı ağır yaralandı. Lurigancho zindanında ise, PKP üyesi veya taraftarı olmakla suçlanan 135 devrimci tutsağın hepsi vahşice katledildi.

Peru'daki halk savaşının ilerleyişi, onun yankılar yaratan isabetli ve amansız darbelerinin paniğe soktuğu Peru diktatörlüğü, halk savaşına yıkıcı bir darbe indirmeyi ve onu tayin edici bir biçimde ezmeyi hedefleyerek bu kara ve kanlı planı uyguladı. Devrimci tutsaklar, hükümetin garanti altına aldığı (!) yaşama haklarını korumak ve savunmak için ayaklanmışlardı. Devrimci yaşamalarının müdaafası için başkaldıran devrimci savaş esirleri, halk ve devrim düşmanlarının halka karşı duydukları kör hiddet ve sapık bir katliamcı öfkeyle gerçekleştirdikleri bu cani ve alçakça saldırı karşısında ideolojilerinin, cesaret ve yiğitliklerinin bayrağını öfkeli savaşçı cüretkârlığıyla yükseklerde dalgalandırdılar. Gerici-faşist soykırım yoldaş savaşçıların yılmayan, onurlu, şiddetli, çelikten direnişleriyle karşılaştı. Böylece halk savaşçılarına indirmek istedikleri ezici darbe, onları muazzam bir biçimde teşhir ederek geri tepti.

Bu olaydan sonra yapılan ilk Peru Komünist Partisi (PKP) Merkez Komitesi (MK)nin toplantısında, bu isyan ve direnişin yapıldığı 19 Haziran günü kahramanlık günü olarak ilan edildi.

Devrimci Enternasyonal Hareket (DEH)'in içinde yer alan ve ML-MZD biliminin ışığı yolunda ilerleyen Komünist Partiler, bu katliamın hesabını sormaya ant içmiştir. DEH'in komitesi bu soykırımın ilgili olarak yayınladığı bildiride: "Zindanlarda bulunan tüm savaşçılar, hiçbir yerde, hakim sınıflar tarafından kendilerinin küçük düşürülmesi ve çöktürülmesine izin vermemeli, her yerde kendilerini devrime adanmış, araştırma yürütmeli, Marx, Lenin ve Mao Zedung'un devrimci çizgi ve bayrağını yükseltmeli ve mümkün olan her yoldan dünya ezilen ve sömürülenlerinin mücadelesini yüklenip aktif bir şekilde desteklemelidir. Peru'da bu savaşın tutukluları, tüm dünyadaki yiğit komünist tutsaklarla birlikte en ağır koşulları ve ölümü bile, ideallerin en temizi ve yücesi için, tüm insanlığın kurtuluşu ve komünist bir dünya yaratma amacı için hiçe sayılmadılar. Tüm tutukluları her yerde bu yüce ideale gönül vermeye çağırıyoruz." Devamında ise, siyasi tutsaklara, devrimci mücadeleye düşmanın zindanlarından katkıda bulunmaları çağırısı yapıyordu.

Tutsaklarındaki direnişleriyle saldırı karşısında teslim olmayı reddetmiş, ideolojik-siyasi-örgütsel birliklerini koruyarak zindanları "savaşın partilardan kalelerine" çeviren tüm kahramanlara ve kahramanlık gününe şan olsun.

"Barbarossa Harekâtı" ve "Büyük Anayurt Savaşı"

Dünya kapitalist-emperyalist sisteminin Alman emperyalizmi ayağı, yetiştirdiği en büyük faşist başı Hitler komutasında, dünya pazarını ele geçirme hırslıyla, 1 Eylül 1939'da Polonya'yı işgal ederek II.Emperyalist paylaşım savaşını başlatmıştı. Kalabalık faşist ordusu, güçlü donanımıyla kısa sürede (İngiltere hariç) tüm Avrupa ülkelerini işgal ederek teslim almıştı.

Hitler faşizmi, dünya hakimiyetini, başından beri, sosyalizmin ilk yurdu Sovyetler Birliği'ni yoketme planları üzerine kurmuştu. Avrupa'yı teslim aldıktan sonra 22 Haziran 1941'de batı cephesinde üç koldan Sovyetler Birliği'ne saldırdı. Faşist İtalyan Ordusu ve Franko'nin faşist it sürülerini de yanına alarak sayıları milyonlarla ölçülen (donanımıyla da güçlü) muazzam bir askeri güçle, kısa sürede Sovyetler Birliği içlerine kadar ilerledi. Uç yılı Sovyet topraklarında geçen bu kanlı savaş, tarihin en büyük ve kanlı muharebelerine sahne oldu.

Sovyetler Birliği için savaş, yalnızca askeri harekattan ibaret değildi. Bütün Sovyet halkı Kızılordu'nun zaferi için olağanüstü bir fedakârlık ve güç harca-yarak, hem bir yandan üretimi -savaş öncesine göre- bir hayli arttırdı; hem de bir yandan fiilen savaştı. Kızılordu birlikleri ve Sovyet halkı, verdikleri ağır kayıplara rağmen direnme ruhu ve mücadele azminden hiç bir şey kaybetmedi. Saldırının ilk gününden başlayarak çok 'üstün' düşman güçlerine karşı büyük kahramanlıklar göstererek direndiler.

3 Temmuz 1939'da Stalin radyoda yaptığı konuşmada, SBKP Merkez Komitesinin, faşist Alman istilacılarına karşı, tüm Sovyet halkının ve Kızılordu'nun vatanın her karış toprağını savunmak için kanlarının son damlasına kadar çarpmaya; bütün parti birimleri ve Sovyet örgütlerinin her türlü olanaklarını askeri birliklerin nakil, donanım ve diğer gereksinimlerine seferber etmeye; işgal altındaki bölgelerde halkı, "derhal partizan birlikleri kurmaya" çağırın ve koşulları düşman için dayanılmaz hale getirme yönündeki direktiflerini iletliyordu.

8 Temmuz 1939'da Sovyetler Birliği Silahlı Kuvvetleri Başkomutanlığına getirilen Stalin, derhal, ülke savunmasını yönetmek üzere Yüksek Komutanlık Genel Karargahı'nı kurdu. Askeri-teknik donanımı üstün olan faşist Alman ordusu Dinyeper'e dayanmış, Kiev'i de işgal ederek Eylül sonlarında Moskova önlerine kadar gelmişti.

Savaş süresince enaz askeri hareket kadar ideolojik eğitime de önem veren Stalin, "savaşın yalnızca bir anavatan savunması değil, aynı zamanda bütün halkların özgürlüğü ve sosyalizm için savaş olduğu" düşüncesiyle hareket ediyordu. Bu anlayışla parti üyelerinin cepheye gidip örnek savaşçılar olmasına büyük önem veriyordu. İlk elden 1.100.000 parti üyesi cepheye giderek en ön saflarda savaştı. Savaş sırasında yürütülen siyasal ve ideolojik faaliyet, partinin, askerler ve kitlelerle olan bağıni güçlendirdi. Stalin'e üstün başarıla-

rından ötürü Mart 1945'te Mareşal ünvanı verildi.

Hitler, Moskova'nın düşmesiyle Sovyetler Birliği'nin yenilgisinin kesinleşeceğini düşünerek "Bolşevizmin dünyadan silinmesini işareti olarak Kremlin'i havaya uçuracağını" söylüyordu. "Ekim Devrimi'nin yıl dönümünde Kızıl Meydan'da Nazi birliklerinin geçit resmi yapacağını" ilan ediyordu.

Kuşatma altındaki Moskova'da yaşam ve üretim faaliyeti savaşla birlikte sürdürülüyordu. Stalin, Partinin Politbüro ve Yüksek Komutanlık Genel Karargahı, Moskova'yı terketmeksizin tüm işçiler ve halkla birlikte Moskova savunması içinde yer aldılar. Büyük Ekim Devrimi'nin yıldönümünde Kızıl Meydan'dan yine Kızılordu birlikleri geçti. Lenin'in mozolesini ve Stalin'i selamlayarak geçen Kızılordu birlikleri, Kızıl meydan'dan çıkıp doğruca savaşın sürdürüldü cepheye gittiler.

Moskova'nın 25 km kadar yakınına gelmiş olan faşist Nazi birlikleri, Stalingrad'ın içine kadar girdiler. Korkunç bombardımanla harabeye dönen Stalingrad sokaklarında yaşanan kanlı çatışmalar ve müthiş direniş, Stalingrad adının, anti-faşistler arasında direnişle eş anlamlı kullanılmasına yolaçacak kadar görkemliydi.

Kasım sonlarında başlayan Sovyet karşı taarruzuyla sarılan Hitler'in faşist birlikleri, 1 Şubat günü başta Almanların Stalingrad cephesi komutanı Von Paulus, 24 generali, 2.500 subayı ve 91.000 dolayındaki askerleriyle birlikte Kızılordu tarafından teslim alınıyordu. (Von Paulus, ilk esir alınan faşist Alman Mareşaliydi.) Stalingrad zaferi, II. Emperyalist pazar paylaşım savaşının dönüm noktası, saldırgan faşist Alman emperyalizminin yenilgisinin başlangıcıydı.

Stalingrad yenilgisinden sonra faşist Nazi Almanyası yığabileceği bütün askeri gücünü Sovyetlerin güneyindeki Kursk'a yığarak yeniden saldırıya geçti. Faşist Hitler Almanyası Kursk savaşına kaderini bağlamıştı. 1943 yazında başlayan ve 50 gün süren bu savaş, faşist orduların bozguna uğramasıyla sonuçlandı. Ve sonrasındaki bir yıl içinde tüm Sovyetler Birliği faşist Alman işgalinden tamamen kurtarılmıştı. Kursk zaferinden sonra bu savaşın inisiyatifi artık Kızılordu'nun eline geçmişti. Dünyadaki sosyalizmin ilk kalesi olan Sovyetler Birliği'nin bu üstün başarısının yarattığı devrimci dalgalar tüm dünyaya yayılırken, pekçok ülke devrimine de moral, cesaret ve esin kaynağı oldu.

Bu savaşlar boyunca Sovyetler Birliğiyle müttefik olan İngiliz ve ABD emperyalizmi, kendi kaderlerinin de Sovyetler Birliği'nin kaderine aynı olduğunu bilmelerin rağmen; önceleri destek vermeyerek Sovyetler Birliği'nin kendisini bir daha toparlamayacak derecede tahrip olmasını istiyorlardı. Böylece can düşmanları olan sosyalizm yıkılmaları da kolaylaşacaktı. Ancak faşist Alman ordularının Moskova önlerine kadar ilerlemeleri, onları panik içine soktu. Zira Sovyetlerden sonra sıra kendilerine gelecekti. Ancak bunu anladıktan sonra direnme, savaşa yüklenmeye başladılar. Öte yandan inisiyatifi Sovyetler Birliği'nin eline geçmeye başlamasıyla da yeni panikler yaşadılar. Bu tutumları onların, Sovyetler Birliğiyle kurdukları ittifaktaki iki yüzlülüklerinin göstergesiydi.

İşgalci faşist Nazilere karşı, tüm Sovyetler Halkı Partizan savaşındaydı

Savaşan Kadınlar

La Pasionarla adıyla anılan İspanyol devrimcisi Dolores 1895'de Bask bölgesinde doğdu. Yoksul bir madenci ailenin onbirinci çocuğuydu. Doğduğu yer olan Vizcaya zengin bir maden bölgesi olmasına rağmen bu kaynaklar, yabancılar tarafından acımasız bir biçimde sömürülüyordu. Bölgede geçen yüzyılın sonlarında patlak veren bir dizi ayaklanmaya karşılık varolan sömürü, kilisenin baskısıyla sürdü ve maden ocaklarında binlerce işçi ezildi. Dolores böyle bir ortamda yetişti. 1910'da ise öğrenimini terk etti. Dikiş enstitüsüne devam etti, terzilik yaptı. Bunun ardından 3 yıl süreyle zengin işadamlarının evlerinde hizmetçilik ve açıcılık yapan Dolores aynı dönemde kendisi gibi işçi biriyile evlendi. Bu yıllarda Marksizmle tanışarak, sosyalist düşünceye yakınlık duymaya ve bazı örgütlerde görev almaya başladı. El Minero Vizcaino adlı dergide çalıştı. Bu arada Ekim devriminden sonra İspanya'daki Sosyalist Parti içinde ayrılıklar baş gösterdi, Parti Komintern'e katılma noktasında ikircikli davranınca bir grup insan ayrılarak İspanyol Komünist Partisini kurdular. Dolores Ibarruri'nin üye olduğu Somorrostro Sosyalist Grubu'nda Komünist Partisinin ilk kurucuları arasında yer aldı. Dolores 1920'de Partinin Bask'taki Bölge Komitesine üye oldu, ilk kongrede de delege seçildi.

Bundan sonra KP içinde aktif bir siyasi yaşam sürdüren Dolores, bu faaliyetlerinden ötürü bir kaç kez tutuklandı. 1930'da İKP'nin merkez komitesine girdi ve bir yıl sonra tutuklanarak 1933'e kadar cezaevinde kaldı. 1930'lu yıllarda İspanya'da yükselen işçi hareketinin karşısında cumhuriyeti tehdit eden faşist hareket kazandı. Bunda cumhuriyetçi Başbakan Caballero'nun yanlış ittifaklar politikasının da etkisi oldu. 1934'de başlayan Asturias ayaklanmasında 4000 işçi öldü-

İspanya faşizmine karşı direnişin sembolü

DOLARES IBARRURI

rüldü. Dolores bölgede aç kalan kitlelere yiyecek ve ilaç yardımının gerçekleştirilmesine öncülük etti. Yeniden toparlanmaya başlayan anti-faşist güçler yoğun bir mücadeleye girdi. Dolores 1934'de cumhuriyetçi ve sosyalist kadınların katıldığı Savaş ve Faşizm Aleyhine Kadınlar Ulusal Komitesini kurdu. P. içinde önemli görevler üstlenen Dolores, 1935'te yapılan Komintern'in VII. kongresinde parti genel sekreteri Jose Diaz'la birlikte örgütün yürütme kuruluna getirildi.

Bunun ardından Ocak 1936'da Sosyalist Parti, İspanya Komünist Partisi ve Cumhuriyetçi Birlik Partisi ve diğer sol partilerin oluşturduğu Halk Cephesi'nin adayı olarak Asturias bölgesinden parlamentoya girdi. Faşizme karşı en geniş cephenin oluşması için parlamento da etkili konuşmalar yaptı. 1936'da ordunun cumhuriyet hükümetine karşı isyan etmesiyle birlikte başlayan iç savaş sırasında yaptıkları bir kahraman olarak öne çıkmasını sağladı. Bitmeyen enerjisi ve kararlılığıyla yaptığı konuşmalar kitlelerin Franco'cu faşistlere karşı mücadelesinde önemli destek oldu. Bu arada Parti adına iç savaşın stratejisinin tayininde rol oynadı. Cumhuriyetçilerin tersine teslim ol-

mamayı sonuna kadar direnmeyi savundu. Radyoda, mitingde, gösteride ateşli konuşmalar yapan Dolores "işçilere, köylülere, anti faşist, yurtsever İspanyollara "Asturias Cellatları"nın zaferine izin vermemeleri için çağrıda bulundu. Faşizme karşı mücadelede NO PASARAN (geçemeyecekler) sloganını halka mal etmeye çalıştı.

Faşistlerin kazanmasından sonra 1939'da Sovyetler Birliği'ne giden Dolores orada uzun yıllar sürgün yaşadı. Parti sekreterliğini 1960'da Corillo'ya devretti. 1968'de Sovyetlerin Çekoslovakya'yı işgaline karşı tavrı aldı. Franco'nun ölümünden sonra 1977'de ülkesine girdi. Partisinin yasallaşmasıyla birlikte seçime katıldı Madrid bölgesinde milletvekili seçildi. 1992 yılında öldü.

Dolores Ibarruri yaşamının sonlarında revizyonist bir hat izlemesine karşı, mücadeleye atıldığı ilk yıllarda ve özellikle İspanyol faşizmine karşı direnişiyile o dönemiyle örnek olarak, savaşan kadınlar dandır.

Kitap

Lenin'den anılar

N.K. Krupskaya

Lenin'in yaşamını, mücadelesini ve de kişiliğini can yoldaşı, eşi ve kavga arkadaşı olan Krupskaya'nın kaleminden okumak az bir kazanım olmasa gerek.

İnter yayıncılığın çıkardığı ve 3 ciltin bir arada olduğu kitabı bir solukta okuma ihtiyacı kendini dayatıyor.

Devrime gönül vermiş herkesin, devrimci yaşam ve devrimci kişilik nasıl olmalıdır konusunu kafasında netleştirilmesi zorunludur. Bu da ancak mücadeleye atılmakla ve bu uğurda mücadele eden kişilerin yaşamını örnek almakla mümkündür. Hele de bu örnekler Marx, Engels-Lenin, Mao, Stalin, Rosa, Clara, Gonzalo, İbo, Che vb. vb. Önder kişiler olursa yeni insanın nasıl olacağı olgusu beynimizde, yüreğimizde, yaşamımızda her yanılla netleşir.

Çarlığın zulmü zorbalığı Lenin'i tüm benliği ile sömürü ve baskıdan nefret etmeye itmiş ve bu nefret onun halkın davasına daha da yürekten sarılmasına neden olmuştur.

Krupskaya Lenin'i şöyle anlatıyor "İlyic yoldaşlarını, davayı ve mücadeleyi çok çeşitli yönleriyle severdi. Sadelik, alçak gönüllük ve çalışma hırslı İlyic'in en belirgin özellikleriydi. Yaşamının odak noktasında devrimci mücadele vardı ve diğer tüm şeyler buna tabi idi. Çalışmalarına sekte vurduğunu düşündüğü her şeyi bir kenara bırakmakta usta idi. Denize, satranç oyununa, avcılık yapmaya, buz kaymaya vb. şeylere tutkun olmasına rağmen zaman alıyor diye yapmama noktasına gelmişti."

Onda yeni insanın oturmuş kişiliği vardı. "Tartışmalarda başkanlık ederken tamamen tarafsız davranır ve rakiplerine hiçbir zaman haksızlık etmezdi." O küçük hesapların insanı değildi. "Devrimin çıkarı için dün hasım olduğuydu bugün dost olabilirdi."

İşçi-köylü halkın her kesimiyle yakından ilgilenir, onları tanıır ve somut öneriler ile karşılıklarını çıkarırdı. "O proletaryanın sınıf güdüsüne, yaratıcı gücüne ve tarihsel görevine sarsılmaz bir inançla bağlıydı."

Devrimin her aşamasında süreçlere uygun taktikler üretmede usta idi. Geçmişte P. komitelerinde 2 ayına karşı 8 işçi olmalı derken daha sonraki süreçte 2 ayına karşı birkaç yüz işçi olması gerektiğini savundu.

Lenin insanları fikirleri ile alevlendirip onlara kendi coşkunluğunu aşılarak aynı zamanda onlardan almayı da başarabiliyor onların içlerinde ki iyiliğin açığa çıkmasında yardımcı oluyordu.

Lenin mültecilik yıllarında açlıktan deliren yoldaşlarının varlığına şahit oldu ve bu onu derinden yaraladı "Ama o, gerçek ne kadar acı olsa da onu olduğu gibi kabul etme yeteneğinden asla bir şey kaybetmedi."

"Lenin için mücadele ve çalışma, çalışma ve araştırma sıkı sıkıya bir birine bağlıydı. Bir işe koşulduğunda onu asla yarım yamalak bırakmazdı. İnsanlara yardımcı olma noktasında eşsiz kişileri yazmaya teşvik etmek için çeşitli açıklamalarda bulunup ilgisini çekerdi."

Kitap, ayaklanma dönemine ve sosyalizmin kuruluşunda yaşanan o devasa sorunlara da yer vermektedir. O tarihsel anda sorumluluk yüklenme, ancak Lenin gibi önderlerin üstesinden gelebilecek iştir. Zira kanı kaynayan insanı olanı frenlemek kolay değildir. Lenin ayaklanma perspektifini şöyle tanımladı: "Ayaklanma öncüsü sınıfı, halkın devrimci isyanına dayanmalı, öncü kesimin faaliyetinin en yüksek ve düşmanın dağıtık olduğu bir döneme rastlanmalıdır. Başarmak için Danton'un dediği gibi 3 şeye ihtiyaç var: "Cesaret! Cesaret! Cesaret!" Ve parola şu olmalı düşmanı geçirmektense tek kişi kalana kadar kırıl!"

Lenin devrim yıllarında olduğu gibi sosyalizm yıllarında da yaratıcı olanın halk olduğu gerçeğini vurguluyor ve kitlelere eğer yeni ilkelere göre yaşamak istiyorsanız kendi geleceğinizi ancak kendi ellerinizle yaratabilirsiniz çağrısında bulunuyordu. "Sosyalizm yukarıdan karamamelerle kurulmaz, yaşayan yapıcı sosyalizm halk kitlelerinin bizzat kendilerinin yaratabileceği bir şeydir diye söyledi."

"Lenin yaşamında oldukça mütevazıydı. Hatta maaşını 500 rubleden 800 rubleye çıkarılana çok kızgını ve bunun yasalara uygun olmadığını söylemişti." Lenin bir yanı sıra tüm benliğiyle kavganın içindeyken bir yanı sıra da insan kimliğiyle yaşıyordu. Özlemleri, zevkleri, acıları, sevinçleriyle bir insanı aynı zamanda. Devrimin kaderinde önemli bir yere sahip olan Lenin tutuklu bulunduğu günlerde eşinin ve ailesinin cezaevi önünden gelip geçmesini ve bir anlıkta olsa onları görmek istediğini söylemeden edemiyordu. Devrimci çalışmalarının yoğunluğu ile yorgun düşen Lenin enerjisi toparlayabilmek için zaman zaman tatil yapardı.

Kitapta Lenin'in yaşamını öğrenecek ve dünyadaki ilk sosyalist ülkenin devrim yıllarını an an okuma şansını bulacaksınız.

Özgür Gelecek okurlarının dikkatine!

9 Mayıs tarihinde; "Annelik Emektir, emek sevgidir, sevgi mücadeleye emektir" adında düzenlenip -ertelenen kır gezisi 20 Haziran 1993 tarihinde "Yaz'a Merhaba" adı altında yapılacaktır. Tüm anne-baba, çocuk ve dostlar gezimize bekliyoruz.

KADIN VE POLİTİKA -2

Özgürlüğü olmayan hiçbir şey olamaz!

Politik bir kimliğe sahip olmak bir yanı sıra özgür olmak demektir. "Özgürlük" yabana atılacak bir olgu değildir. Evet her tarafı gerici yoz burjuva değer yargılarıyla örülmüş olan, baskı, yasak, sansür ve sürgünle harmanlanmış bu yaşamda da özgür olunabilir. Bu özgürlük elbette düşüncelerimizin duygularımızın ve terahimimizin özgür olmasıdır. Yoksa bu düzende toplumsal bir özgürlükten söz edemeyiz. Toplumsal özgürlük ancak sömürü düzeninin son bulmasıyla mümkündür ve bizlerde asıl olarak bunun kaygasını vermeliyiz.

Özgürlük Clara'nın dediği gibi "ben buradayım ve kişileri kendi görüşümce değerlendirim, ekmeğimi kazanıp yaşamım hakkında karar verebiliyorum" diyebilmektir.

Özgürlük kendini ifade edebilmektir, dostla düşmanın, iyile kötü'nün ayrımında olabilmek, emeği üretkenleştirebilmektir, dünyanın değiştirilmesi mücadelesine katılabiliyoruz diyebilmektir.

Özgür olmak yaşamaktır, yaşamak direnmektir, direnmek yaşamın her alanında mücadele etmektir. Kısacası özgürlük bir varlık olabilmektir.

Özgürlük kendimize ait bir kimliğimizin olması demektir. Birinin annesi, eşi ya da yakını olarak değil, kendi yaptıklarıyla bir değer olabilmektir. Değerli insanların yakını olmak bize elbette onur verir ama asla bizi değerli yapmaz.

Özgür olabilmek için özellikle kadınlar açısından bir dizi gerici değer yargısıyla mücadele etmeyi de beraberinde getirir. Bunu göze almak gerek. Unutmamalı ki bugün geçmişten daha avantajlı durumdayız. Geçmişte politik mücadelenin içinde olana kötü gözle bakılırdı. Toplum tarafından daha çok yadırganır ve kınanırdı. "Hafif" kadın olarak görülürdü. Oysa bugün bu anlayış önemli ölçüde yıkılmış durumdadır.

Halk arasında bir söz vardır "çok acı çekilirse mutlak bir hal çaresi bulunur" diye. Bunun içinde öncelikle çektiğimiz acının farkında olmalıyız. Hiçbir üretken emek harcamadan, sosyal yaşamın hiçbir yanına katılmadan, yaşamamız üze-

rinde söz hakkımız olmadan, yaptığımız her işte her davranışta başkalarından izin almak zorunda kalmak, bir böcek, bir ot gibi yaşamak bilincinde olan insan için acıların en büyüğüdür. Eğer bu durum; acı ya da aşağılanma olarak kabul edilmeyip kanıksanırsa o zaman asla özgürlüğe adım atamayız. Bu dünyada hiç yaşamamış gibi ölür gideriz.

"Herkes layık olduğu şekilde yönetilir" diye bir söz vardır. Bir başka deyişle herkes layık olduğu gibi yaşar. Eğer bizler ezilip, horlanıp, sömürülüyorsa, kendi yaşamımız hakkında kendimiz karar veremiyorsak, bu noktada bayrak açmıyorsak köleliği kabul ediyoruz demektir. Sadece sızlanmakla yetinenler bu aşağılanmayı kabul ediyorlar demektir.

Özgürlük mutlu olabilmektir, ağız dolusu gülebilmektir, yaşama coşkuyla sarılabilmektir, zalimin, zorbanın önüne kaya gibi dikilebilmektir, onu yok etmektir. Umudu beklemeye koymayıp onu ey-

lemişle gerçekleştirebilmektir.

Özgürlük yalana, dolana düzenin tüm çirkinliklerine aman vermemektir.

Özgürlük dostluk, yoldaşlıktır, sevgidir, emektir, tutkudur, yaşamın kendisidir, yaşadım diyebilmektir.

Mücadele içinde özgür bir kişiliğe kavuşamayanların durumu ne kadar da acı, ne kadar aşağılayıcı. Kimi de bile bile bu yaşamı seçiyor.

Özgürlük; köle bir ruhla bataklık içinde uzun bir ömür yaşamaktansa, onurlu, coşkulu, üretken kısa bir yaşamı tercih edebilmektir. Biraz daha malım mülküm olsun, biraz daha çeşitli şeyler yiyip içeyim, biraz daha çeşitli giysiler giyeyim diye köleliğe boyun eğenlere, düzenin uzantısı olanlara çok yazık. Onlar ömürlerinin sonuna geldiklerinde geriye dönüp baktıklarında kayda değer hiçbir şey bulamayacaklardır. Görecekları tek tablo, küçük hesaplar içinde boğulmuş zavallı bir yaşamdır.

Bir zamanlar Sovyetler Birliği diye bilinen şimdiki Rusya'nın tarihi başkentindeki Kremlin, sadece yöneticilerin ülkeyi yönettikleri muazzam bir saray değil. Aynı zamanda yönetici aileleriyle, sivil ve asker bürokrasisiyle, kendi başına küçük bir kent sayılır. Devlet Başkanı'ndan sıradan hademesine kadar 10 bin kişi yaşar Kremlin'de. Görevli aileleri ve onların özel yaşantıları açısından "Yasak Kent"tir Kremlin. Daha da önemlisi devlet Kremlin'dir. Saray bahçesinde yetiştirilen çiçek türünden mahzenlerdeki tozlu arşivlere kadar her şey "devlet sırrı" olarak kabul edilir. Kremlin devlet sırlarının arkasında gizlendiği dev bir mekan sayıldığından buraya ulaşan yada ulaşamayanlar, saray yaşantısı hakkında kurgu-bilim türden şeyler yazarlar. Yazılanlar gerçeği yansıtmakla birlikte, çoğunlukla hayal ürünüdür; dedi-kodu ve söylenti ağırlıklıdır. Son zamanlarda Evgeni Dodolev ile François Marot adlı iki yazar, "Kremlin Kulisi" adı altında bir kitap yazdı. Uzun yıllar süren çalışmadan sonra, gerçeğe yakın bir görüntü ortaya çıktı. Çünkü her iki yazarın ulaştıkları kaynaklar canlıydı. Sovyetler Birliği'nin tarihi önderi Lenin'in kardeşi Dimitri'nin çok yaşlı kızı Olga Dimitriyeva Ulyanov'un anlattıkları bunun tipik bir örneği. Ayrıca Stalin'in özel şoförü ve koruması ile Brejnev'in demecülerini yazan kimselerin anlatımlarına da baş vurulmuş.

"Kremlin Kulisi" adlı kitaptan alıntılatacağımız noktalar özellikle Sovyet liderlerinin günlük yaşayışı ve faaliyetlerine ilişkin.

Lenin'den başlayalım. Ulyanov'un anlatımına göre bu tarihi Sovyet önderi yüksek öğrenim görmüş, çok geniş kültürlü biri. Hemen hiç uyumadan kendini ülke meselelerine hasreder; gece gündüz çalışmış. Bolşevik devriminin hemen ertesinde yakalandığı amansız hastalık, dört yıl kadar çok az hareket etmesine yol açmış.

Aynı anlatıma göre Stalin; Bütün Sovyet liderleri içinde en emekçi olanı ve en sade hayat yaşayanıdır. Yine Stalin, iktidarın sunduğu nimetlerden en az yararlanan, kıt kanaat yaşayan biri. Sabah saat 00.5'te uyanır, günde toplam 14 saat çalışmış. Stalin'in büyük oğlu Jozef, orduda subay olduğundan ikinci dünya savaşı sırasında Almanlara esir düşmüş. Almanlar bunu Stalin'e karşı şantaj olarak kullanmak istedi, ancak Stalin "benim oğlumun herhanaki bir sovyet askerinden farkı yok. İstedığınız muameleyi yaparsınız" deyince; Almanlar, Jozef'i, bin-

Faik Bulut

Kremlin'deki gerçekler

lerce Sovyet esirlikle birlikte gönderdikleri toplama kampında öldürmüşler. Albay olan ikinci oğlu Vasiya ise, mevkisini kullanarak bir sinema yapımcısının eşine aşık olup onunla ilişki kurmuş. Bunu duyan Stalin, duruma müdahale edip işi bitirmiş. Burada önemli bir şey var: Bir Stalin, basit ve emekçi bir hayat yaşadığı gibi, çocuklarının da imtiyazlı durumdan yararlanmasına karşı çıkıyor. Bu olgular, özellikle son yıllarda Stalin'e karşı açılan düşmanca kampanyaların iftiralardan da yalanlıyor.

Brejnev'e ilişkin anlatımlar, görece eşitlikçi sosyalist toplumdan, sınıf imtiyazlarının belirginleştiği devlet kapitalizmine geçişin tipik göstergesi. Örneğin Brejnev'in demecülerini kaleme alan Fiyodor Fiyodorov şunları anlatıyor: "Brejnev, beyinsiz kocaman bir gövdeydi. Kültürü çok kıt ve üstelik bir hayli tembeldi. Yaklaşık 25 yıl, Kremlin yöneticilerinin demecülerini kaleme aldım. Krusçev ve benzeri yöneticiler, bu demeciler üzerinde uzunca çalışır; kimi zaman eklemeler ve çıkarmalar yaparlardı. Oysa Brejnev, yazılan demecilerle bir bakar ve kimseyle tartışma gereği duymaksızın nutuk atardı. Zaman zaman imla hataları yapardı ve arada bir de aynı sayfayı iki kere okurdu. Rahatına çok düşküdü Brej-

nev. Sabah saat 10.00'dan önce kalkmazdı. İşe gitmek için iki saate zor hazırlanırdı. Öyleki bürosuna varınca öğle olurdu. Telefon konuşmaları ve bazı raporları hızlıca okuması da iki saatini alırdı. Bazen de raporları okumaz okutur; kendisi dinlerdi. Derken yaklaşık saat 14.00/16.00 arasında öğle yemeği yerdi. Yine dinlenir ve işe giderdi. İki saat kadar da çay sohbeti yapar yada ormana ava çıkardı. Gece geç vakte kadar özel film seyredirdi."

Günümüzde "demokrasi kahramanı" gibi gösterilen Boris Yeltsin için yapılan yorum şöyle: "Kocaman gövdesine rağmen içi kof biri. Akli ve bedeni dengesi bozuk. Geceyarılarına kadar içiyor ve kendini kaybediyor. Bazı kararları da içkili alıyor. Hatta, Parlamenta içkili geldiği bile oluyor." Nitekim, bu nedenle, parlamentodaki komünistler, meclis konuşmaları öncesinde Yeltsin'in sıkı sağlık denetiminden geçirilmesini öneriyorlar.

Bu da, sömürücü bir zümrenin ibret alınması gereken portresidir. Aynı zamanda Sovyetler Birliği'nde sosyalist dönemdeki liderin tutumuyla, kapitalizme dönüş aşamasında Kremlin'i ele geçiren sömürücü zümre arasındaki farkı belirtir.

NOT: Dev-Yol eski lideri diye tanıtılan siyasi müteci Taner Akçam'ın Türkiye'ye dönüşü, basında yankısını buldu. Sosyalist, Marksist ve devrimci değerlere sadece eleştirel değil, aynı zamanda bilinmezci, bulanık ve bilimsel olmayan bir kuşkuçulukla yaklaşan Sayın Akçam'ın değeri, Babıali basınına çabuk keşfedildi. Manşetlere konu oldu, Hürriyet "Flash"ında görüldü Akçam. Çünkü "ne Marksittim ne de Marksist değilim" diyebiliyor. Buraya kadar kendisinin bileceği iş. Ama asıl üzerinde durulması gereken nokta şudur: Günümüzde, devrimleri ve Marksist ideolojiyi, emperyalistlere taze kan verecek biçimde sulandıran "sivil toplumculuk" fikriyatına karşı mücadele, Birikim dergisi çevresindeki kapalı salon aydınlarını hedef almamalıdır. Ashında kendi pasifliklerini, çıkmazlarını ve bilinmezliklerini teorize etmek isteyen Dev-Yol geleneğinden bazı kişi ve grupların fikirlerine karşı mücadele, "sivil toplum" fikriyatına karşı mücadelenin esas halkası olmalıdır. Kralı çirliçiplak soyanlar, incir yaprağını bırakıp incir çekirdeğinin içini doldurmayan şeylerle pek meşguller. Çıplak kral'ın, artık "mağara insanı kadar özgür ve sivil toplumcu olduğu" iddiası, neredeyse ulaşılması gereken hedef oluvermiş. Bu ideolojik kayma, tüm devrimciler açısından uyarıcı olmalı.

Fransa'da çiftçiler yine ayakta

Bilindiği gibi, Fransa'da daha önce tarım ürünlerinin ihraç fiyatlarının düşürülmesinden dolayı, çiftçiler Şubat ayı sonlarında eylemler yapmıştı. Bu eylemlerde, 300 balıkçı Paris merkezindeki marketleri basarak 800 ton (3.6 milyon dolar)luk balığı imha ettiler. 2 Martta ise, kuzey şehirlerini birbirine bağlayan anayollar birbirine bağlayan anayollar patates üreticileri tarafından patates dökülerek kapatılmıştı.

Geçtiğimiz haftalarda Fransız çiftçiler, dışişleri bakanı Alain Juppe'nin seçim bürosunu bastılar. Fransa'nın, AT ile ABD arasında yağlı tohum üretimini kısıtlayan anlaşmayı imzalaması üzerine Fransız çiftçiler tarlalarından sokağa taşmaya başladı. Oysa Mart ayı sonlarında yapılan seçimlerde şimdiki koalisyon hükümeti çiftçilerin oylarıyla seçimi kazanmıştı. Seçim öncesi meydanlarda verilen sözlerin hiçbirinin yerine getirilmediğini belirten Fransız Çiftçi Birlikleri, hükümetin tarihsel bir hata yaptığını ve bu hatanın faturasının çiftçilere ödettirileceğini ifade ederken, bu protestoların ileriki günlerde tüm ülkeyi sarsabilecek eylemlere dönüşebileceğini de ilave ediyorlar.

Zaten Fransız ekonomisi Avrupa içerisinde en çok tarıma dayalı bir sisteme sahip olup, Fransa, Avrupa'nın en güçlü tarım ülkesidir. Koalisyon ortağı Cumhuriyetçi Birlik Partisi (RPR)'den Juppe, çiftçilerin kıskırıldığını ve tahriklere kapılmalara gerektiğini söylerken, iş başındaki hükü-

mete mensup milletvekilleri bile bu anlaşmanın imzalanmasından rahatsızlık duyuyorlar.

İşbaşına geldiğinden beri ABD'ye ödünler vermeye başlayan Fransız hükümeti, bu ödünleri gün geçtikçe arttır-

maktadır. Oysa hükümet yetkilileri bunun tam tersine ABD'nin Fransa'ya ödünler verdiğini iddia ediyorlar. Emperyalistler arası dalaş, özellikle Fransız çiftçisini daha fazla eylem yapmaya götürecektir.

Fransız çiftçiler marketleri basarak anayolları patateslerle kapatarak, yolları ateşe vererek oldukça radikal eylemler gerçekleştiriyorlar.

Oyuncak bebeklerin hammaddesi : İnsan kanı

KADAR Endüstriyel Şirketi, Tayland'ın başkenti Bangkok'un 15 mil batısında kurulmuş bir oyuncak bebek fabrikası... Bu fabrikada dışarıya ithal edilmek üzere üretim yapılmaktadır.

10 Mayıs 1993'de, tarihin en büyük fabrika yangını bu fabrikada çıktı. Yangın başladığında 800 kadın işçi, fabrikanın birinci bloğunda çalışıyordu. Yangın çarçabuk diğer binalara da yayıldı. Fabrika binası sadece 5 yıl önce yapılmıştı. Ancak malzemeleri ucuz ve eksikti, tavanlarda pencereleer yoktu, yangın merdiveni yoktu, alarmı yoktu. Üstelik geçen 8 ay içerisinde dört kez yangın çıkmıştı.

Bu yangın sırasında 240 işçi öldü, 500 işçi yaralandı. Ölülerin çoğu çıkış kapılarına giden koridorlarda bulundu. Bazıları ise binanın çökmesinden dolayı mer-

diven boşluklarında yatıyorlardı. Olanların hepsi kadın işçilerdi ve ikisi hamileydi. Yaralıların çoğu yüksek pencerelerden atılmaya çalışırken vücutları parçalanmış ve kırılmıştı. Diğer yaralılar ise, yanmış veya dumandan zehirlenmişlerdi.

Kapitalistlerin kar hırsı o kadar büyüktü ki, önlem almadıkları yetmiyormuş gibi, yangın başladığında bölüm şefleri "Yerinizde kalın, gitmeyin" dediler işçilere. Ve yangın bittiğinde binaların çevresinde dolaşarak yaşayan birilerini bulmak isteyen işçiler, 80 polis tarafından uzaklaştırılmaya çalışıldılar.

Tayland malı oyuncak bebekler kaliteli olduğu için, müşterilerin tercih sıralamasında ilk sıralardadır. Bu bebekleri alanlar 400 kadın işçiyi her zaman anımsayacaklar.

Guzman için Peru Elçiliği önünde gösteri

Beş aydır tutuklu bulunduğu San Lorenzo adasındaki hücrelerinden 3 Nisan 1993 günü alınarak Peru Deniz Kuvvetleri Üssü'nün bulunduğu El Callao yönüne götürülen Abimael Guzman'ın hayatının korunması amacıyla Peru'nun Hollanda elçiliği önünde bir gösteri yapıldı.

Peru Halkıyla Dayanışma Komitesi yaptığı açıklamada bu tür gösterilerin Avrupa, Latin Amerika ve Afrika'da ülkelerinde de yapılacağını söyledi. Komite, yaptığı basın açıklamasında "Guzman'ın yaşamından kaygı duyduğumu ve Peru yasalarında idam cezası bulunmadığını ancak Faşist Fujimohri ve yandaşları-

ninin kendi yasalarını hiçe sayarak Guzman için idam istediğini" belirtti.

Açıklamanın devamında "Guzman'a sunulan dünya kamuoyu desteği karşısında geri adım atmak zorunda kalan Fujimohri ve yönetimi bu kez tutuklu bulunmadan önce de rahatsız olan Guzman'ın tedavisini yapmayarak Guzman için farklı bir ölüm hazırlamaya çalışmaktadır" denildi.

"Guzman'ı yaşatacağız" şiarıyla hareket eden komite, yerinde gözlem yapılabilmesi için Hollanda'dan yazar, doktor, ve gazetecilerden oluşan bir heyeti Peru'ya yollayacağını açıkladı.

Solingen'de nazi katliamı

Hoyerswerda, Rostock, Möln, Solingen...! Son iki yılda faşist saldırıların semboleştirdiği kentler. Önümüzdeki dönemde bu kervana daha niceleri katılacak.

Almanya'nın en eski sanayi kentlerinden biri olan Solingen'de, 29 Mayıs 1993 cumartesi günü, saat 02'de, faşist terör çeteleri, tamamında Amasyalı ailelerin oturduğu üç katlı ahşap binayı, kimsenin kaçıp kurtulamayacağı biçimde kundaklamaları sonucu beş kişi feci şekilde can verdi, bir o kadar insan da ağır biçimde yaralandı. Aynı gece Münih, Hannover... vs bir dizi değişik kentte benzer kundaklamalar yapıldı. bir çoğunda almanlarında oturduğu binalara yönelik olan saldırılarda insanlar tesadüfler sonucu yanmaktan kurtuldu.

Solingen katliamı görülmemiş bir kendiliğindenci kitlesel patlamaya yol açtı. Kitlelerin tepkisi hem Alman hem de Türk devletini doğrudan hedefledi ve her iki devletin egemen sınıflarını telaşlandırdı. Özellikle katliam karşısında Türk devletinden ciddi (!) bir tepki gelmemesinin hayal kırıklığı, "Türk Büyükleri"ni hedef alan bir öfke patlamasına dönüştü. Türk egemen sınıfları Büyükelçilik eliyle, Türk faşistleri ve dincilerini harekete geçirerek kendiliğinden hareketlerin denetimini ele geçirmeye çalışarak şovenist bir propaganda eşliğinde Alman halkına yönelik provokatif saldırılara girişti. Olaylar tüm kamuoyunun gözleri önünde cereyan etmesine rağmen faşist TC.'nin Bonn Büyükelçisi Onur ÖYMEN yaptığı açıklamada: Solingen'de yüzlerce işyerinin tahrip edildiği, arabaların hasar gördüğü yalanını yayarak Türkiye'li ve Alman Sol Grupların üzerine yıkılmaya çalıştı

Solingen'de Türkiye'li ve Alman Sol Grupların kundaklama olayını protesto ettikleri doğrudur. Bu eylemler şiddet kullanılarak herhangi bir işyerine veya başka bir yere yönelmemiştir.

Şiddeti kullanan, işyerlerine saldırı, rastgele insanları döven ve bu arada 31 Mayıs günü yürüyüşten evlerine dönen bir gruba saldıran Türk faşistleri olmuştur. Ve bir ATİK üyesini de bıçakla yaralamışlardır. Mehmetçik basını ilk gün "Hedef düpedüz bir 'millet'tir, bir 'ırk'tır: 'Türklerdir' 'biçiminde Türk şovenizmini şahlandıran kıskırtan yazılarıyla ilk işareti veriyordu.

Solingen katliamının yapıldığı protesto yürüyüş ve mitinglerinde PKK Hareketi yer almadığı halde Türk basını ve Türk faşistleri tarafından PKK'yı bu olayların içinde varmış gibi göstermesinin altında Türk milliyetçiliğinin geliştirilmesinin hesabı yatar. Diğer bir yönü ise, Bonn'da yapılan Kürt yürüyüşünün üzerine küllemeektir.

Solingen şehrinde; dükkanların, lokallerin, mağazaların camlarını kırıp ve binaları tahrip eden, sağa-sola saldırı, insanları bıçaklayan-döven vs. olayları yapan Türk faşistleridir. Otobanları saatlerce kesen yine Türk faşistleridir. Bugünlerde türk faşistleri iyice azgınlığı. Birçok yurtsever, devrimci, ilerici insan bıçaklandı ve dövüldü. Özellikle, Almanya'da doğmuş büyümüş ve salt Alman olmadığı için yaşamın hemen her alanında hak-sızlığa uğrayan üçüncü kuşak gençliğin türk devletinden kopuşunu ve Alman emperyalizmi için bir tehdit unsuru olmasını engellemek için Türk şovenizmi kıskırtılmaktadır. Türk faşistleri ve dincilerin giriştikleri provakasyonlar bir yanıyla anti-faşist eylemlilikleri kamuoyuna küçük düşürmeye çalışırken

diğer yanıyla Alman devletinin bu eylemliliklere saldırabilme olanağını yaratmaya hizmet etmektedir.

"EN BÜYÜK NAZİLER BONN'DA"

Anti-faşist gösterilerde atılan bu slogan önemli bir siyasal gerçeği ifade ediyordu Solingen katliamı kitlelerin bilincinde ciddi bir sızma yarattı ve Nazilerin, Alman devletinin engin hoşgörüsü altında iyice pervasızlaştıkları gerçeğini çok berrak bir şekilde gözler önüne serdi. Mehmetçik basını bu açık gerçeği karartabilmek için, saldırının Kohl'ün Ankara ziyaretinden hemen sonrasında rastladığına dikkat çekerek "Hedef iki toplumu birbirine düşürmektir" biçiminde ilginç yorumlar yapıyordu. Oysa asıl ilginç olan şudur ki, Alman emperyalizmi ne zaman bir hak gaspına kalkmışsa, kamuoyunun dikatini asıl sorundan uzaklaştırmış ve faşist saldırılar bir kurtarıcı gibi imdadına yetişmiştir. Solingen katliamının, iltica hakının gasp edildiği ve halkın tümüne yönelik kapsamlı hak gasplarını içeren "Şok Paket"nin açıldığı bir döneme denk düşmesi bir raslantı değildir. Saldırıların hızından bir şey kaybetmeden sürdüğüne bakılırsa, Bonn, yalnızca ekonomik hak gasplarıyla yetinmeyecek olağanüstü hal yasasının önemli bir bölümünü devreye sokmanın hazırlıklarını da yapmaktadır. Bu, basit bir düzen içi yasaklama olmayacaktır; bizzat iç faşistleşme adımlarının hızlandırılması olacaktır.

ALMANYA'NIN ZENCİLERİ : YABANCILAR

Yabancı denilenler ucuz emek gücü olarak getirilen işçilerdir. Devlet resmi nitelendirilmede, nazi terminolojisinden miras kalan "misafir işçi" adını taşıyan kullandıkları. Bir nazi gibi Hitler fa-

şizmi, işgal ettiği ülkelerden zorla milyonlarca insanı karın tokluğuna çalışmak üzere tekellerin emrine vermişti. Ve ancak faşizme yararış bir demagojiyle bu insanları "misafir işçi" olarak nitelendiriyordu. En iyi dönemlerde bile yabancı denilenlere karşı nazizmin biraz daha açık tonları uygulanmıştır.

İkinci Dünya savaşı yenilgisinden sonra Londra Konferansı'nda Batılı emperyalitler tarafından Federal Almanya Cumhuriyeti olarak yeniden yapılandırıldı ve emperyalist Alman devleti, ağırlıklı eski nazi yöneticilerin etkinliğinde inşaa edildi. Nazi ideolojisi liberal anayasa örtüsü altında gizlenerek egemen ideoloji olmaya devam etti.

toplumsal yaşamın tüm alanlarında devlet eliyle uygulanıp, yönlendirilen yabancı düşmanlığı üretim sürecinde, eğitimde, konut bulmada... vs. her alanda belirleyici bir yere sahiptir. Daha sonra ağırlaştırılmakla birlikte, 1985 yılında hazırlanan "Yabancılar Yasa Tasarısı" ile bu duruma meşruluk kazandırılmak istenmiştir. nazi döneminin deneyimli bir politikacısı olan zamanın işçileri Bakanı Zimmermann'ın mimarı olduğu bu tasarı, Toplama kampı Talimatnamesi'nden farklıydı. Tasarı bazı ufak değişikliklerle ve kamuoyunun tepkisine kulak tıkanarak 1991 yılında yasallaştı.

Çokça savunulduğunun tersine savaştan hemen sonra Almanya'da çalışabilir durumda olan bir milyondan fazla işsiz vardı. Kapitalist üretimin kopmaz bir parçası olan işsizler ordusunu ülke nüfusu çıkarıyorsa, kapitalistler onu ithal edeceklerdir öyle de oldu. italya, Educoslavya ve Türkiye'den ithal edildi.

Yabancı düşmanlığı ve ırkçılık Alman halkının karakteristik bir özelliğidir. Tamamıyla emperyalist bujuvazinin kitleleri ve

özellikle işçi sınıfını kendisi için bir tehlike olmaktan çıkarmak amacıyla kullandığı bir zehirdir.

Nitekim bir Alman politikacısının açık bir şekilde ifade ettiği "önce Almanların refahı" anlayışı yabancı düşmanlığını körükler niteliktedir.

Yine Kuzey Hessen Metal İşverenleri Federasyonu Başkanı Vetter'in 35 saatlik çalışma haftası ve grev mücadelelerini değerlenirken söylediği sözlerden izleyelim. Diyordu ki: "Giderek artan yabancı düşmanlığının suçlusu, yabancıların kendisidir. Bizim ülkemizde misafirliklerini bilmeyen, greve en yakın ve en radikal grup olarak tavır koyanlardır. kendilerine bizim ülkemizde misafirlik izini veren hükümete karşı bile eşsiz radikalizmi yürüyüşlerde olduğu gibi, somut olarak greve % 100 evet oyu vererek genel yüzde oranını yükselten ve grevin başlamasına neden olanlar misafir işçilerdir. Yabancı düşmanlığının özü bu kadar açıktır.

Faşist TC. temsilcileri meydana gelen her kundaklama eyleminden sonra olaya sahip çıkma adına gerici ve faşistleri yanına alarak Türk Milliyetçiliğinin propagandasını yapmaktadır. Türkiye'de hergün 10'larca Kürdü öldüren, işkence devrimcileri katleden gazetecileri öldüren, gözaltında insanları kaibeden ve her türlü demokratik hakları yasaklayan faşist TC.'nin yurtdışında meydana gelen saldırılara sahip çıkması iki yüzlü bir tutumdur.

MHP'li olarak bilinen Türk faşistlerinin Alman faşistleriyle olan ilişkileri çok eskilere dayanmakta ve hala da sürmektedir. Bu faşist çetenin başı olarak bilinen Türkeş'in yurtdışındaki teşkilatına 28 temmuz 1977'de gönderdiği ve "Kıymetli Ülküdaşlarım diye başlayan mektubunda şöyle demektedir. "Türkiye'de partimiz için süregelen sözkünüsü planını geliştire-

rin Batı-Avrupa'da çalışan ve öğrenim gören soydaşlarımıza da intikal ettirilmesi, MHP Almanya yürütme kurulu başkanlığının Remten, Berlin, Hannover, Köln, Münih ve Stuttgart otonom seksiyonlarındaki faaliyetlerinin hızlandırılması gerekmektedir. Adı geçen kent ve yörelerde örgütlenme çalışmalarına ağırlık verilerek, öngörülen sonuçların elde edilebilmesi için NDP (Alman Ulusal Demokratik Partisi) ile partimiz arasında kurulan işbirliğinden, onların tecrübe ve yöntemlerinden genel merkezce gönderilen talimatlara istinaden yararlanılmalıdır."

NDP lideri Adolf Von Thadden'in yanıtı "sayın Türkeş, mektubunuz beni çok sevindirdi. Benim ve partim hakkındaki övücü sözleriniz için çok teşekkür ederim. Partimiz arasındaki amaç birliğine ilişkin anlayışınız beni özellikle sevindirdi."

Bununla da bitmiyor. Almanya'nın en tehlikeli faşisti olarak tanınan Michael Kühnen bir gazeteyle ilişkileri konusunda şöyle diyor:

"Ülke içinde ve dışında çok iyi ilişkilerimiz var. Bozkurtlar'ı tantıyoz ve saygı duyuyoruz. Amaçlarımızı karşı karşıyayız."

Tüm bunlar ortadayken, Solingen katliamından sonra meydana gelen ve işyerlerine saldırının Alman ve Türkiye'li devrimcilerin sorumlu tutulması bilinçli bir hedef şaşırtmadır.

Alman emperyalizminin çeşitli uluslardan emekçileri ırkçı-faşist ideolojiyle zehirleyerek bölme ve birbirine karşı kıskırtmada kullandığı yabancı düşmanlığına karşı tam vatandaşlık haklarını elde etmenin yanısıra, bu tür hakların kazanılması ve korunmasında yegane güvence proletaryanın enternasyonal birlik ve dayanışmasını sağlam temel olarak üzerine inşaa edip korumak başlıca ve en acil görevidir.

Demokrasinin kucağında katledilen insanların ardından dipten gelen dalga Alman ve Türk egemenlerinin suratına güçlü bir şamar oldu Solingen meydanında.